P. o. rel.

2094

Nikolaïdes

ΕΛΕΓΕΙΑ
ΚΑΙ ΩΔΑΙ

ΥΠΟ

Χ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ.

Πᾶν ἀντίτυπον, μὴ φέρον τὴν παροῦσαν δηλοποίησιν καὶ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν μου καταδιώκεται κατὰ τὸν ἐπ' αὐτῷ Νόμον.

Χ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

	Σελὶς
Μία ἡμέρα καὶ μία νὺξ ἐν Ἀθήναις;	1
Τὸ ἀτμοκίνητον ὁ Ὄθων ἐν Ναυπλίᾳ.	14
Τὸ ὄρος τοῦ ἁγίου Βερνάρδου.	18
Ἡ προσευχὴ τῆς Ἕλμας.	28
Τῇ Μητρὶ τῶν Ὑψηλαντῶν σεβασμοῦ τεκμήριον.	37
Ἡ ἀναρμοσία.	62
Ὁ τραυματισμένος λέων.	67
Ἡ παραφροσύνη καὶ τὰ ἀποτελέσματά της.	73
Ἡ δαφνοστεφὴς ἵππος	79
Αὐτοσχέδιον ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ τέλους Α Λόντου.	88
Διάλογοι δύω διδύμων ἀδελφῶν Μαρίας καὶ Ἀγλαΐας.	97
Οἱ ἀπαθεῖς εἴρωνες καὶ νέος τις φθισικὸς παραπονούμενος.	113.
Ἡ ὀργῶσα ἄνοιξις.	123
Ἡ Σελήνη	138
Ἡ ἀκούσιος μισανθρωπία.	146

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΝΟΤΑΡΑΝ

ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΚΑΙ ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΝ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ὁ φίλος του

Χριστόδουλος Νικολαΐδης.

ΕΛΕΓΕΙΑ

ΚΑΙ

ΩΔΑΙ

Ὑπὸ

Χ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ.

Πρωτοδίκου.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩι,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΤΟΜΠΡΑ
ΚΑΙ Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.

1846.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci,
lectorem delectando, pariterque monendo.

Ὁράτιος.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΞ

Ἐν Ἀθήναις.

Ἄλλοι ὁρῶν, φωβᾶς, [illegible],
  Ἡ θάλασσα ν' ἀστράπτῃ,
Καὶ τ' ἄσπρα γλυπτὰ μάρμαρα
  Νὰ φέγγῃ τῆς Πεντέλης,
Μὲ τὰς χρυσᾶς του ἀκτῖνας
  Εἰς τὰς κλίνας [illegible],
Καὶ τότε νὰ [illegible]
  Ὁ [illegible] χρόνος,
Καὶ τὰς παρθένους Ἀθηνᾶς
  γλυκύτερος ὁ θρῆνος,
Καὶ ἔλεγαν ἡ πέτρα,
  Εἰς τὸν λευκὸν ἀέρα.

Ὁπόταν ἔχω κοιτάξει
  Τῶν οὐρανῶν τὸ βάθος,
Καὶ τρέμουν οἱ ἀδάμαντες
  Καὶ φέγγουν εἰς τὸ [illegible],
Ἐκεῖ ἐγὼ πλανῶμαι
  Νύκτωρ καὶ δὲν κοιμῶμαι.

Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci,
lectorem delectando, pariterque monendo.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΞ

Ἐν Ἀθήναις.

ἌΛΛΩΝ ὡρῶν, Φοῖβε, θνητοὶ
  Σ' ἔβλεπαν ν' ἀνατέλλῃς,
Καὶ τ' ἄσπρα γλυπτὰ μάρμαρα
  Νὰ φέγγῃς τῆς Πεντέλης
Μὲ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνας
  Εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας.

Καὶ τότε ἦν νεώτερος
  Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος,
Καὶ τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς
  στιλπνότερος ὁ θρόνος,
Καὶ ἔλαμπεν ἡ πέτρα,
  Ὡς τὸν λευκὸν ἀστέρα.

Ὁπόταν ἦναι κυανοῦν
  Τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα,
Καὶ τρέμουν οἱ ἀδάμαντες
  Καὶ φέγγουν εἰς τὸ ὄμμα·
Ἐνῷ ἐγὼ πλανῶμαι
  Νύκτωρ καὶ δὲν κοιμῶμαι.

Πλὴν σήμερον εἶναι ὠχραὶ
Καὶ πελιδναὶ αἱ πύλαι
Τῆς γηραλαίας ἀγορᾶς,
Καὶ τοῦ Διὸς αἱ στῆλαι,
Τὸ χάριεν Ἐρεχθεῖον,
Καὶ τὸ χυτὸν Θησεῖον,

Καὶ ὁ ἀνάγλυφος Θησεὺς
Μὲ συντριμμένον στέμμα,
Χωρὶς ἀπὸ τὸ τραῦμά του
Θερμὸν νὰ ῥέῃ αἷμα
Ἕως ἡμέρα φέξῃ
Καὶ ἄλλων αἷμα τρέξῃ.

Μυρία ἄλλα μάρμαρα
Ὡσεὶ ἐμψυχωμένα,
Ἔνθα καὶ ἔνθα κείτονται
Θρύμματ' ἠσχημισμένα·
Ὅμως στολίζουν ὅλην
Τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν.

Δὲν ἤμην ζῶν εἰς τὸν σοφὸν
Ἐκεῖνον τὸν αἰῶνα,
Νὰ ἰδῶ ἐγκαινιζόμενον
Τὸν θεῖον Παρθενῶνα,
Ἀπὸ τῶν ἡμιθέων
Ἐκείνων Ἀθηναίων!

Οἱ πὶ ὡραῖοι, τὰ [illegible]
Στίχοι ἀνθρώπων [illegible]
[illegible] ἐθαύμαζα
Ποτὲ τὸ θάρρ μου,
Ἀμέτρητα ἐκαῖον
Τοῦ κορμιοῦ· ἐκτίνουν
Μόνον ὅταν ἔφερναν
Τὰ νέφη τὴν Σελήνην,
Ἤθελα ἔπειτα πολὺ
Τοῦ θανάτου μου τὴν κλίνην
Καὶ μὲ τὰ ἄλλας ὅλον
Εἰς τοῦ ναοῦ τον ὄμβον
Τὸ κοινόν ζητοῦσαν
Ἀνάπαλον μὲ τ' ἄστρα,
Τρέμοντα καὶ μαρμαίροντα
Νὰ βλέπω ἀπὸ τ' ἄκρα
Κάστρου τῶν Καλοσταίων
Τὶ Ἄλμα, Προπύλαιον
Καὶ τὰ χρυσοῦν, πλὴν σκιερὸν
Ἔλεγον τῆς Σελήνης.
Ἀρέσκει ἐκεῖνο πρόσωπον
Φωνὰς ἐκ γῆς ἀκτίνας;
Ἤ, ὡς αὐτὰ τὰς χόας
Ὁ Ἥλιος, ὅταν δύνῃ.

Ὢ τί σοφῶν, τί μαχητῶν
Στίφος ἀνδρῶν ἡρώων
Ῥέων ἐκεῖ ἐθαύμαζε
Τότε τὸ ὑπὲρ νόον,
Ἀρίστευμα ἐκείνου
Τοῦ εὐφυοῦς Ἰκτίνου!

Μόνον ὁπόταν ἔκρυπταν
Τὰ νέφη τὴν Σελήνην,
Ἤθελα ἥσυχος ποθῶ
Τοῦ ὕπνου μου τὴν κλίνην·
Καὶ μὲ τὸ σέλας ὅλον
Εἰς τοῦ ναοῦ τὸν θόλον·

Τὸ κυανοῦν στερέωμα
Ἀνέφελον μὲ τ' ἄστρα,
Τρέμοντα καὶ μαρμαίροντα
Νὰ βλέπω ἀπὸ τ' ἄκρα,
Νύκτωρ τῶν Κολοσσαίων
Ὢ Ἕλμα, Προπυλαίων.

Καὶ τὸ χρυσοῦν, πλὴν σκιερὸν
Ὀλίγον τῆς Σελήνας,
Ἡρέμα βαῖνον πρόσωπον
Λευκὰς νὰ χέῃ ἐκτῖνας,
Ὡς εἰς αὐτὸ τὰς χύνει
Ὁ Ἥλιος, ὅταν δύνῃ.

Ὢ τί καρδίαι σιδηραὶ
Καὶ βέβηλοι τί χεῖρες,
Τοῦ μηδενὸς δημιουργοί,
Τῶν πάντων ὀλετῆρες
Ἔθραυσαν χωρὶς φόβον
Τοιόνδ᾽ ἀγλαὸν ὄλβον!

Τί ἀθυμία χέεται
Εἰς ὅλα μου τὰ μέλη,
Καὶ τὴν καθημαγμένην μου
Καρδίαν περιστέλλει
Ἐν μέσῳ τῶν κριμάτων
Αὐτῶν καὶ τῶν τραυμάτων.

Τῆς πρεσβυτέρας γαίας μας!
Τί γένος εἰς τὸν τόπον
Ἄλλοτε τοῦτον ἔπνεε
Καὶ ἔῤῥεεν ἀνθρώπων!
Τώρα τὸ πᾶν κονία
Κεῖται εἰς τὰ μνημεῖα.

Ὤ μοι τὴν πολυθρύλλητον
Ἀθήνα τὴν ὡραίαν,
Ὁμοίαν μὲ πολύαθλον
Ῥυτιδωμένην γραίαν,
Τὸ ἀκαλλές της πτῶμα
Φύρεται μὲ τὸ χῶμα.

ἀνθέων ἀργυρῶν, φαεινῶν,
Αἱ ῥίζαις ἐγερμέναι
Μόλις τὴν κεφαλήν του κάμπτει
Νὰ φέρουν ἐνωμέναι,
Πῦρ ἄλλο μὴν ἀνάψῃ
Ἀθῶα νὰ σὲ καύσῃ

Ἡ γῆ σου καὶ ἡ θάλασσα,
Οἱ δρόμοι καὶ τὰ τείχη,
Ἐκεῖν' ἡ ἀγλαόμορφος
Καὶ ἡ πολύβοος τύχη
Ἴδου κατεῖδε πλῆθη
Νόμους, Ἤθη, παιδεία

Πῶς οἱ Παλαιοὶ ἐδόξαζον
Ἐφάνησαν οἱ κόσμοι,
Ἠλλοίωται τὸ ἦθός σου,
Ἐξέλιπον οἱ νόμοι,
Ὅμως, ὦ ἄστρον, φέγγεις
Καὶ θεῖον φωτὸς φέγγος

Τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος
Δὲν ἔθανε τὸ φθέγμα
Ἀλλ' ἀείζωον εἰς τὸ φῶς
Σοφίαν εἰς τὸ καύχημα
Κόσμου, καὶ τὴν παιδείαν
Κάμει ἀκμαίαν καὶ λάμπει.

[illegible]

Ἐν μέσῳ τῶν [illegible]
Αὐτῶν καὶ τῶν [illegible]

Τῆς πρᾳοτέρας γαίας μου
Τὸ γένος εἰς τὸν τόπον
Ἄλλοτε τοῦτον ἔπαινε
Καὶ ἔζησαν ἀνθρώπους
Τώρα τὸ πᾶν κακῶς
Κεῖται εἰς τὰ [illegible]

Ὦ μέσ' τῶν πολυθρήνων
Ἀθῆνα τῶν ἡρώων,
Ὁμοίαν μὲ [illegible]
Ῥυτιδωμένην γραῖαν,
Τὸ κάλλος της [illegible]
Φέρεται μὲ τὸ γῆρας.

Δένδρον ἀρχαῖον, φαλακρὸν,
Μὲ ῥίζας ξηραμένας,
Μόλις τὸν κοῦφόν του κορμὸν
Νὰ φέρουν δυναμένας·
Πῦρ ἄλλο μὴν ἐναύσῃ
Ἀθήνα νὰ σὲ καύσῃ

Ἡ γῆ σου καὶ ἡ θάλασσα,
Οἱ δρόμοι καὶ τὰ τείχη,
Ἐκεῖν' ἡ ἀϛερέμνιος
Καὶ ἡ παλίῤῥους τύχη,
Ἴδαν ποικίλλα πλήθη,
Νόμους, Ναοὺς καὶ ἤθη.

Πλὴν οἱ Ναοὶ ἐλύθησαν
Ἐῤῥύησαν οἱ κόσμοι,
Ἠλλοίωται τὸ ἦθός σου,
Ἐσβύσθησαν οἱ νόμοι,
Ὅμως, ὡς ἄϛρον, φέγγεις
Καὶ θείαν φωνὴν φθέγγεις.

Τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος
Δὲν ἔθανε τὸ φθέγμα,
Ἀλλ' ἁρμονίαν εἰς τὸ οὖς,
Σοφίαν εἰς τὸ πνεῦμα
Χέει, καὶ τὴν καρδίαν
Κάμν' ἁπαλὴν καὶ λείαν.

Ἓν ἄλλο πολυτίμητον
Κειμήλιον σὲ ὑψόνει,
Ἀσπὶς τῆς ἀσθενείας σου,
Ἥτις σὲ περιζόνει,
Τὄνομα τοῦ πατρός σου,
Ἀλλ᾽ ὄχι ὁ ἱδρώς σου.

Ἐμπρὸς οὖν, ἂν καὶ ὕστατον
Τοῦ Κόδρου τὸ παιδίον,
Εἰς τὸν θανόντα διὰ σὲ
Μὴ δείχνεις στῆθος κρύον·
Δὲν σὲ λαλεῖ τις λίθος
Τοῦ πάππου σου τὸ ἦθος;

Ἐμπρὸς οὖν, ἂν καὶ ὕστατον,
Τέκνον τοῦ ἐναρέτου,
Καὶ μάκαρος Φωκίωνος
Ἐξόχου ἀθλοθέτου·
Καὶ νίκας πόσας μέτρα
Ἥρπασ᾽ ἐκείν᾽ ἡ χέρα;

Βάσκ᾽ ἴθ᾽ ἐμπρὸς, ἐλελελεῦ
Τέκνον τοῦ Περικλέους,
Βροντῶντος καὶ ἀστράπτοντος,
Ἀνακυκῶντος νέους
Καὶ γέροντας καθ᾽ ὅλην
Τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν.

Εἶτα ἀπὸ τὰς πρύμνας
  Ἀνατρέχουσα τὴν μεγάλην,
Ὁ κεῖ, καὶ ἀναγνωρίζει
  Τὴν ἔνδοξον Μυκάλην,
Τὸ Σαλαμίνιον χῶμα
  Ὅπου τῶν Περσῶν μυριάδες.

Μὲν εἶναι, ὡς οἱ γέροντες
  Οἱ τότε πεπτωκότες,
Εἰς τὰς αὔρας ἡ σύγχυσις
  Στεναγμοὺς τῶν κωπηλατῶν
Μὲ τὸν βαρὺν κοιμοῦνται
  Αἱ νύκτες πλεονεκτοῦσαι.

Ἀναστενάζουν καὶ σαλεύει
  Πλήρης βαθέων συγχύσεων
Κύμα ἀγρίως παρέλθωσι
  Καὶ μὲ τὸ σέλας φέγγει
Εἰς τὸν ἐγρηγορότα
  Λευκὸν ἐξεγειρόμενα.

Εἰς τὸν περικαλλῆ, κυμαίνει
  Μορφὴ ἐπιεικὴς ῥόδων
Τὰ σείοντα σφυρήλατα
  Τῶν ἐλπίδων ὀρφανῶν
Ὑψηλῆς ἐπινοίας
  Καλὸν καὶ εὐτυχισμένων

Ἔξω ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς
  Μητρός σου τὴν ἀγκάλην,
Ὦ παῖ, καὶ ἀναμνήσθητι
  Τὴν ἔνδοξον Μυκάλην,
Τὸ Σαλαμίνιον κῦμα
  Εὐρὺ τῶν Πέρσων μνῆμα.

Μὴν εἶναι, ὡς οἱ γέροντες,
  Οἱ νέοι κεκμηκότες;
Εἰς τὰς ἀβρὰς ἢ αὐχμηρὰς
  Στρωμνάς των κεκλικότες,
Μὴ τὸν βαρὺν κοιμοῦνται;
  Αἱ νύκτες αἰωροῦνται!

Λευκόχρυση καὶ σκιερὴ
  Πλήρης Σελήνη φέγγε,
Βῆμα ἀργὸν παράλλασσε,
  Καὶ μὲ τὸ σέλας φθέγγε
Εἰς τὸν ἐγρηγορότα
  Ἀοιδὸν ἐξεϛηκότα.

Εἰς τὸν περικαλλῆ, κυρτὸν,
  Εὐρὺν ἐκεῖνον λόφον,
Τὰ ϛίλβοντα ϛεγάσματα
  Τῶν ἑλικτῶν ὀρόφων
Ὁποίας ἐπινοίας
  Τελοῦν καὶ εὐτεχνίας;

Ὡς τί βαθέα θέμεθλα
Νὰ κεῖνται τεθαμμένα
Ὑπὸ τῆς μαύρης κρύας γῆς
Τὰ σπλάγχνα ἡρμοσμένα!
Νῶτα εὐρῆ, ἑδραῖα
Μὲ βάρη Κολοσσαῖα!

Ὅλαι αἱ ὧραι τοῦ καιροῦ
Ὑψίνους ἄνδρας φύουν,
Καὶ τὰ εὑρήματα τοῦ νοῦ,
Καὶ τῶν ἀγώνων βρύουν,
Καὶ ἄλλος Πραξιτέλης
Ξεῖ λίθον τῆς Πεντέλης.

Στερέμνιοι καὶ σοβαραὶ
Ἑδράζονται αἱ ϛῆλαι,
Οὐχὶ μὲ κόσμον περιττὸν
Καὶ δεικτικὸν ποικίλαι,
Ἀλλὰ μὲ ἐξαισίαν
Ἁπλῆν καλλιτεχνίαν.

Καὶ ὅταν βάλλ' ὁ Ἥλιος
Εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
Ὡς ϛίλβοντας ἀδάμαντας,
Τὰς λαμπηρὰς ἀκτῖνας,
Ἀϛράπτει ἡ ὀλβία
Τοῦ Ὄθωνος ἑϛία!

Οἱ ζέφυροι, τὰ μέταλλα,
Τὰ μάρμαρα, οἱ θόλοι,
Τοῦ Γύγα οἶκοι, καὶ αὐτὸς
Ἔνθεν καὶ ἔνθεν πνέουν
Ὁ μὲν ἀπὸ Νοτίου,
Ὁ δὲ ἀπὸ Βορρᾶν,

Ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγκαλιάσματος
Τὸ κοῖλον αὐρὴ φέρουν
Ἔνορθον τώρα ἱστάμενον
Ὁ Κολοσσαῖος-Πήγασος,
Ἤχησε μὲ τὰ φῶτα
Εἰς τῶν θνητῶν τὰ δάκρυα

Λευκόχρυση Σελήνη μου,
Εἰς τὴν ἐγρηγορίαν,
Εἶμαι βαρὺ παρελθὸν
Ἀφθονώτερα φῶτα
Βλέπω τερπνοὺς ναρκίσσους,
Φοίνικας, κυπαρίσσους

Τὰ δένδρα τῆς λατρείας μου
Καὶ τοῦ πολλοῦ μου πόθου
Τὴν ἄδικον κατάρασιν
Ἑνὸς λογισμοῦ νόθου
Ὦ τί λογισμὸς τόσος;
Εἶναι ὁ μαῦρος φθόνος!

Οἱ ζέφυροι, τὰ μέταλλα,
Τὰ μάρμαραί, οἱ θόλοι,
Τοῦ Γίγα οἴκου, καὶ αὐτοῦ
Ἔνθεν καὶ ἔνθεν πόλοι·
Ὁ μὲν ἀπὸ Νοτείαν,
Ὁ δὲ ἀπὸ Βορείαν,

Ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος
Τὸ κοῖλον εὐρὺ στέρνον,
Ἔναρθρον τόνον ἔπεμπεν
Ὁ Κολοσσαῖος Μέμνων,
Ἠχοῦσι μὲ τὰ φῶτα
Εἰς τῶν θνητῶν τὰ ὦτα

Λευκόχρυση Σελήνη μου,
Εἰς τὸν ἐγρηγορότα
Βῆμα βαρὺ παράλλασσε,
Ἀφθονωτέρα φῶτα,
Βλέπω τερπνοὺς ναρκίσσους,
Φοίνικας, κυπαρίσσους.

Τὰ δένδρα τῆς λατρείας μου
Καὶ τοῦ πολλοῦ μου πόθου,
Τὴν ἄδικον κατάκρισιν
Ἑνὸς λογισμοῦ νόθου,
Ὢ τί λογισμοκτόνος;
Εἶναι ὁ μαῦρος φθόνος!

Εἰς τὴν εὐρώεσσαν σκιὰν
Δὲν εἶναι τεθαμμένα,
Ὦ ἀγαθέ! τὰ δένδρα μου,
Ἀλλὰ πεφυτευμένα
Εἰς γῆν κοινήν, αἰθραίαν
Καὶ ὅλων μας τὴν θέαν.

Ἀ - βλέπω τώρα σκιεροὺς
Κήπους, πυκνοὺς δενδρῶνας
Καὶ κρύα ῥέοντα νερά,
Καὶ ἀνθηροὺς λειμῶνας,
Ὢ πῶς ἀλλάσσ' ὁ κόσμος
Ὅταν ἀνάσσῃ ὁ νόμος!

Σὲ χαιρετῶ, ὦ Ἄνασσα,
Χαρίεσσα εἰρήνη!
Καὶ σὺ ἡδεῖα εἰς τὴν ψυχὴν
Ἑδρεύεις, ὦ Γαλήνη!
Καὶ ἅπας βρύει ὄλβος,
Καὶ ἅπας λείπει φόβος.

Πανάληθες ἀξίωμα
Λοιπὸν ἐκεῖνο ἦτον,
Ὅταν ὁ Μέγας τῆς Ἐδὲμ
Ὁ ἀοιδὸς ὁ Μίλτων
Εἶπέ πως ἡ εἰρήνη
Τοῦ ὄλβου εἶναι κρήνη.

Ὅταν Ἀνάκτης βαδίζῃ,
Τὰ κρόσσια ἀνάκτων,
Χύνει κλάδον ὁ φοῖνιξ
Χρυσοῦ καὶ ἀδαμάντων,
Καὶ ὅλη ἡ γῆ βρύει
Καρπῶν ποικίλων πλήθη.

[illegible] ὁ αἰθέρος
Καὶ οὔτε κῦμα βρύει
Οὐδὲ τις μάστιξ τρομερὰ
Τὸ φονευθέντος κλαίει
Ἀποστροφὴν παιδίων
Εἰς μάχην τε πόλεμον.

Σῶζε, Θεέ μου, τὸν ἀνδρεῖον
Ἀνάκτων τὸν [illegible],
Καθὼς ἐκεῖνο ἔσωσε
Τὴν θλιμμένην Ἑλλάδα
Ἀπὸ τῆς τυραννίας
Μὲ πολλὰς θυσίας.

Κράτυνον καὶ τὸν Ὄθωνα
Ἄγγελον τῆς εἰρήνης
Τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀρετῆς
Καὶ τῆς σεπτῆς γαλήνης
Ἀκμῇ ἐπὶ πολέμων
[illegible]

Ὅταν Ἀνάσσης μειδιοῦν
Τὰ πρόσωπα ἁπάντων,
Χύνει πληθὺν ὁ οὐρανὸς
Χρυσοῦ καὶ ἀδαμάντων,
Καὶ ὅλη ἡ γῆ βρίθει
Καρπῶν ποικίλλων πλήθη.

Εὐρωτιᾷ ὁ σίδηρος·
Καὶ οὔτε αἷμα ῥέει,
Οὐδέ τις μήτηρ τρυφερὰ
Τὸ φονευθέν της κλαίει
Ἀπογραφὲν παιδίον
Εἰς μάχης τι πεδίον.

Σῶζε, Θεέ μου, τῶν σεπτῶν
Ἀνάκτων τὴν Τριάδα,
Καθὼς ἐκείνη ἔσωσε
Τὴν δέσμιον Ἑλλάδα
Ἀπὸ τῆς τυραννίας
Μὲ πυκνὰς θυσίας!

Κράτυνον καὶ τὸν Ὄθωνα,
Ἄγγελον τῆς εἰρήνης,
Τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀρετῆς
Καὶ τῆς τερπνῆς γαλήνης·
Ἄναξ ἐπὶ πολέμων
Δὲν εἶν᾽ ὀλβιοδαίμων!

ΤΟ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ, Ο ΟΘΩΝ

Ἐν Ναυπλίᾳ.

Τί νέφος εἰς τὸ πέλαγος
Ἐπάνω πυκνωμένον
Ἐκεῖνο τὸ ὑψούμενον
Καὶ μαῦρον ἀναβαῖνον

Νὰ ἦναι! καὶ κυλίνδεται,
Καὶ τοὺς ἀέρας πλήττει,
Καὶ σκίδναται εἰς τὸ κενὸν,
Καὶ βαθμηδὸν ἐκλείπει!

Ἐκεῖνο τί τὸ σκελετὸν,
Σειόμενον καὶ σχίζον
Τὰ νῶτα τόσων θαλασσῶν,
Καὶ ἕρπον, ψιθυρίζον,

Βόμβον βραχνὸν ἀποτελεῖ,
Καὶ τὰ ὑγρὰ ἀναβαίνει,
Καὶ τόσον ὕπτιον, γοργὸν
Καὶ ῥέον βῆμα βαίνει!

Ὡς νὰ θρηνῇ αἰσθάνομαι,
Καὶ νὰ βαρυϛενάζῃ,
Καὶ εἰς τὸ οὖς μου ἀλγεινὰ
Παράπονα ϛαλάζει.

[illegible]
Καὶ τὶς [illegible]
[illegible]

Πῶς τῆς θαλάσσης [illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible] καὶ τὸ [illegible]
Καὶ τὸ [illegible]

[illegible]
[illegible]
Καὶ μὲ τῶν [illegible]
[illegible]

Καὶ [illegible]
[illegible]
Τὸ μέγα [illegible]
[illegible]

[illegible] μὲ τὸ [illegible]
[illegible]
[illegible]
Τὸ μέγα [illegible]

[illegible] εἰς τὸ [illegible]
Ἐν [illegible] τῆς [illegible]
Καὶ [illegible]
Τὰ [illegible] τῆς [illegible]

Καὶ τίνες εἰς τὰ ςέρνα του
  Οἱ Δράκοντες ἐκεῖνοι!
Καὶ τίς Ἡράκλειος ἰσχὺς,
  Τί κράτος τοὺς ἰθύνει!

Πῶς τῆς θαλάσσης μὲ πτηνὸν
  Ἔνθεν καὶ ἔνθεν βῆμα,
Παλαίουν καὶ τὸ ἥσυχον
  Καὶ τὸ λυσσῶν της κῦμα!

Εἰς τοῦτον δὲν ἁπλόνονται
  Τὸν δαίμονα ἱςία!
Καὶ μὲ τῶν κόσμων τὰ λοιπὰ
  Δὲν ὁμοιάζει πλοῖα!

Καὶ ἤτε ἄνεμοι βοοῦν,
  Ἢ νηνεμίαν ἔχει
Τὸ μέγα εὐρὺ πέλαγος,
  Αὐτὸς ὁ δαίμων τρέχει.

Ὁμοιάζει μὲ τὸ δίτροχον
  Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἅρμα,
Ὅμως μυςήριον τελεῖ
  Τὸ μέγα τοῦτο δράμα!

Φαντάζομ' εἰς τὸ πέλαγος
  Ἓν δάσος τῆς Ῥοδώπης,
Θεέ! πῶς τ' ἀνεπτέρωσαν
  Τὰ τέκνα τῆς Εὐρώπης!

Μὴν ἀπορεῖς πῶς σείεται,
Περιπατεῖ καὶ τρέχει
Μυϛήριόν τι σήμερον
Τὸ εὕρημα δὲν ἔχει.

Δόξα εἰς τοῦ θνητοῦ τὸν νοῦν,
Τὸν ὑψηλὸν ἐκεῖνον;
Ὅϛτις τὰ ἀδυτώτερα
Τῆς φύσεως βαθύνων.

Μὲ τὴν φυὴν ἁρμολογῶν
Τὰ προσφυῆ ϛοιχεῖα,
Δαμάζει τοὺς Ὠκεανοὺς,
Ὠθεῖ μεγάλα πλοῖα.

Ἀλλὰ τίς δύναμις ἐκεῖ
Ἄνω εἰς τὸν αἰθέρα,
Κεντᾷ ἁπάντων τῶν πτηνῶν
Τὸν ἀετὸν πατέρα;

Πῶς ὁμιλῶ καὶ ὁμιλεῖς;
Καὶ πῶς ὁμοῦ κινοῦμεν;
Ὦ Ἕλμα; καὶ τὴν ἀρχικὴν
Αἰτίαν ἀγνοοῦμεν;

Καὶ πῶς ἡ ἄπνους αὕτη γῆ,
Ὡς δείκνυται, καὶ κρύα,
Ἔνθα καὶ ἔνθα κολυμβᾷ,
Καὶ ϛρέφει ἐνιαυσία;

Ἰδοὺ βομβοῦν οἱ βρόντοι!
Τὴν θάλασσάν μας σχίζουν!
Κατάλευκα, ὡς ἡ χιών,
Τὰ κύματα ἀφρίζουν!

Ἰδὲ τὸ πῶς μὲ ὀφθαλμοὺ
Μόνοι ῥοφῶν καὶ μίαν,
Ἀπὸ τοῦ βράχου ἔνδοθεν
Ἐκείνην τὴν γωνίαν.

Ὁ Ὄθων μέλλει νὰ χαθῇ
Ἠγκυροβολημένος,
Ὅτ᾽ εἰς τὰς ἀκτὰς αὐτὰς
Εἶναι ἐρωτευμένος.

Ἰδοὺ βομβοῦν οἱ δράκοντες!
Τὴν θάλασσάν μας σχίζουν!
Κατάλευκα. ὡς ἡ χιὼν,
Τὰ κύματα ἀφρίζουν!

Ἰδὲ τὸ πῶς μὲ ὀφθαλμοῦ
Μόνην ῥοπὴν καὶ μίαν,
Ἀπὸ τοῦ βράχου ἔνδοθεν
Ἐκείνην τὴν γωνίαν.

Ὁ Ὄθων μέλλει νὰ ϛαθῇ
Ἠγκυροβολημένος,
Ὅτ' εἰς τὰς ἀκτὰς αὐτὰς
Εἶναι ἐρωτευμένος.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ.

Ἄνθρωπος εἶναι καὶ ἡ γῆ! !
Οἱ βράχοι τὰ ὀστᾶ της,
Ἡ σάρξ της ὁ πηλὸς αὐτῆς,
Αἷμα τὰ ὕδατά της,
Τὰ δάση ἡ στολή της,
Καὶ νόμος ἡ βολή της.

Ἰδὲ ἐκεῖνον τὸν τραχὺν
Καὶ ἐπηρμένον βράχον,
Τὸν ἄῤῥηκτον τῶν χαλαζῶν
Καὶ ὄμβρων μονομάχον·
Μυρία ἔθνη ἦλθον,
Τὸν ἶδον καὶ παρῆλθον.

Ἅπαντα εἰς τοὺς πόδας του
Θραύονται τὰ στοιχεῖα,
Καὶ πίπτουν τρίμματα λεπτά,
Καὶ γίνονται κονία,
Καὶ μὲ σφοδρὸν ἀέρα
Δονοῦν εἰς τὸν αἰθέρα.

Καὶ κεραυνοὶ καὶ ἀστραπαί
 Δαίμων σὲ μέτωπόν του,
Καὶ φόβος, ἴχνος τραύματος
 Ἐν εἰς τὸ πρόσωπόν του,
Ἔλμα, ἐγὼ δὲν ἴδα
 Τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ Γίγα.

Μόνος, καθὼς ὁ ἀετός,
 Ὁ τρόμος τῶν ὀρνέων,
Ὁ ἄναξ πάντων τῶν πτηνῶν,
 Ὁ πλάνης τῶν αἰθέρων,
Ἀνέτως πτερυγίζει,
 Καὶ Πᾶν μηδὲν λογίζει.

Καὶ πλοῖον, ὡς τὰ κύματα
 Εἰς δύο τὰ χωρίζει,
Μὲ σειομένας πτέρυγας
 Λεπτοὺς αἰθέρας σχίζει.
Καὶ μ' ἕν του βλέμμα μετρεῖ
 Ἀέρα καὶ γῆν, καὶ πόντον,

Καὶ σκέπτεται, κρίνει, σκοπεῖ,
 Καὶ εἶτα εἰς τὴν λεῖαν
Ὁρμᾷ, καὶ πίπτει ἀκάθεκτος,
 Καὶ μὲ ἐπιτυχίαν.
Καὶ ὁ σκοπὸς ὁδεύει,
 Κρυπτοὶ καὶ θορυβοῦσι,

Καὶ κεραυνοὶ καὶ ἀςραπαὶ
Δαίρουν τὸ μέτωπόν του,
Καὶ ὅμως ἴχνος τραύματος
Ἓν εἰς τὸ πρόσωπόν του,
Ἕλμα, ἐγὼ δὲν ἶδα
Τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ Γίγα.

Μόνος, καθὼς ὁ ἀετὸς,
Ὁ τρόμος τῶν ἀέρων,
Ὁ ἄναξ πάντων τῶν πτηνῶν,
Ὁ πλάνης τῶν αἰθέρων,
Ἀνέτως πτερυγίζει,
Καὶ Πᾶν μηδὲν λογίζει.

Καὶ πλοῖον, ὡς τὰ κύματα,
Εἰς δύω τὰ χωρίζει,
Μὲ σειομένας πτέρυγας
Λεπτοὺς αἰθέρας σχίζει,
Καὶ μ'ἕν του βλέμμα πρῶτον
Ἀθρεῖ καὶ γῆν, καὶ πόντον.

Καὶ σκέπτεται, κρίνει, νοεῖ,
Καὶ εἶτα εἰς τὴν λείαν
Ὁρμᾷ, καὶ πίπτει ἀλάνθαςος
Καὶ μὲ ἐπιτυχίαν,
Καὶ ὁ σκοπὸς ὁδεύει,
Καρποῖ καὶ θριαμβεύει,

Μόνος τὸν κατεδάμασεν
  Ὁ Μέγας Ναπολέων,
Ἔνδον ἀπὸ τῶν στέρνων του,
  Ἀστράπτων, βροντῶν, ῥέων
Μὲ τόσων μυριάδων
  Γάλλων, ἀνδρῶν γεννάδων!

Κ᾽ ἐπέστη, ἴδ᾽, ἐνίκησεν
  Εἰς Μάρεγκον ὁ νέος
Γερόντων στρατηγῶν Ἀρχὸς,
  Ὡς Ἄρης ἀστραπαῖος!
Καὶ, ζήτει νίκας ἄλλας
  Πλέον λαμπρὰς, μεγάλας!

Ὅταν τῶν κόσμων ὁ Πατὴρ
  Ἐνέκλινε τὸ νεῦμα,
Καὶ εἰς τοῦ Ναπολέοντος
  Τὸν χοῦν ἐφύσα πνεῦμα,
Ἡ ὄψις του ἡ θεία
  Ἀμβρόσι᾽ ἐμειδία.

Πόσοι δυνάσται ἔκυψαν,
  Ἄλλοι κυρτὸν αὐχένα
Ὑπὸ τὰ οὐρανόθικτα
  Αἰώνια χιονισμένα
Κάρηνα τῶν εὐρέων
  Αὐτῶν μακρῶν ὀρέων!

Ἴσα τὰ βήματα μέτρων
Εἰς τὰ εὐρῆ των ἄντρα,
Τὰ κρυσταλλώδη σπήλαια,
Τὰ ἀφεγγῆ καὶ κρύα,
Καὶ κάρα ἐσφιγμένη,
Καὶ σάρξ γεγυμνωμένη,

Εἰπέ μου· εἰς τὸν φοβερὸν
Αὐτόν, γεγηρακότα
Γίγαντ᾽ ὁπόσα νὰ μετρῇ
Ὦ Ἑλμα, πεπτωκότα!
Ἔθνη, καὶ Βασιλείας
Ὁπόσας πεπτωκυίας;

Βλέπε εἰς τὴν κορυφήν του
Καὶ τὴν κυρτὴν δειράδα,
Θρονιζομένην βαθμηδὸν
Σχίσαν τὴν νεφέλην,
Ὁ ἥλιος διαχύει,
Καὶ δὲν τὴν διαλύει.

Ὡς ὄρος ὑπερμέγεθες
Ἀπὸ ἀδροῦ κρυστάλλου,
Πηγνύμενον, ὑψούμενον,
Καθήμενον ἐπ᾽ ἄλλου,
Ὅσω προβαίνει, αὐξάνει,
Καὶ τὰς νεφέλας φθάνει.

Ἴσα τὰ βήματα μετροῦν
  Εἰς τὰ εὐρῆ των ἄντρα,
Τὰ κρυσαλλώδη σπήλαια,
  Τὰ ἀφεγγῆ καὶ μαῦρα,
Καὶ κάρα ἐςεμμένη,
  Καὶ σὰρξ γεγυμνωμένη.

Εἰπέ μοι· εἰς τὸν φοβερὸν
  Αὐτὸν, γεγηρακότα
Γίγαντ' ὁπόσα νὰ μετρᾷς,
  Ὦ Ἕλμα, πεπτωκότα!
Ἔθνη, καὶ Βασιλείας
  Ὁπόσας πεπτωκυίας;

Βλέπε εἰς τὴν εὐρεῖάν του,
  Καὶ τὴν κυρτὴν δειράδα,
Θρονιζομένην βαθμηδὸν
  Ἐκείνην τὴν νιφάδα·
Ὁ ἥλιος διανύει,
  Καὶ δὲν τὴν διαλύει.

Ὡς ὄρος ὑπερμέγεθες
  Ἀπὸ ἁβροῦ κρυσάλλου
Πηγνύμενον, ὑψούμενον,
  Καθήμενον ἐπ' ἄλλου,
Ὅσῳ προβαίνει, αὐξάνει,
  Καὶ τὰς νεφέλας φθάνει.

Ἐπὶ σμικρόν τι κάθετα
Τὰ βέλη τοῦ Ἡλίου,
Θὰ χύσουν, ὡς Ὠκεανὸν.
Ῥεῖθρα θερμοῦ χρυσίου,
Πλὴν αἱ λευκαὶ χιόνες
Δὲν κόπτονται ςαγόνες.

Ὁπόταν εἰς τὰ ἔγκατα
Μόνον τῆς γῆς ἐναύει
Ἡ ἄσπετος ἐκείνη φλὸξ
Καὶ τὴν χιόνα ψαύει
Νέρθεν - τὴν ἀναλύει,
Καὶ δίχα τὴν κυλίει.

Αἱ μὲν ςαγόνες κάθυγροι
Ῥέουν τὴν γῆν δρομαῖαι
Αἱ δὲ ἀτμίδες αἴρονται
Κοῦφοι ἀνεμιαῖαι·
Ἀθύρματα τῶν κόσμων
Καὶ ἀνάγκαι θείων νόμων.

Ὡς τῶν ἀνθρώπων ἡ πνοὴ.
Μὲ τὴν πετῶσαν ὥραν,
Τὸν χοῦν τινάσσει καὶ ποθεῖ
Ὀλβιωτέραν χώραν,
Ἀθῶα περιςέρα
Τοῦ νοῦ δρομαιοτέρα.

Τοῦ δρόμου καὶ τοῦ βίου μου
  Ἂν ἀδιαφόρως ἤρχετο.
Ἀκούεις; ὁ ὡρολογᾶς
  Τὸν θρῆνον τῶν σημάντρων;
Ἔχε, γλυκῆ μου Ἔλμα,
  Γοργὸν τοῦ νοῦ τὸ βλέμμα.

Καὶ πρότερον ἐσήμανε
  Καὶ πάλιν ἄλλη τώρα
Σημαίνει ἀμετάκλητος
  Καὶ πρεσβυτέρα ὥρα.
Καὶ βαίνει βῆμα, βῆμα,
  Ἡ σάρξ μας εἰς τὸ μνῆμα.

Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὸν μυχὸν
  Ὦ Ἔλμα τρισολβία
Ἐναύει μία φλογερὰ
  Κρυφὴ ἀνησυχία,
Τὰ σπλάγχνα μου ἐνδονοῦσα
  Καὶ ὡς κηρὸν μαλθοῦσα.

Τί χάριν ἐνεπάλλαξεν
  Εἰς τῶν θνητῶν τὸ ἔθνος
Τὸν κόσμον καὶ τὸν οὐρανὸν
  Ὁ παντοκράτωρ ἐζώωσε
Πᾶν ὁ θνητὸς τεκταίνει
  Καὶ χρόνος τὸν μαραίνει

Τοῦ δρόμου καὶ τοῦ βίου;
Ὦ ἐλαφρότατον ἄρρον.
Ἀκούεις; θεομελετᾷ;
Τὸν θρῆνον τῶν σημάντρων;
Ἔχε, χρυσῆ μου Ἔλμα.
Γοργὸν τοῦ νοῦ τὸ βλέμμα.

Καὶ πρότερον ἐσήμαινε
Καὶ πάλιν ἄλλα τώρα
Σημαίνει ἀμετακλήτως;
Καὶ πρεσβυτέρᾳ ὥρᾳ
Καὶ ἔκλινε βῆμα, βῆμα,
Ἡ σάρξ μας εἰς τὸ μνῆμα.

Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὸν μυχὸν
Ὦ Ἔλμα τρισολβία
Ἐκαύθη μία φλογερὰ
Κρυφὴ ἀνησυχία,
Τὰ σπλάγχνα μου εἰσδύει,
Καὶ ὡς κηρὸν μαλάσσει.

Τί χάριν ἀντάλλαξεν
Εἰς τῶν θνητῶν τὸ ξένον
Τὸν κόσμον καὶ τὴν ταραχὴν
Ὁ παντοκράτωρ μεῖζων!
Πᾶν ὁ θνητὸς ταπεινεῖ
Καὶ χρόνος τὸν μαραίνει

Ὦ χείλη ῥόδα πορφυρᾶ,
Ἔνθεν ῥεῖ γάλα, μέλι,
Εὔγλωττα μάτια καὶ ὑγρὰ
Ἔνθα ἡ πνοή μου μέλλει
Εἰς τέλος ν' ἀποπνεύσῃ
Καὶ πάλιν ν' ἀναπνεύσῃ.

Ὅταν λαλῇς - ὢ τί ἡδὺς
Τοῦ λόγου σου ὁ ἦχος
Εἰσδύει τῆς καρδίας μου
Τὸ πλέον ἔνδος μῦχος.
Καὶ ὅταν πάλιν ψάλλῃς.
Εἰς τὴν Ἐδὲμ μὲ βάλλεις.

Τῶν ἐρυθρῶν χειλέων σου
Τὸ πνεῦμα μῦρα ῥαίνει,
Καὶ ἡ χρυσῆ μοι κόμη σου
Σείεται καὶ κυμαίνει
Περὶ τὸν ἁπαλόν σου
Καὶ ἄσπρον τράχηλόν σου.

Ὅταν κινῆσαι, σείονται
Καὶ ζέφυροι καὶ φύλλα,
Καὶ ῥύακες, καὶ τὰ κρυφὰ
Τῶν σπλάγχνων μου τὰ φύλλα,
Ὅλον τὸν νοῦν μου ἑλκύεις
Καὶ ἔνδον σου τὸν κλείεις

Ὡς οἱ λεπτοὶ εἰς τὸ κενὸν
 Ἀέρες ἀνεμίζουν,
Οἱ πόδες σου εἰς τὸν χορὸν
 Πτερόεντες γυρίζουν,
Καὶ ὅλοι οἱ καθορῶντες
 Κροτοῦν ἐνθουσιῶντες.

Καὶ ἡ λεπτή, χαρίεσσα,
 Εὐλύγιστη ὀσφύς σου,
Καὶ ὅλη ἡ ἁρμονικὴ
 Τοῦ σώματος ὑφή σου
Τὸ ἦτόρ μου χαράσσουν,
 Κ' ἔνδον αὐτοῦ ἀράσσουν.

Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὰ μυχὰ
 Ὦ Ἔλμα τρισολβία
Ἐναύει μία φλογερὰ
 Κρυφὴ ἐνεργία.
Παντοῦ μου περιοδεύει,
 Καὶ ὡς κηρὸν μὲ [illegible].

Κ' ἐν τούτοις τὸν Παράδεισον
 Τῆς γῆς ἀποδημίαν
Ἔχομεν πολυάνθινον,
 Ποικίλων καὶ ξενικῶν
Αὔξει ἡ θυμηδία,
 Φθίνει ἡ ἀθυμία.

Ὡς οἱ λεπτοὶ εἰς τὸ κενὸν
Ἀέρες ἀνεμίζουν,
Οἱ πόδες σου εἰς τὸν χορὸν
Πτερόεντες γυρίζουν
Καὶ ὅλοι οἱ καθορῶντες
Κροτοῦν ἐνθουσιῶντες.

Καὶ ἡ λεπτὴ, χαρίεσσα,
Εὐλύγιστη ὀσφύς σου,
Καὶ ὅλη ἡ ἁρμονικὴ
Τοῦ σώματος ὑφή σου,
Τὸ ἦτόρ μου χαράσσουν,
Κ᾽ ἔνδον αὐτοῦ ἀνάσσουν.

Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὸν μυχὸν,
Ὦ Ἕλμα τρισολβία,
Ἐναύει μία φλογερὰ
Κρυφὴ ἀνησυχία
Παντοῦ μου παρεισδύει,
Καὶ ὡς κηρὸν μὲ λύει.

Εἰς τοῦτον τὸν Παράδεισον
Τῆς γῆς ἀποδημίαν
Ἔχομεν πολυώδυνον,
Ποικίλην καὶ βραχεῖαν,
Λήγει ἡ θυμηδία,
Φύει ἡ ἀθυμία.

Στυγνὸς βοῤῥᾶς ἐφύσησε,
Καὶ ἔκαυσε τὰ κρίνα,
Καὶ ἔῤῥευσαν εἰς τὸ κενὸν
Τ' ἀμβρόσια ἐκεῖνα
Τερπνὰ εὐώδη μῦρα,
Καὶ μέν' ἡ θάμνος ϛεῖρα.

Ἰδὲ ἐκείνην τὴν ὑγρὰν
Κισσοϛεμμένην πέτραν,
Ἥτις ποτὲ δὲν ἤντησεν
Ἥλιον καὶ ἡμέραν,
Τί δάκρυα ϛαλάζει,
Τί ἀλγεινὰ ϛενάζει.

Ἰδὲ κι' αὐτὸν τὸν ἀτερπῆ
Καὶ ἀποφυλλωμένον
Κορμὸν τῆς πρώην εὐθαλοῦς
Μηλέας γυμνωμένον·
Ἐῤῥύησαν τὰ φύλλα,
Καὶ τὰ χρυσᾶ της μῆλα.

Ὦ Ἕλμα, εἰς τὸν νόα σου
Τί λογισμοὶ παλαίουν,
Καὶ ἆρα τί περὶ Ψυχῆς
καὶ Μοίρας σὲ ἐμπνέουν;
Μὴ ἔχ' ἀμφιβολίαν
Εἰς τὴν ἀθανασίαν!

Ἔφυγεν, καὶ ἐγγίζομεν
 Τὸ πεπρωμένον πέρας·
Καὶ εἰς τὴν γῆν τοῦ σώματος
 [illegible]
Ἀλλ' ὅσα γῆ χωρίζει,
 Ὁ οὐρανὸς τ' ἀθροίζει.

Κἂν σὲ νύκτα διεφυγμὰς
 Τοῦ μέλλοντος, ὦ Ἐλπίς,
Οὐχὶ μὲ γλῶσσαν νὰ μὲ κράζῃς
 Ἀλλὰ μὲ ἕν σου βλέμμα
Κἂν δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς,
 Κἂν ὅπου ζῶ, καὶ ζήσω,

Ἐγὼ δὲν ἀπεκδέχομαι
 Τὴν κρειττονά μου μοῖραν,
Νὰ ἰδῶ τὴν ἀδαμάντινον
 Τοῦ Παραδείσου θύραν
Εἰς τὴν ἀναπεπταμένην
 Ψυχήν μου, ἀνεῳγμένην.

Ῥέομεν, καὶ ἐγγίζομεν
Τὸ πεπρωμένον τέρμα,
Καὶ εἰς τὴν γῆν τοῦ σώματος
Ἡμῶν μενεῖ τὸ ἕρμα·
Ἀλλ' ὅσα γῆ χωρίζει,
Ὁ οὐρανὸς τ' ἀθροίζει.

Ἐὰν σὲ νύττῃ δισταγμὸς
Τοῦ μέλλοντος, ὦ Ἔλμα·
Οὐχὶ μὲ γλῶσσαν νὰ μὲ εἰπῇς,
Ἀλλὰ μὲ ἓν σου βλέμμα,
Ἐὰν δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς,
Κἂν ὅσον ζῶ, καὶ ζήσῃς.

Ἐγὼ δὲν ἀπεκδύομαι
Τὴν κρείττονά μου μοῖραν,
Νὰ ἰδῶ τὴν ἀδαμάντινον
Τοῦ Παραδείσου θύραν
Εἰς τὴν ἀνιπταμένην
Ψυχήν μου, ἀνεῳγμένην.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΕΛΜΑΣ.

Ἅμα ἡ πορφυρῆ Ἠὼς
Ῥεῖθρα χρυσᾶ προχέει,
Δὲν ϛέργει εἰς τὴν κλίνην της
Ἡ Ἔλμα ν᾽ ἀναπνέῃ
Αὖραν ἐξηντλημένην
Μὲ κάραν βαρυμένην.

Ἀλλ᾽ ἀναπτᾶται πρωϊνὴ,
Καὶ βῆμα γοργὸν βαίνει,
Καὶ μὲ τὰ κρυερὰ νερὰ
Τὸ πρόσωπόν της ῥαίνει,
Καὶ μ᾽ ὅλην τὴν ψυχήν της
Τελεῖ τὴν προσευχήν της.

Χύνε, Θεέ! τὴν χάριν σου,
Ἔλεγεν, εἰς τὴν κτίσιν,
Καὶ ἀπὸ Νότου εἰς Βοῤῥᾶν,
Ἀπὸ Ἠοῦς εἰς Δύσιν·
Ἃς μειδιᾷ ἐπίσης
Ἔμπνους καὶ ἄπνους φύσις.

Εἰς τῆς χειρός σου, ἀγκάλη,
Καὶ δόξης σου τὴν κλάσιν,
Εὐχαριστοῦν τὴν ἐπίγνωσιν,
τὸν λόγον καὶ τὸ ῥῆμα,
Νὰ χύνῃ εἰς αἰθέρα
Ὕμνον εἰς τὸν Πατέρα.

Ὁρῶσα εἰς τὸ κάτοπτρον
Τὴν ἔνσαρκόν μου εἰκόνα,
Τοῦ ἀνεσπέρου ὄλβου μου
Διάγω τὸν αἰῶνα,
Ἀσώματος ζωή μου,
Ἀθάνατος πνοή μου!

Ξύπνα καὶ σὺ ἀβρόσαρκε
Σύνωρα μὲ τὴν Ἡμέρα,
Τοῦ θανασιμαίου ὕπνου σου
Τὸ πέτασμα τὸ μέλαν
Καὶ σκιερὸν νὰ λύσῃς,
Τὴν Πλάσιν νὰ ὑμνήσῃς.

Πᾶσα πνοὴ ἐξύπνησεν
Ὁ Ἥλιος καταβαίνει
Ἐκ τῶν ὀρέων, καὶ χρυσοῦν
Τὰς πεδιάδας σπέρνει
Ἔγειρ' ἀπὸ τὴν κλίνην,
Καὶ τρέχε εἰς τὰς [illegible]

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΕΛΜΑΣ.

Ἅμα ἡ ῥοδινὴ Ἠώς,
Ῥαίνῃ χρυσᾶ κρίνα
Ἂν σφίγγῃ εἰς τὴν κλίνην της
Ἡ Ἔλμα ν' ἀναπνέῃ
Λύχνον ἐξασθενοῦντα
Μὲ χεῖρας βαρυμένας,

Ἀλλ' ἀναπαύεται ὡραία,
Καὶ βλέπει γλυκὺ ὄνειρον,
Καὶ μὲ τὰ ὡραῖά της χέρια
Τὸ προσκεφάλαιόν της βρέχει.
Καὶ μ' ὅλην τὴν ψυχήν της
Τελεῖ τὴν προσευχήν της.

Χύνε, Θεέ! τὴν χάριν σου
Ἔλεγεν, εἰς τὴν κτίσιν
Καὶ ἀπὸ Νότου εἰς Βορρᾶν
Ἀπὸ Ἠοῦς εἰς Δύσιν
Ἂς μείνῃ ἐπίσης
Ἔμψυχος καὶ ἄψυχος φύσις.

Εἰς τῆς χειρός σου, ἀγαθὲ,
Καὶ δόξης σου πᾶν πλάσμα,
Ἔμπνευσον τὴν ἐπίγνωσιν,
Τὸν λόγον καὶ τὸ ᾆσμα,
Νὰ χύνῃ εἰς αἰθέρα
Ὕμνον εἰς τὸν Πατέρα.

Ὁρῶσα εἰς τὸ κάτοπτρον
Τὴν ἔνσαρκόν μου εἰκόνα,
Τοῦ ἀνεσπέρου ὄλβου μου,
Διΐδον τὸν αἰῶνα,
Ἀσώματος ζωή μου,
Ἀθάνατος πνοή μου!

Ξύπνα καὶ σὺ ἁβρόσαρκε
Σύνωρα μὲ τὴν Ἕλμαν,
Τοῦ θνησιμαίου ὕπνου σου
Τὸ πέτασμα τὸ μέλαν
Καὶ σκιερὸν νὰ λύσῃς,
Τὸν Πλάστην νὰ ὑμνήσῃς.

Πᾶσα πνοὴ ἐξύπνησεν·
Ὁ Ἥλιος καταβαίνει
Ἐκ τῶν ὀρέων, καὶ χρυσοῦν
Τὰς πεδιάδας σπέρνει·
Ἔγειρ' ἀπὸ τὴν κλίνην,
Καὶ νίψου εἰς τὴν κρήνην.

Ἄχαρις εἶναι ὁ θνητὸς
Καὶ ἀκαλλὴς τὸ σχῆμα
Μὴ χέων πρωϊνὸς, ἁγνὸς,
Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ βῆμα
Μετὰ τὴν ἔγερσίν του
Τὴν ὁλοκαύτωσίν του.

Ἆρα δὲν εἶναι νοητὸν
Πῶς δὲν 'δημιουργήθη
Αὐτόματος ὁ ἄνθρωπος,
Ἀλλ'ὑπαρχῆς ὡρίσθη
Νὰ φθάνῃ μίαν ὥραν
Εἰς μακαρίαν χώραν;

Ἀπὸ Θεοῦ ἀρχόμεθα
Τοῦ σύμπαντος τὸ ἕρμα,
Καὶ αἱ ἀγκάλαι τοῦ γλυκοῦ
Πατρὸς εἶναι τὸ τέρμα
Ἡμῶν, ἔνθεν πετῶμεν,
Καὶ ἔνθα καταντῶμεν.

Δεῦτε οὖν ἀνευθύνωμεν
Πάντες τὴν προσευχήν μας,
Εἰς τοῦ ἐλέους τὸν Θεὸν
Μὲ ὅλην τὴν ψυχήν μας,
Πρὶν ἐπὶ γῆς λυθῶμεν,
Καὶ εἰς αὐτὸν χυθῶμεν.

Μερὶς τοῦ Πλάστου ἡ ψυχή
  Εἶναι συμπεφυρμένη
Μὲ τὴν σποδὸν, καὶ ἀπ' αὐτὴν
  Ἅμα χωριζομένη,
Εἰς τὸν πρὸς ὃν ὁδεύει
  Ὅρον κ' ἐκεῖ χωνεύει.

Εἷς εἶναι ἀδιαίρετος
  Ὁ νοῦς τοῦ διακόσμου·
Πνεύματα, ἄστρα, ἥλιος,
  Τὸ φῶς σου καὶ τὸ φῶς μου
Βρύουσιν ἀπὸ μίαν
  Ἀκένωτον ἑστίαν.

Δὲν θάλπει τι αὐτοφυῶς·
  Ἡ μαύρη κρύα ὕλη,
Ἂν εἰς τὸν σκοτεινόν της
  Κόλπον δὲν ἀνατείλῃ
Τὸ φῶς· οὐδὲ κινεῖται
  Ὁ χοῦς, ἂν δὲν ὠθῆται.

Πῦρ ἄρα εἶν' ἡ κίνησις
  Εἰς ὕλην τυπουμένη
Καὶ ἀπὸ πῦρ ἐνδελεχῶς
  Ἄσβεστον κινουμένη.
Τὰ δ' ὑπερόριά του
  Ζητεῖ ὁ νοῦς τοῦ Πλάστου.

[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]

[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]

[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]

[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]

Μερὶς τοῦ Πλάςου ἡ ψυχὴ
  Εἶναι συμπεφυρμένη
Μὲ τὴν σποδὸν, καὶ ἀπ' αὐτὴν
  Ἅμα χωριζομένη,
Εἰς τὸν πρὸς ὃν ὁδεύει
  Ὅρον κ' ἐκεῖ χωνεύει.

Εἷς εἶναι ἀδιαίρετος
  Ὁ νοῦς τοῦ διακόσμου,
Πνεύματα, ἄςρα, ἥλιος,
  Τὸ φῶς σου καὶ τὸ φῶς μου
Βρύουσιν ἀπὸ μίαν
  Ἀκένωτον ἑςίαν.

Δὲν δράσσει τι αὐτοφυῶς,
  Ἡ μαύρη κρύα ὕλη,
Ἂν εἰς τὸν σκοτεινὸν αὐτῆς
  Κόλπον δὲν ἀνατείλῃ
Τὸ φῶς· οὐδὲ κινεῖται
  Ὁ χοῦς, ἂν δὲν ὠθῆται.

Πῦρ ἄρα εἶν' ἡ κίνησις
  Εἰς ὕλην τυπουμένη,
Καὶ ἀπὸ πῦρ ἐνδελεχῶς
  Ἄσπετον κινουμένη,
Τὰ δ' ὑπερόριά του
  Ζυγοῖ ὁ νοῦς τοῦ Πλάςου.

Ἡ [illegible] τῆς νυκτὸς,
Ἡ ἄπειρος ἰδέα
Τοῦ πόθου καὶ τοῦ λογισμοῦ
Ἀφ' ἐς [illegible] ῥόδινα
Καὶ ἡ ἀθανασία
Καὶ ἡ παρηγορία.

Δὲν ἔμεινες. Ἀθάνατα,
Σύντροφα μὲ τὴν Ἐλπίδα,
Τὸ [illegible] [illegible]
Τὰ χρυσόπτερα τὰ μάλλα
Νὰ τὰ [illegible],
Καὶ τὴν [illegible] νὰ ἔρχῃς;

Πῶς νὰ καὶ λόγου ἀνθρώπου
Κορίτσι τοῦ κόσμου,
Κάτω μὲ τὰς βαρύτατας
Καλύπτει τὸν νόμον,
Ἀσπίλε, [illegible]
Κυρίαρχος τῆς Μούσα

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Τῆς Ῥώμης ὡς ἱέρειαν
Λευκὰ ἐνδεδυμένην
Τὴν εἶδα μὲ τὴν κόμην της
Εἰς τὸν λαιμὸν χυμένην
Τὴν Ἔλμαν ἱσταμένην,
Καὶ πάλιν εὐχομένην,

Ἦτον πρωΐ· καὶ ἀφανὴς
Ὁ ἥλιος ἀκόμη·
Μόλις τ' ἀκρώρεια ἔβαλλεν
Ἡ ἐρυθρᾶ του κόμη,
Κι' ἀνέβαινεν ἠρέμα
Τὸ λυκαυγὲς ὡς αἷμα.

Ὅλοι τοῦ οἴκου ὕπνωτταν
Ὡς ὑπὸ μανδραγόραν,
Ἡ Ἔλμα ἐταράσσετο
Εἰς τὴν ῥυεῖσαν ὥραν,
Ἀρθροῦσα εἰς τὸ βῆμα
Τῆς προσευχῆς τὸ ῥῆμα.

Δασύφυλλος, κατάρρυτος
Παράδεισος τὸ δῶμα
Ἐζώννυε, καὶ ὅπῃ ἂν
Ἰθύνετο τὸ ὄμμα,
Ἔβρυον ἄνθη, φύλλα,
Μὲ χρώματα ποικίλα.

Τὴν ἀηδόνα ν᾽ ἄκουες
Ἐκεῖ, πρωῒ νὰ ᾄδῃ,
Καὶ νὰ ἰδῇς, ἂν τοὺς νεκροὺς
Ἐγείρῃ ἀπὸ τὸν Ἅδη,
Μὲ τὸ ποικίλον μέλος
Τοῦ βίου μου τὸ τέλος.

Εἰς τὴν ὀσφὺν της ἔφερε
Σμαράγδειον ζωστῆρα,
Εἰς τὸν λαιμὸν ἐπὶ σταυροῦ
Τὸν Λόγον καὶ Σωτῆρα.
Καὶ πορφυρέον στέμμα,
Ὦ οὐρανία Ἕλμα.

Ἐπάτει μαῦρον τάπητα
Μὲ ἄστρα κεντημένον,
Καὶ ἔναντί της ἔκειτο
Μ᾽ ἅλυσσον ἠρτημένον,
Εἰκόνισμα ἐμφαῖνον
Τὴν Πάναγνον Παρθένον,

Ἀπὸ ὡραῖον Ἄγγελον
Εὐαγγελιζομένην,
Καὶ τὴν κρυφὴν τοῦ Πλάστου μας
Πνοὴν ἐνσαρκουμένην
Μὲ τύπον καινοῦ Νόμου
Πρὸς λύτρωσιν τοῦ κόσμου.

Νὰ ἴδω τότε, ὦ Βίε,
Νὰ ἴδῃς λαλοῦντα μάρτυν,
Διὰ τοῦ στερεώματος
Ἀστέρας, ὡς δημαγωγούς,
Καὶ ὡς κεραυνωμένος,
Μὴ μένῃς νεκρωμένος.

Τῆς Ῥώμης ὡς ἱέρειαν
Λευκὰ ἐνδεδυμένην,
Τὴν αἴθρα μὲ τὴν κόμην της
Εἰς τὸν λαιμὸν χυμένην
Τὴν Ἔλμαν ἱσταμένην,
Καὶ πάλιν πληγωμένην.

Χάος, ὤχ! τὴν χώραν σκοτεινὴν
Ἔλεγον, εἰς τὴν πλάσιν
Καὶ ἀπὸ Νότου εἰς Βορρᾶν
Ἀπὸ Πόλου εἰς ἄλλον,
Ὡς μαθητὰ ἐπίσης
Κράτους καὶ ἄπνους φθάσῃ

Εἰς τῆς χειρός σου, δύναμιν
Καὶ δεῖξε σου τὴν Πλάσιν
Ἐκφώνησον τὴν ἐπίγνωσιν
Τὸν λόγον καὶ τὸ ῥῆμα
Νὰ γίνῃ εἰς αἰθέρα
Ὕμνον πρὸς τὸν Πλάστην.

Νὰ ἦσο τότε, ὄλβιε,
Νὰ ἴδῃς λαλοῦντα μάτια,
Δύω τοῦ στερεώματος
Ἀστέρας, ὡς διαμάντια,
Καὶ ὡς κεραυνωμένος,
Μὴ μένῃς νεκρωμένος.

Τῆς Ῥώμης ὡς ἱέρειαν,
Λευκὰ ἐνδεδυμένην,
Τὴν εἶδα μὲ τὴν κόμην της
Εἰς τὸν λαιμὸν χυμένην,
Τὴν Ἕλμαν ἱσταμένην,
Καὶ πάλιν εὐχομένην.

Χύνε, Θεέ! τὴν χάριν σου,
Ἔλεγεν, εἰς τὴν κτίσιν,
Καὶ ἀπὸ Νότου εἰς Βορρᾶν,
Ἀπὸ Ἠοῦς εἰς Δύσιν,
Ἂς μειδιᾷ ἐπίσης
Ἔμπνους καὶ ἄπνους φύσις.

Εἰς τῆς χειρός σου, δυνατὲ,
Καὶ δόξης σου πᾶν Πλάσμα,
Ἔμπνευσον τὴν ἐπίγνωσιν
Τὸν λόγον καὶ τὸ ᾆσμα,
Νὰ χύνῃ εἰς αἰθέρα
Ὕμνον πρὸς τὸν Πατέρα.

Ὁρῶσα εἰς τὸ κάτοπτρον
Τὴν ἔνσαρκόν μου εἰκόνα,
Τοῦ ἀνεσπέρου ὄλβου μου
Διεῖδον τὸν αἰῶνα
Ἀσώματος ζωή μου
Ἀθάνατος ψυχή μου!

Δὲν ἀφυπνίζεσαι καὶ σὺ
Σύνωρα μὲ τὴν Ἕλμαν,
Τοῦ θνησιμαίου ὕπνου σου
Τὸ ζοφερὸν, καὶ μέλαν
Σκότος νὰ διαλύσῃς;
Τὸν Πλάστην νὰ ὑμνήσῃς;

Ὢ πόσον εἶναι ἄχαρις,
Λόγον, καὶ νοῦν καὶ σχῆμα
Ὁ μὴ προσάγων πρὸ παντὸς
Εἰς τοῦ πατρὸς τὸ βῆμα,
Μετὰ τὴν ἔγερσίν του,
Τὴν ὁλοκαύτωσίν του.

ΤΗ ΜΗΤΡΙ ΤΩΝ ΥΨΗΛΑΝΤΩΝ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ.

⁏Θεῖον δὲν εἶναι δώρημα
  Καὶ ἡ εὐαισθησία;
Μὴ στάλαγμα θεόῤῥυτον
  Καὶ ἡ ἐπιθυμία,
Εἰς τῶν ἀπεθαμένων
  Ἡρώων ἀνδρῶν τὸν αἶνον;

⁏Μὴ ἀδαμάντων καὶ χρυσοῦ,
  Καὶ ὅλων τῶν προσγείων
Ὄλβων καὶ τέρψεων ἁγνῶν
  Εἰς τὸν λυγρόν μας βίον
Δὲν φέγγει Παντὸς ἄκρον
  Τῆς ἀρετῆς τὸ ἄστρον;

Εἰς σὲ ἡ στάθμη, ὦ ἀρετὰ,
  Πολύμοχθος ἐγκλίνει.
Καὶ εἰς τὸν λάτρην σου πᾶς νοῦς
  Στέμμα χρυσοῦν προτείνει,
Καὶ ἡ σπουδαία πλάσις
  Θεσπίζει σὺ ν' ἀνάσσης.

Ἡ κραταιὰ ἰθεῖά σου χεὶρ
  Νέμει ἰσοτιμίαν,
Νοῦ καὶ ἰσχύος κερασμὸν
  Καὶ τὴν ἰσονομίαν·
Καὶ ὅταν ὁ σὸς νόμος
  Λαλῇ· σιγᾷ πᾶς κόσμος.

Ὡς ἀςραπὴ τὰς φλέβας μου
  Πᾶν μου τὸ αἷμα ῥέει,
Καὶ ἡ ψυχὴ τὸ ςῆθός μου
  Ἔμπλεως ἀναπνέει
Δι' ἔργματα μεγάλα,
  Καὶ προτιθέμεν' ἆθλα.

Ἀνίλεώς τις μόνον σὰρξ
  Τὸ ψεῦδος ἐνδυμένη,
Ὀρθὴ ἀνθρώπων μεταξὺ
  Ὥρας λεπτὸν μὴ μένῃ,
Καὶ ἐπὶ γῆν ἄς ἕρπῃ,
  Καὶ ἥλιον μὴ βλέπῃ.

Ἀχάριςος ὁ μὴ φιλῶν
  Τὸν λυτρωτὴν πατρίων,
Ἀλλ' ὁ εὐγνώμων ἀοιδὸς
  Εἰς χώρας αἰθερίων
Ὑψοῖ τοὺς εὐεργέτας,
  Καὶ τοὺς ἀγωνοθέτας!

Ὡσεί τις λέγῃ ἀνάρμοστος
Σιγᾷ καὶ δὲν κινεῖται
Ὁ νοῦς τοῦ ξένου ἀοιδοῦ,
Τὸν κίνδυνον κηρύττει.
Ἀλλ' ὅταν αὐλεῖ, δράττει,
Κτυπᾷ, βροντᾷ, κεραυνεῖ.

Εὐθὺς ὁ νοῦς μου ἅμα
Τὴν συγκλίνει μου γλῶσσαν,
Δι' ἀγαθοῦ μόνου ἀνδρὸς
Τὴν ἀρετὴν καὶ δόξαν
Τὰ ἔπη μου, τὸ φῶς μου,
Ὁ ἔμμετρος ῥυθμός μου.

Καὶ ὁ φιλόφρων λογισμὸς
Πέμπουσιν εἰς αὐλὰς
Τοῦ Ὑψηλάντου τὴν κλῆσιν
Κρατεινὴν εἰκόνα,
Καὶ μὲ τὸ φανταστικό μου
Ἂς ῥεῖ καὶ τὸ ὄνομά μου.

Συνθλᾶται ἐκεῖ ὁ θάνατος
Ζώντων καὶ ἐφθαρμένων
Μὲ τοῦ θανάτου τὸ ξίφος
Ἀρέσκον ἐφθαρμένον!
Μὲ ὁ ἐν γῇ ἐκπνέων
Ἀλλοῦ δὲν ζητεῖ πλέον!

[illegible] Βάϊα [illegible]
[illegible]
Καὶ μὲ ἱερᾶς [illegible]
Καὶ τὸν [illegible]
[illegible]
[illegible] τῆς [illegible],

[illegible] τῆς φλέβας [illegible]
[illegible] ἀκμὴ
Καὶ ἡ [illegible]
[illegible]
[illegible] ἔργματα μεγάλα,
Καὶ προσθήκην [illegible]

Ἀπλῶς τις μόνον [illegible]
Τὰ φύλλα [illegible]
Ὀργὴ ἀνθρώπων [illegible]
Ὥρας λαοῦ μὲ [illegible],
Καὶ ἐπὶ γῆν ἂς ἕρπῃ,
Καὶ ἥλιον μὴ βλέπῃ;

Ἀχάριστος ὁ μὴ φιλῶν
Τὸν [illegible] πατρῷον;
Ἀλλ' ὁ εὐγνώμων ἀοιδὸς
Εἰς χώρας αἰθερίων
Ὑψοῖ τοὺς εὐεργέτας,
Καὶ τοὺς ἀγωνιστάς.

Ὡσεί τις λίμν' ἀκύμαντος
Σιγᾷ καὶ δὲν κυκᾶται
Ὁ νοῦς τῶν θείων ἀοιδῶν
Τὸν νήδυμόν κοιμᾶται,
Ἀλλὅταν ἄθλους δράττῃ,
Ξυπνᾷ, βροντᾷ, ἀστράπτει!

Ἔνθους ὁ νοῦς μου ἔλυσε
Τὴν σιγηλήν μου γλῶσσαν,
Δι' ἀγαθοῦ μόνον ἀνδρὸς
Τὴν ἀρετὴν καὶ δόξαν·
Τὰ ἔπη μου, τὸ φῶς μου,
Ὁ ἔμμετρος ῥυθμός μου

Καὶ ὁ φιλόφρων λογισμὸς
Πέμπουσιν εἰς αἰῶνα
Τοῦ Ὑψηλάντου τὴν κλεινὴν
Ἐρατεινὴν εἰκόνα,
Καὶ μὲ τὸ φώνημά μου
Ἂς ῥεῖ καὶ τὄνομά μου.

Συνθλᾶται ἄρα ὁ δεσμὸς
Ζώντων καὶ ἐφθιμένων
Μὲ τοῦ Θανάτου τὸ ὀξὺ
Δρέπανον ὑψωμένον!
Μὴ ὁ ἐν γῇ ἐκπνέων
Ἀλλοῦ δὲν πνέει πλέον!

Χίλια φίλα στόματα
Τῆς ἀρετῆς τὸν ὕμνον
Ἥρμοσαν καὶ ἐτόνισαν·
Μόνον ἡμεῖς εἰς ὕπνον!
Βαρὺν, ὦ Μελπομένη,
Θέλομεν ἔτι μένει!

Διὰ τῆς θείας ἀρετῆς
Καὶ δόξης τὴν ἀγάπην,
Δὲν δράσσεις, θεία θύγατερ,
Τὴν λιγυρήν σου ἅρπην,
Τὰ τρέμοντα νὰ κρούῃς
Νεῦρά της, καὶ μ᾽ ἀκούεις;

Ἔλαχες δάκτυλα χυτὰ,
Λευκὰ ὡσὰν ἐκεῖνα,
Τὰ Ἀμβροσίαν βρύοντα,
Τοῦ Παραδείσου κρίνα·
Λαγχάνεις καὶ τὸ ᾆσμα,
Τὸ τῶν ἐρώντων χάρμα.

Ὅταν λαλῇς - ὦ τί ἡδὺς
Τοῦ λόγου σου ὁ ἦχος;
Εἰσδύει τῆς καρδίας μου
Τὸ πλέον ἔνδον μῦχος,
Καὶ ὅταν πάλιν ψάλλῃς,
Εἰς τὴν Ἐδὲμ μὲ βάλλεις.

Ὁ νοῦς, ποῦ ἦλθε [illegible]
Ἡ γλυκοφωνία δὲ [illegible]
Φθόγγους δὲ ἄνθη [illegible]
Καὶ τ' ἄγρα θέλει [illegible]
Τοῦ Ἥρωος ἡ φήμη
Καὶ τοῦ ἀθλοῦ ἡ μνήμη.

Ἀγάλια νὰ [illegible],
Ἤρεμα νὰ [illegible]
Ὦ Μοῦσα, καὶ τὸν [illegible]
Μὲ μέτρον νὰ [illegible]
Τί κράτος θὰ ἰσχύσῃ,
Τὸν ἔρωτα νὰ λύσῃ.

Ἀχώριστοι [illegible]
Δὲν εἶν', ὦ Κόρη θεία,
Ἡ ποίησις, ἡ γλυπτική
Καὶ ἡ ζωγραφία,
Αἱ τρεῖς που δὲν γνωρίζουν
Ἄνθη νὰ σκορπίζουν!

[illegible], πλὴν γλυκειὰ [illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible]
Φέρει [illegible]
Δὲν [illegible] νὰ [illegible]
Καὶ [illegible] νὰ [illegible]

Ὁ νοῦς μου ἤδη ἐπτέρωται·
  Ἡ γλῶσσά μου, ἂς λύσῃ
Φθόγγους δι' ἄνδρα ἀγαθόν·
  Καὶ τ' ἄστρα θέλει θίξῃ
Τοῦ Ἥρωος ἡ φήμη
  Καὶ τοῦ ἐσθλοῦ ἡ μνήμη!

Ἀγάλια νὰ συνάρωμεν,
  Ἡρέμα νὰ πετῶμεν,
Ὦ Μοῦσα, καὶ τὸν τόνον μας
  Μὲ μέτρον νὰ κροτῶμεν·
Τί κράτος θέλ' ἰσχύσῃ,
  Τὸν ἔρον μας νὰ λύσῃ;

Ἀχώριστοι ὁμαίμονες
  Δὲν εἶν', ὦ Κόρη Θεία,
Ἡ ποίησις, ἡ γλυπτικὴ
  Καὶ ἡ ζωηγραφία;
Αἱ τρεῖς των δὲν γνωρίζουν
  Ἄνδρας νὰ αἰωνίζουν;

Μικρὲ, πλὴν μαχητὰ Τυδεῦ,
  Ἀειθαλλοῦς μυρσίνης
Καὶ δάφνης θριαμβευτικῆς
  Φόρον φιλοφροσύνης
Δὲν στέργεις νὰ διαλέξω
  Καὶ στέμμα νὰ σὲ πλέξω;

Ἀχάριςος ὁ μὴ τιμῶν
Τὸν λυτρωτὴν πατρίων,
Ἀλλ' ὁ εὐγνώμων ἀοιδὸς
Εἰς χώρας αἰθερίων
Ὑψοῖ τοὺς εὐεργέτας
Ἥρωας ἀθλοθέτας!

Βραχύ τι τὸ ἀνάςημα,
Λεπτὸν, ἰσχνὸν τὸ σῶμα,
Ὑγρὸν, ἡδὺ, ταχὺ, γοργὸν,
Καὶ κυανοῦν τὸ ὄμμα,
Μεγάλην τὴν ψυχήν του
Ἄκραν τὴν ἀνοχήν του.

Ἔσχεν ὁ ὄλβιος-ςεῤῥὸς
Τὴν πυκινήν του γνώμην,
Καὶ βέβαιος καὶ εὐςαθὴς
Εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην.
Καὶ ὁμαλός τις ἦταν
Εἰς τῶν ἐχθρῶν τὴν ἧτταν.

Ἠσθάνθη τῆς Μεγάλης μας
Μητρὸς τὸ μέγα κλαῦμα
Καὶ ἔφλεγε τὸ ςῆθός του
Νεμέσεώς τι καῦμα,
Καὶ θούριος τὸ ὕφος
Ὀξὺ ἐζώσθη ξίφος.

Ἀφῆκε βίον ἄπιστον,
Ὠρφάνευσε, Μητέρα,
Καὶ μόνον τὸν πατέρα
Θερμὰ ἐγὼ ἐχθρα
Κατὰ τῆς ἀνομίας,
Καὶ τῆς αἰσχρᾶς δουλείας.

Ὁ ξακουστὸς του Μάρκου
Ὡς τὸ ξερρὸν του κλαδὶ
Καὶ μαχητῶν ἀνδρείων ἀρχὴ
Ἓν μόνον εἶχε θέλημα
Ἀπίστους νεκροὺς νὰ κόψῃ
Ἂν τὸν ἐχθρὸν δὲν θερίσῃ.

Εἰς ἄντρα καὶ εἰς σπήλαια
Εἰς πύργους καὶ φυλάκια,
Καὶ εἰς τὰς ἄκρας κορυφὰς
Ἑνὸς καὶ ἄλλου ὄρους,
Ἔφερεν εἰς τὰ στήθη
Τὰ θέλη του καὶ [illegible]

Τὸ θάρρος ἐθαυμάζετο
Τῶν κρατερῶν Ἑλλήνων,
Ἔζησεν βίον [illegible]
Στὸ κέντρον τῶν κινδύνων,
Καὶ ὅπου μάχης κρότος
Ὁ Ὑψηλάντης πρῶτος.

Ἀφῆκε βίον ἄνετον,
Ὁμαίμονας, Μητέρα,
Καὶ μόνον τὸν κυρίευε
Θερμὴ ἁγία ἔχθρα
Κατὰ τῆς ἀνομίας
Καὶ τῆς αἰσχρᾶς δουλείας.

Ὁ θησαυρός του ἔρρεεν
Ὡς τὸ θερμόν του αἷμα,
Καὶ μαχητῶν ἀνδρῶν Ἀρχὸς
Ἓν μόνον εἶχε θέμα.
Ἄπνους νεκρὸς νὰ κύψῃ,
Ἂν τὸν ἐχθρὸν δὲν θρύψῃ.

Εἰς ἄντρα καὶ εἰς σπήλαια,
Εἰς πάγους καὶ εἰς ὄμβρους,
Καὶ εἰς τὰς ἄκρας κορυφὰς
Ἑνὸς καὶ ἄλλου ὄρους,
Ἔφερεν εἰς τὰ στήθη
Τὰ θάλπη καὶ τὰ ψύχη.

Τὸ θάρσος ἐθαυμάζονε
Τῶν κρατερῶν Ἑλλήνων,
Ερρέον ὅλοι ἀστραπὴ
'Στὸ κέντρον τῶν κινδύνων,
Καὶ ὅπου μάχης κρότος
Ὁ Ὑψηλάντης πρῶτος.

Τίνα ἐξονομάσωμεν
  Πρώτιστον ἐκ τῶν ἄθλων;
Καὶ τίνα νὰ σαλπίσωμεν,
  Ὠ Μοῦσά μου, τῶν ἄλλων
Πλέον λαμπρὰν, μεγάλην
  Τοῦ Ἥρωός μας πάλην;

Εἰς στερεὰν τὰ Τρόπαια
  Τῆς τελευταίας Πέτρας,
Ἥτις μὲ τὰς ἀρχαίας μας
  Ἐρίζεται ἡμέρας;
Ἢ ἄλλην τινὰ πάλιν
  Πλέον αὐτῆς μεγάλην;

Τὰ πολυώνυμα Τρίκορφα;
  Τὴν Τρίπολιν, τοὺς Μύλους,
Τὰ στενωπὰ προκόρινθα
  Ἔνθα τοὺς θρασυδείλους
Τρεῖς δεκακισχιλίους
  Ἀνάνδρους Δραμαλίους.

Μὲ τῆς Λαρίσσης τὸν γυμνὸν
  Καὶ πεπαλαιωμένον
Βράχον ἐν Ἄργει ἀπ᾽ ἀνδρῶν
  Ὀλίγων φρουρημένον
Ἐδάμασ᾽ ὁλοκλήρως
  Ὁ πρωτοστάτης Ἥρως;

[illegible]

Ἔνθ' ὡς ὁ Κρείων ἀετὸς,
  Ὁ τρόμος τῶν ἀέρων,
Ὁ ἄναξ πάντων τῶν πτηνῶν,
  Ὁ πλάνης τῶν αἰθέρων
Ἀνέτως ἀνεμίζει
  Καὶ πᾶν μηδὲν λογίζει.

Ὁπόταν τις θρασὺς ἐχθρὸς
  Θρίαμβον ἤδη ψαύῃ,
Καὶ μάχην κατ' αὐτοῦ κροτῇ,
  Τὸν δράττει καὶ τὸν θραύει
Καὶ τὴν πνοήν του λύει,
  Θρύμματα τὸν κυλίει.

Ἔνθα σφοδρός τις χείμαῤῥος,
  Ἀπ' ἄκρων τῶν ὀρέων,
Ὡς ὄμβρος, μέγας, φοβερὸς,
  Εἰς τὰς κοιλάδας ῥέων,
Πᾶν προστυχὸν ἀθροίζει,
  Τὸ σύρει καὶ τὸ κλύζει.

Ὁ Ἀρειμάνιος Ὄρχαμος
  Τῶν φοβερῶν Βουλγάρων
Ὁ τρόμος καὶ ὁ θάνατος
  Τῶν μαλθακῶν βαρβάρων
Ὁ Χατζῆ Χρῆστος ἥρως
  Βάλλ' εἰς τὴν νίκην κῦρος!

Μὴν εἶδες μέσον τῶν ἐχθρῶν
Τὸ φλογερόν του βλέμμα
Πῶς φέγγει; πῶς κυλίεται;
Πῶς πήγνυσι τὸ αἷμα
Ἀράβων καὶ Τουρκμάνων,
Πασσάδων καὶ κοιράνων;

Μὴν ἴδές ποτε λέοντα
Εἰς τὰ σκιόεντα δάση
Μακρόθυμον καὶ ἵλεων
Πρὸς ὅντινα περάσῃ,
Ἀλλ᾽ ὅστις δόλον κρύπτει,
Τὸν δράττει, καὶ τὸν θρύπτει;

Ἴδές ποτε νὰ κυνηγᾷ
Τούρκους τὸν Χατζῆ Χρῆστον,
Καὶ τί ὠχρὸς ὁ θάνατος
Ἀστὰ πρόσωπά των ἦτον;
Καὶ πρὶν νὰ θανατῶνται,
Νεκροὶ νὰ ἐξαπλῶνται;
Ἐὰν ἀπὸ τῶν τάφων των
Οἱ ἤδη ἐφθιμένοι,
Ἔνθα κοιμῶντ᾽ ἀνέξυπνοι
Νεκροὶ καὶ λελυμένοι
Μὲ τῶν ὀστῶν τὸν ὄγκον,
Χωρὶς πνοὴν καὶ φθόγγον,

Ἀπὸ θαυμάτων ἔφθαναν
  Ν᾽ ἀνεγερθῶσι νέων,
Καὶ νὰ ἰδοῦν τὰ θέμεθλα
  Τῶν τόσων των τροπαίων
Ἀπὸ ἐσὲ γλυμμένων
  Καὶ συνεφηρμοσμένων,

Τῶν ἡμερῶν μας ἄδολε,
  Πρόσφατε Θουκυδίδη,
Ἐν πάσῃ τοῦ βιβλίου σου
  Ἀναιρετέᾳ σελίδι·
Ἤθελαν σὲ θαυμάσει
  Καὶ εἰς τ᾽ ἄϛρα σ᾽ ἀναβάσει.

Ἡ Μοῦσά μου ἠξίωσε
  Καὶ σὲ νὰ χαιρετήσῃ,
Διότι δὲν ἀνέχεται
  Ἀγνώμων νὰ σ᾽ ἀφήσῃ
Μὴ μεμνημονευμένον
  Καὶ παραπονεμένον.

Ὡς Ἄτλας τὴν Μεγάλην μας
  Μητέρα εἰς τοὺς ὤμους
Μόνος σου αἴρων ἔγραψας
  Τέτταρας φρούδους τόμους·
Ἐμέτρησας καὶ μάχας,
  Καὶ δούλους καὶ ϛρατάρχας.

Δὲν εὗρεν εἰς τὴν χάριν σου
Ὁ Χατζῆ Χρῆστος τόπον;
Ἂς μνημονεύσω κᾂν ἐγὼ
Τὸν νοῦν σου καὶ τὸν τρόπον,
Καὶ τοὺς συχνοὺς ἀγῶνας
Εἰς μέλλοντας αἰώνας.

Νοεῖς τὸ πῶς ὁ λόγος μου
Ἀλήθειαν προχέει,
Καί, ὥς τις μύδρος φλογερὸς,
Ὅπου ἐγγίζει καίει;
Νοεῖς πῶς ὅπου ψαύει
Ἡ ἀρετή του θραύει;

Ἡ ἀστραπὴ τοῦ Δαγκουβίτζ,
Ἡ σπάθη τῶν Βουλγάρων,
Ἡ τόσας κεφαλὰς ἐχθρὰς,
Δρέψασα τῶν βαρβάρων,
Καὶ τὸ ῥυὲν των αἷμα
Διὰ τ᾽ ἀνάσσον στέμμα,

Ἡ ἔρημος ἡ ἄνυδρος
Πετρώεσσα Πυλία
Τοῦ Χατζῆ Χρήστου ἡ ἀφεγγὴς
Λυγρὰ αἰχμαλωσία,
Τριέτηρος σκοτία
Τὴν ὑμετέραν γλῶσσαν
Τὴν ἀπαιτοῦν σιγῶσαν.

Αὐτοὶ ὦ φίλοι ἀγαθοί,
  Ὅπου τὸ ὄνομά σας
Ἐπλήρωσεν, ἐκράτει,
  Ὅλον τὸ σύγγραμμά σας,
Καθ' ὅλας τὰς σελίδας,
  Καθ' ὅλας τὰς [illegible]

Θεοὶ σεῖς, μέγας ἔπαινος,
  Καὶ κεῖνται εἰς τοὺς τάφους,
Ἄλλους θεὺς καὶ [illegible],
  Τοὺς ἱστοριογράφους
Τῶν ἄλλων τους προσώπων,
  Ὑπὸ τὴν ὀργὴν φλεγμαίνων.

Ἀλλ' ὦ μοι Μοῦσα καὶ Θεοί;
  Ἀλλοῦ πατῶ ὁ ποιητής;
Ποῦ εἰς αὐτοῦ τοῦ [illegible]
  Καὶ τοῦ σκοποῦ ὁ [illegible]
Ὦ, Μοῦσα, πρῶτα [illegible]
  Λέγε -- ποῦ ὁ Στρατάρχης;

Ὅταν ἐπελάβοντο Ἀργοὶ
  Καὶ Βουλευταὶ Ἑλλήνων,
Ἔφυγε δίχως [illegible],
  Οὐδέτερον καὶ φίλον,
Παλιὰ δειλοὺς ἡ ἀνάγκη,
  Καὶ τὸ κοινὸν νὰ βλάπτῃ.

Ἀρκεῖ, ὦ ξεῖνε ἀγαθὲ,
Ὅτι τὸ ὄνομά σου
Ἐπλήρωσεν, ὡραΐσεν
Ὅλον τὸ σύγγραμμά σου,
Καθ' ὅλας τὰς σελίδας,
Καθ' ὅλας τὰς πτυχίδας.

Ὅσοι εἰς μάχας ἔπεσαν,
Καὶ κεῖνται εἰς τοὺς τάφους,
Ἄλλους ἰθεῖς καὶ αἰδεςοὺς,
Τοὺς ἱςοριογράφους
Τῶν ἄθλων των προσμένουν,
Πλὴν τῶρ' ὀργὴν φλεγμαίνουν.

Ἀλλ' ὦ μοι Μοῦσα καὶ θυμὲ,
Ἀλλοῦ πετᾷ ὁ νοῦς μας,
Δὲν εἶν' αὐτοῦ τοῦ κύματος
Καὶ τοῦ σκοποῦ ὁ πλοῦς μας,
Σὺ, Μοῦσα, πρώτη ἄρχεις,
Λέγε -- ποῦ ὁ Στρατάρχης;

Ὅταν ἐπλήσσοντο Ἀρχοὶ
Καὶ Βουλευταὶ Ἑλλήνων,
Ἔςεργε βίον ἥσυχον,
Οὐδέτερον καὶ φίλον,
Παρὰ δαυλοὺς ν' ἀνάπτῃ
Καὶ τὸ κοινὸν νὰ βλάπτῃ.

Θερμὰ ποθῶν αὐτόνομον
Νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα,
Εἰς τὸν Θεὸν ἀνέθετε
Τῶν ὅλων τὴν ἐλπίδα·
Ὅτι θνητοὶ δὲν φθάνουν
Μόνοι καλὸν νὰ κάμνουν.

Ἤνυσε βίον ἅγιον
Ὁ ὄλβιος γεννάδας,
Ἄμεμπτος ὅλας διελθὼν
Τὰς μάχας τῆς Ἑλλάδος,
Καὶ ὡς κηρὸς ἐλύθη,
Καὶ τῆς σποδοῦ 'χωρίσθη.

Λεπτὸν καὶ ἀνεπαίσθητον
Τὸ πνεῦμα ὡσεὶ αὔρα
Ἀνέπτη·-οἱ εὐαίσθητοι
Ἐπένθησαν μὲ μαῦρα,
Καὶ κεῖνται ἐν Ναυπλίᾳ
Κόκκαλα καὶ κονία.

Καὶ δὲν διενοήθημεν,
Ὦ Ἕλληνες, τί κρίμα!!
Εἰς ἄνδρ' ἀγαθὸν ἥρωα
Νὰ στήσωμεν ἓν μνῆμα
Δεῖγμα εὐγνωμοσύνης
Ἁγίας φιλοσύνης!

Σκληρὸν δὲν εἶναι, πρὸς Θεοῦ,
  Ζῶντας νὰ δυσφημῶμεν,
Καὶ τεθνεῶτας τοὺς κλέπτας
  Ἄνδρας νὰ λαμπροφορῶμεν,
Καὶ ἂς ἐσμὲν ἐκείνων
  Ἔγγονοι τῶν Ἑλλήνων!

Ὦ Γέροι, ὦ ἔνδοξοι
  Ἄνδρες, μὴν ἀθυμῆτε,
Θανόντες ἀναπαύεσθε
  Ζῶντες μακροθυμῆτε
Εἰς νήπια ἔτι τέκνα
  Ἀπονεκρωμένα·

Τὴν βίωσιν τοῦ Ἥρωος
  φθόνου καλλίστην ἀρχ.
Καὶ ὁ ἔγγονός του δ' αὐτὸν
  Κἂν θάνατόν του σέβει
Ἐνίοτε τὸν ζηλεύει,
  Ἄπνουν δὲν τὸν κολάζει.

Παῖς, ὅστις πάλαι, γονεὺς
  Τὸν πρόσωπόν σου λεγχάζει,
Καὶ εἰς τὴν ταφήν του θρηνῶν
  Ἀρὰς πικρὰς νὰ βάζει,
Ἀγάπην εἰς Ὅλοι
  Πάσης τῆς γῆς μὲ ὄχλον

Σκληρὰν δὲν εἶναι, πρὸς Θεοῦ!
Ζῶντας νὰ δυσφημῶμεν,
Καὶ τεθνεῶτας τοὺς κλεινοὺς
Ἄνδρας νὰ λησμονῶμεν;
Καὶ ἄρ' ἐσμὲν ἐκείνων
Ἔγγονοι τῶν Ἑλλήνων!

Ὦ Γεραροί, ὦ αἰδεστοὶ
Ἄνδρες, μὴν ἀθυμῆτε,
Θανόντες ἀναπαύεσθε
Ζῶντες μακροθυμῆτε
Εἰς νήπια ἔτη τέκνα
Ἀπονενοημένα·

Τὴν βίωσιν τοῦ Ἥρωος
Φθόνου Καλύπτουν νέφη,
Καὶ ὁ ἀγνώμων οὐδ' αὐτὸν
Τὸν θάνατόν του στέφει·
Πνέοντα τὸν ζηλεύει.
Ἄπνουν δὲν τὸν κηδεύει.

Παῖς, ὥστις ἀδαὴς, μωρὸς
Τὴν πτῶσίν σου καγχάζει,
Καὶ εἰς τὴν πτῶσίν του θρηνῶν
Ἀρὰς πικρὰς σὲ βάζει,
Ἀχάριστοι εἶν' ὅλοι
Πάσης τῆς γῆς οἱ ὄχλοι.

Ἀλλὰ τὸ ὡραιότερον
Διάδημα ἐγγίζει
Τὸ μέτωπον τοῦ Ἥρωος;
Καὶ τὸ καθωραΐζει
Καὶ οὐρανὸς εἶν' ἀνοικτὸς
Ἔνθα ὁ ἥρως εἶν' δεκτός.

Εἰς τὴν σποδὸν ὁ ἀδελφὸς
Καθίζων τάφου πέτραν,
Τοῦ ἀδελφοῦ ἐχάραξε
Νέαν ζωῆς ἡμέραν,
Καὶ ἡ ὡραία τέχνη
Βραδύπορος δὲν μένει.

Δόξα εἰς τὸν εὐγνώμονα,
Καὶ εἰς τὸν γλίσχρον νίκη,
Εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τῶν δυώ
Ἡ μνημοσύνη ἀνήκει·
Ἀντίθετοι ἰδέαι,
Ἄσχημοι καὶ ὡραῖαι.

Ἤγειρεν εἰς τὸν ἀδελφὸν
Ὁ ἀδελφὸς μνημεῖον
Καὶ μετ' αὐτοῦ εἰς ἄλλην γῆν
Ἔθετο τὸ φορτίον
Καὶ οὗτος· τώρα πλέον
Δὲν ἐπιζῇ ὁ κλαίων.

Κρέμανται ἁπαλοί
Τῶν ὑψικόμων δένδρων
Τοὺς θάλλοντας βραχίονας,
Μόνων τῶν πρεσβυτέρων
Κορμοὶ τὸ κάλλος φέρουν
Λιποψυχεῖ καθυγρῶν

Διὰ τὴν μετακομιδὴν
Τῶν κιθαρῶν λαμβάνει
Τί πυκνὴ ῥοὴ ἀνθρώπων
Καὶ βόμβος τῶν τυμπάνων
Πληροῦσιν ἤδη ὅλην
Τὴν ὡραίαν πόλιν;

Τί λιγυρὸς κυματισμὸς
Τῶν κλαγγηρῶν τυμπάνων
Εἰς τοὺς ἀέρας χύνεται
Κ' εἰς τὰ αὐτιὰ τῶν θεατῶν
Στέφανα τῆς παραλίας
Ἁρμονικῶς Ναυπλίας;

Καὶ ζῆτος τι ὅλου ἔθνους
Εἰς κύματα ῥεόντων,
Ἐνθουσιώντων, πατριωτῶν
Καὶ ὑπὲρ γῆν πετώντων,
Ἀπὸ τῶν καθαρωτάτων
Ἀνθεύουν χαρὰν τῶν;

Ἐμάρανεν ὁ ἄνεμος
  Τοῦ ὑψικόμου δένδρου
Τοὺς θάλλοντας βραχίονας,
  Μόνον τοῦ πρεσβυτέρου
Κορμοῦ τὸ κοῖλον στέρνον
  Λειποψυχεῖ ἀσθμαῖνον

Διὰ τὴν μετακομιδὴν
  Τῶν αἰδεστῶν λειψάνων,
Τί πυκνὴ ῥοὴ ἀνδρῶν·
  Καὶ βόμβος τίς τυμπάνων
Πληροῦσιν ἤδη ὅλην
  Τὴν ἀρειΐαν πόλιν;

Τί λιγυρὸς κυματισμὸς
  Τῶν κλαγγηρῶν σημάντρων
Εἰς τοὺς ἀέρας χύνεται
  Κ' εἰς τὰ εὐρῆ τῶν ἄντρων
Στέρνα τῆς παραλίας
  Ἀρειμανοῦς Ναυπλίας;

Καὶ στίφος τι δασὺ ἀνδρῶν
  Ὡς κύματα ῥεόντων,
Ἐνθουσιώντων, πτερωτῶν
  Καὶ ὑπὲρ γῆν πατώντων,
Ἀπὸ τὴν καθαράν των
  Ἀνόθευτον χαράν των;

Καὶ τίς ἐν μέσῳ ὁ λιγὺς
  Νέος πραῢς Λυσίας
Ὁ χέων ἤδη νάματα
  Ἐνσόφου εὐγλωττίας;
Λεῖα τὸν λόγον ἅπτει,
  Κ'ἄφνω βροντᾷ κ'ἀςράπτει.

Ἔγειρ' ἀπὸ τὸ φέρετρον,
  Ὦ ἥρως, νὰ ἀκούσῃς
Τὰς νίκας σου, καὶ μόνος σου
  Τὰς χεῖράς σου νὰ κρούσῃς
Τί μνήμη τὰς μετράει!
  Τί γλῶσσα τὰς αὐδάει!

Δόξα εἰς τὴν ὄλβιον φυὴν
  Καὶ τὸ πτερῶεν ῥῆμα
Τῶν τεθνεώτων τὴν σποδὸν
  Θερμαῖνον εἰς τὸ μνῆμα
Καὶ τὰ μεγάλ' ἀγγέλλον
  Ἔργα των εἰς τὸ μέλλον! (α)

(α) Ὁ ποιητὴς ὑπαινίττεται ἐνταῦθα τὸν Κύριον Χ' Παμπούκην, Γυμνασιάρχην Ναυπλίας, τὸν ἀπαγγείλαντα ἐξαίρετον αὐτοσχέδιον ἐπιτάφιον εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Δ. Ὑψηλάντου τῇ 13 Μαΐου 1843.

Τοῦ Γεωργίου θὰ ὑπάρχει
Ἡ φήμη αἰωνία.
Καὶ τοῦ ἀρίστου λιθοξόου
Ἡ ἀριστοτεχνία
Ὅσα ὁ ἥρως κτίζει,
Θὰ τὰ αἰωνίζῃ

Ἐπίτυμβον τοῦ ἥρωος
Μαρμάρινον μνημεῖον,
Ὁμοῦ εἰς ὃ φυλάσσεται
Τῶν παίδων Μαθητεῖον
Εἰς μέσον τῆς Ναυπλίας
Γωνίαν τῆς πλατείας.

Ὡς ἄστρον φέγγει καὶ αὐτὴ
Ἡ εὐτυχὴς ἰδέα
Τῆς ἀρετῆς του ἀγαθῆ
Νὰ βλέπῃ ἡ νεολαία
Εἰς τὴν ἀλλάσσουσαν βίαν
Πλησίον εἰς τὸ μνῆμα,

Καὶ τοῦ [illegible] ἀοιδίμου
Αὐτοῦ νὰ ἐνθυμῆται
Τὰ βήματα καὶ ῥήματα
Καὶ ταῦτα νὰ μιμῆται.
Τρέφουσα τὴν πατρίδα
Μ' ἔργων καλῶν ἐλπίδα.

[illegible]

Καὶ [illegible]

[illegible]

Ἔργα [illegible] (α)

(α) Ὁ [illegible] Νικολαΐδης [illegible] Μαΐου [illegible]

Τοῦ Γεωργίου ἂς ἵπταται
Ἡ μνήμη αἰωνία,
Καὶ τοῦ ἀρίςου λιθοξοῦ
Ἡ ἀριςοτεχνία
Ὅσα ὁ ἥρως κτίζει,
Φυὴ τὰ αἰωνίζει

Ἐρίτιμον τοῦ ἥρωος
Μαρμάρινον μνημεῖον,
Σιμὰ εἰς ἓν ἀνάκειται
Τῶν παίδων Μαθητεῖον
Εἰς μίαν τῆς Ναυπλίας
Γωνίαν τῆς πλατείας·

Ὡς ἄςρον φέγγει καὶ αὐτὴ
Ἡ εὐτυχὴς ἰδέα
Τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀγαθοῦ
Νὰ βλέπ' ἡ νεολαία
Εἰς πᾶν ἀλλάσσον βῆμα
Πλησίον εἰς τὸ μνῆμα.

Καὶ τοῦ ὀλβιοδαίμονος
Αὐτοῦ νὰ ἐνθυμῆται
Τὰ βήματα καὶ ῥήματα
Καὶ ταῦτα νὰ μιμῆται
Τρέφουσα τὴν πατρίδα
Μ' ἔργων καλῶν ἐλπίδα.

Τὴν ἁπαλὴν καρδίαν της
πώποτε μὴ μιάνῃ
Τῶν πονηρῶν τὸ μίασμα,
Καὶ πρώϊμα τὴν μαράνῃ·
Μόνον ἁγνὴ Σοφία,
Καὶ θεία ἀληθεία,

Σεμνὰ νὰ τὴν ψυχαγωγοῦν,
Στεῤῥὰ νὰ τὴν κρατύνουν,
Καὶ μ' ἀγλαὸν τῆς ἀρετῆς
Κόσμον νὰ τὴν καλλύνουν,
Καὶ φῶς λαμπρὸν ν' ἀμείβῃ,
Ὡς ὁ ἀδάμας στίλβει.

Παρὰ τὸ μνῆμα δίδυμοι
Ἀκμαῖαι ἀκακίαι
Κορῶσι μὲ τὰ πράσινα
Φύλλα, ὑγραί, δασεῖαι,
Καὶ τέρπουν τοὺς ὁρῶντας,
Καὶ φύσις τι νοῶντας.

Εἶναι χλωρὰ κύκλῳ ἡ γῆ,
Καὶ δροσερὰ ἡ αὔρα,
Καὶ πᾶν ἐγὼ βράδυ ἐκεῖ
Νυκτολογῶ μὲ τ' ἄστρα,
Καὶ γίνεται μεγάλη,
Ὡς οὐδεμία ἄλλη,

Ἡ πονεμένη μου ψυχή,
Καὶ ξυπνοῦν παρθένα
Μυστήρια μοι ζωηρότατα
Πλάσεις [illegible]
Τὸν μέγαν Πρωτουργέτην,
[illegible] Ὑψηλάντην,

Ὅλα μὲ φαίνονται ἀκτῖνες
[illegible] τοῦ Κόσμου
Τὴν [illegible] καὶ τὴν [illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
Τρέχουν εἰς ἐμαυτόν μου
Φέρων τὸ [illegible]

Αἱ ἀκακίαι ἀνθοῦν
Χαίρονται καὶ φιλοῦνται
Μυστικόν τι φίλημα,
Ὡς τὰ [illegible]
Οἱ ἄνεμοι συρίζουν,
Καὶ με ψιθυρίζουν.

Καὶ δροσερὰ πρὸ ἀνατολῆς
Καὶ μετὰ [illegible]
Δάκρυα εἰς τὰ μάρμαρα
Ἄνωθεν τοῦ μνημείου,
Διαυγῆ σταλάζουν
Καὶ ὀλίγοι [illegible]

Ἡ πονεμένη μου ψυχὴ,
Καὶ θεωρῶ παρόντα
Ἐμπρός μου ζωηρότατα
Ἡδέως μειδιῶντα
Τὸν μέγαν Πρωτοστάτην,
Δημήτριον Ὑψηλάντην.

Ὅλα μὲ φαίνονται ἐκεῖ
Σμικρότατα τοῦ Κόσμου,
Τὴν κτίσιν καὶ τὴν ἀρετὴν
Τὸν Πλάστην καὶ τὸ φῶς μου,
Τρυφῶ εἰς ἐμαυτόν μου
Φέρων τὸ εἱμαρτόν μου.

Αἱ ἀκακίαι ἥσυχα
Σείονται καὶ φιλοῦνται
Μυστήριόν τι φίλημα,
Ὡς νὰ συνεννοοῦνται·
Οἱ ἄνεμοι συρίζουν,
Ἐκεῖναι ψιθυρίζουν.

Καὶ Δροσερὰ πρὸ ἀνατολῆς
Καὶ μετὰ δύσιν ἡλίου,
Δάκρυα εἰς τὰ μάρμαρα
Ἄνωθεν τοῦ μνημείου,
Διαφανῆ στάζουν
Καὶ ἀλγεινὰ στενάζουν.

Καὶ κάθετος ὁ ἥλιος
Τοῦ Πλάςου μου τὸ ὄμμα,
Ὅταν ἡ γῆ, ὡς τρέχοντα
Τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
Μᾶς παριςᾷ, καὶ φαίνῃ,
Τὰ φύλλα των μαραίνει.

Καὶ κλίνουν ὡς ἡ κλαυθμηρὴ
Χυτὴ πρὸς γῆν ἰτέα
Τῆς θλίψεως τὸ σύμβολον
Καὶ τοῦ θανάτου ἰδέα
Ὡς ἐςιὰς εἰς Ῥώμην
Μὲ ῥέουσαν τὴν κόμην.

Καὶ ἆρα τὰ χλωρὰ φυτὰ
Πνοὴν ζωῆς δέν ἔχουν;
Καὶ ἆρα τὸν αὐτόματον
Ἀναίσθητον ῥοῦν τρέχουν;
Καὶ ἡ σιγή των φθάνει
Ἄπνοα νὰ τὰ κάμνῃ;

Ἢ ἄνθρωποι, ζῶα, φυτὰ
Σύγκεινται ἐκ ςοιχείων
Γυμνῶν, καὶ ὅταν θάνατος
Ἐνσκήπτει πάντα λύων,
Ἀποκαλοῦν τὴν φθίσιν.
Αὐτὴν ἀμέλει φύσιν.

ἢ ἐν ἀρχῇ τῶν διαλύσεων
Κἂν θάνατον λογίζωμεν,
Καὶ σὺ ζωὴν, ἢ εἰς μορφὴν
Τὸν σύνθετον ῥιζίζομεν,
Καὶ φύσεων ἁρμονίαν,
Χωρὶς ἀρχὴν κλεισμένην·

Ἢ ἂν νοῦς τὸν διάκοσμον
Παρήγαγε καὶ ἄρχει
Καὶ ἂν τὸ ἅπαξ παραχθὲν
Λόγῳ καὶ τῷ θελήματι
Ἢ, ἂν, ἀφοῦ παρήχθη,
Μένῃ ἀναλλοιώτως,

Ἄρα καὶ ὕλη καὶ πνεῦμα
Καὶ κίνησις καὶ χρόνος,
Εἶναι εἰς τὸν διάκοσμον
Ἀσύνθετός τις γένεσις,
[illegible]!
Καὶ ἅπαξ πᾶν περιβάλλει

Ἀλλ’ ἂν ποτ’ ἦτον ἡ ψυχὴ
Ὡς ὕλη θνησιμαία,
Πῶς εἰς τὸν γέγραπτον θανάτου
Ἠγέρθη ἡ ἰδέα
Τῆς θείας Μετουσίας
Καὶ τῆς ἀθανασίας;

Καὶ ἄρα τὴν διάλυσιν
Εἰς θάνατον λογίζουν,
Καὶ εἰς ζωὴν, ἢ εἰς ψυχὴν
Τὴν σύνθεσιν ῥυθμίζουν,
Καὶ φάσκουν ἁρμονίαν
Χωρὶς ἀρχὴν κἀμμίαν!

Ἢ ἂν νοῦς τὸν διάκοσμον
Παρήγαγε καὶ ἄρχῃ,
Καὶ ἂν τὸ ἅπαξ παραχθὲν
Λόγῳ καὶ νῷ ὑπάρχῃ,
Ἢ, ἂν, ἀφοῦ παρήχθη,
Εἰκῇ ἀπεκυλίσθη!

Ἄρα καὶ ὕλη καὶ πνοὴ,
Καὶ κίνησις καὶ χρόνος,
Εἶναι εἰς τὸν διάκοσμον
Ἀσύνθετός τις τόνος!
Ὕλης διέπει ῥεῦμα!
Καὶ ἄπεσι πᾶν πνεῦμα!

Ἀλλ' ἂν ποτ' ἦτον ἡ ψυχὴ,
Ὡς ὕλη θνησιμαία,
Πῶς εἰς τὸν γήφυρτον θνητὸν
Ἠγέρθη ἡ ἰδέα
Τῆς θείας Μετουσίας
Καὶ τῆς ἀθανασίας;

Ὁποία εἰς τὸ τέλεον
  Τῶν γηγενῶν ἡ τάσις;
Ὁποία μ' ἐνδελέχειαν
  Ζυγοῖ τὸν νοῦν του βάσις;
Εἰς τοῦ θνητοῦ τὸν Γίγα,
  Ὅλα τῆς γῆς ὀλίγα!

Ἐγὼ δὲν ἀπεκδύομαι
  Τὴν κρείσσονά μου μοῖραν
Νὰ ἰδῶ τὴν ἀδαμάντινον
  Τοῦ Παραδείσου θύραν
Εἰς τὴν ἀνιπταμένην,
  Ψυχήν μου ἀνεῳγμένην.

Ὦ ἄνδρες μὴν ἐφάπτετε
  Χεῖρας ἱεροσύλους
'Σ τοῦ τύμβου τ' ἄσπρα μάρμαρα
  Καὶ εἰς τὰς δασυφύλλους
Ἐκείνας εὐθαλείας
  Κομώσας ἀκακίας!

Μή μοι τὸ καλλιτέχνημα
  Ἀνέχεσθε πολῖται,
Ἐκτεθειμένον, ἄρρακτον,
  Βαρβάρως ν' ἀναξῆτε
Ἀπὸ ἀγνώτων χεῖρας,
  Τῶν πάντων ὀλετῆρας!

Ὅλα τὰ [illegible]
Τὸν αἰθέριο θρῆνο,
Περὶ τὸ μνῆμα τοῦ [illegible]
Νὰ παίζωμεν [illegible]
Ὀλίγον γλυκὸ χῶμα,
εἶναι τὸ ὅλον βάρος.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ἐγὼ δ' [illegible]
[illegible]
Μὲ [illegible]
Τοῦ Ἡρακλέους [illegible],
Κι' τὴν [illegible]
[illegible]

Ὦ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Μή μου τὸ καλλιτέχνημα
Ἀφήσῃτε πολῖται,
Κατεθαμμένον, ἄρρηκτον,
Βαρβάρους ν' ἀναζῆτε
Ἀπὸ ἀγνώστων χεῖρας,
Τῶν πάντων ὀλετῆρας!

Ὅλοι οὖν ἂς συνάρωμεν
  Τὸν αἰδεστὸν ἀγῶνα
Περὶ τὸ μνῆμα τοῦ ἀγαθοῦ
  Νὰ τεύξωμεν φραγμῶνα
Ὀλίγου χαλκοῦ χῦμα.
  Εἶναι τὸ ὅλον θῦμα.

Η ΑΝΑΡΜΟΣΤΙΑ.

Λίαν πρωῒ μ' ἀφύπνισες,
Ἀκοίμητη Ἑλένη,
Ἐνῷ τὸ τάλαν μου κορμὶ
Τὸν ὕπνον δὲν χορταίνει,

Καὶ σείεται, ὡς κάλαμος
Ἀπὸ ςυγνῶν ἀνέμων,
Καὶ ἔτι πνέων τὸ βαςᾷ
Ὁ τοῦ θανάτου δαίμων!

Ὡς τετραέτηρος αἰθὴρ
Τοῦ Φλιασίου οἶνος
Περὶ τὰ ξημερώματα
Ἡδὺς μὲ πέρνει ὕπνος·

Καὶ ὅταν τεθανάτωμαι,
Ὡς ὑπὸ Μανδραγόραν,
Σὺ ὡσεὶ ἄςρον γρηγορεῖς
Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν!

Σὲ μάχας, ἀγῶνας, κοσμεῖ
φέρει εἰς τὸ κρανίον!
Ἀλ᾽ νὰ τὸ ῥέμα ἔβαλλε,
Μ᾽ ἄλογον ὕδωρ κρύον.

Ὃ θεῖος ὁ ποιητὴς αὐδᾷ..
Ἄριστ᾽ ὀνομάζει
Τὸ ὕδωρ, ὕδωρ ἄριστον,
Ὅταν προοιμιάζῃ

Τὴν Ἑλικώνιον ᾠδὴν
Τῶν Ὀλυμπίων ἄθλων,
Τιμῶν τὸ νᾶμα τοῦ ὕδατος,
Στοιχεῖον πρὸ τῶν ἄλλων,

Καὶ πρὸ τῶν ἄστρων τῶν λαμπρῶν
Ἀπείρων μυριάδων,
Καὶ τῶν λευκῶν, γιγάντων, καρπερῶν
Εὐθαλερῶν Πλατάνων,

Τὸν ἄλλον θαλποφόρον
Ἔνθεος, ὑψίφρων, ψάλλων
Καὶ ῥέουσα τὰ ἱμέρτ
Τῶν Ὀλυμπίων ἄθλων.

Ὅλα τὰ ὄμορφα φυτεύματα
Τὸν τόπον μου μαραίνει!
Ἀλλ᾽ ὁ δρυμὸς παλίρροος
Πάλιν μὲ θανατόνει.

Η ΑΝΑΡΜΟΣΤΙΑ

[illegible] μ' [illegible],
  [illegible] [illegible].
Μέσ' τὸ τάλαν μου κορμί
  Τὸ [illegible] [illegible]

Καὶ σείεται, ὡς κιθάρας
  Ἀπὸ χορδὴν [illegible]
Καὶ ἔτι [illegible]
  Ὁ τοῦ [illegible] [illegible]

Ὡς [illegible] [illegible]
  Τοῦ Φλογεροῦ [illegible]
Παρὰ τὰ ξεραμένα
  Ἡδὺς μὲ παίρνει ὕπνος

Καὶ ὅπως [illegible],
  Ὡς ὑπὸ Μανδραγόρα,
Σὲ [illegible] [illegible] γρηγορῶ!
  Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὕπνο!

Τί βάρος, ὀχληρόν, πολλὸν
  Φέρω εἰς τὸ κρανίον!
Ἆ! νὰ τὸ ῥάνω ἤθελα
  Μ᾽ ὀλίγον ὕδωρ κρύον.

Τῆς Θήβης ὁ κλεινὸς ᾠδὸς
  Ἄρις᾽ ἐπωνομάζει
Τὸ ὕδωρ, ὕδωρ ἄριςον,
  Ὅταν προοιμιάζῃ

Τὴν Ἑλικώνιον ᾠδὴν
  Τῶν Ὀλυμπίων ἄθλων,
Τάσσων τὸ νᾶμα τοῦ ὕδατος
  Στοιχείων πρὸ τῶν ἄλλων,

Καὶ πρὸ τῶν ἄςρων τῶν λοιπῶν
  Ἀπείρων μυριάδων,
Καὶ τῶν λευκῶν, ςιλπνῶν, τερπνῶν
  Συναδελφῶν Πλειάδων,

Τὸν ἥλιον θαλπνότερον
  Ἔνθους, ὑψίφρων, ψάλλει,
Καὶ ἥσσονα τὰ Ἴσμια
  Τῶν Ὀλυμπίων βάλλει.

Πῶς τὸ δροσόεν ῥάντισμα
  Τὸν πόνον μου μειόνει!
Ἀλλ᾽ ὁ δριμὺς παλιῤῥοῶν
  Πόνος μὲ θανατόνει.

Καὶ νᾆναί τι λυγρώτερον
  Παρὰ τὸ ἄκρον γῆρας;
Ἆ! μὴ βραδύν᾽ ἐγὼ ποθῶ
  Τὸ δρέπανον τῆς Μοίρας.

Ὅταν νοῶ τὴν πολιὰν
  Καὶ τὰς πυκνὰς ῥυτίδας,
Τίνας κερδῴας δύναμαι
  Νὰ ὑποθάλπω ἐλπίδας;

Τὰ γόνατά μου λύονται,
  Ἡ κεφαλή μου κλίνει,
Καὶ ὡς τὸ ἄνυδρον φυτὸν
  Μαραίνεται καὶ φθίνει.

Δὲν ὁμοιάζω φαλακρὸν
  Ἀρχαῖον κοῦφον δένδρον.
Μὲ ῥίζας ὑπὲρ γῆν γυμνὰς
  Ὁ τλήμων ἐγὼ γέρων;

Σὺ δὲ καὶ πρὶν ὁ ἥλιος
  Τὰ ὄρη νὰ χρυσώνῃ,
Τὰ δάκρη καὶ τὸν ἵδρωτα
  Τῆς νύκτας νὰ ϛυγνόνῃ·

Πρὶν ὁ λευκὸς, ἀγέρωχος,
  Ὡραῖός μας ἀλέκτωρ,
Τοῦ οἴκου Κορυθαίολος
  Καὶ ἀρειμάνιος Ἕκτωρ

Τὸν [illegible]
Καὶ τὰ πτερὰ τινάξῃ.
Καὶ μ' ἄλλους τοὺς [illegible]
Τὸ ἄσμα [illegible]

Τὸ σῶμα ἀδαμάντινα [illegible]
Καὶ φλογερὸ τὸ αἷμα, [illegible]
Γερὰς ἐγρηγορότα νοῦν [illegible]
Καὶ σπινθηρίζον βλέμμα.

Αὐτά, ὦ Κόρη τέρπουν [illegible]
Διὰ νὰ μὴ [illegible]
Ἀρκεῖ, ὅσον θὰ [illegible]
Καὶ θέλω νὰ [illegible]

Ὡς αἱ ῥοδῖναι χαραί, [illegible]
Ὡς τὰ φλογερὰ σου [illegible]
Ἄς μαδηθῇ ὁ οὐρανός [illegible]
Εἰς τὸ ζηλευτόν σου βλέμμα

Ποτὲ πικρά σου [illegible]
Αὐτὰ τὰ μὴ [illegible]
Πλάνας [illegible]
Πάρεπονα μὴ [illegible]

Αἱ ὧραί μου παιγνιώδεις [illegible]
Κοσμοῦνται νὰ [illegible]
Καὶ οἱ μακάριοι τῆς γῆς [illegible]
[illegible]

Καὶ [illegible]
Παρὰ τὸ [illegible]
[illegible]
Τὸ [illegible] τῆς [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
Καὶ ὡς τὰ δένδρα [illegible]
Μαραίνεται καὶ [illegible]

[illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible]
[illegible]

Σὺ δὲ καὶ πρὶν ἡ [illegible]
Τὰ ὄρη νὰ χρυσώσῃ [illegible]
[illegible]
Τὰς νύκτας νὰ [illegible]

Πλὴν ὁ [illegible]
[illegible]
Τοῦ [illegible]
Καὶ [illegible] Ἕκτωρ [illegible]

Τὴν ἐπηρμένην κεφαλὴν
Καὶ τὰ πτερὰ τινάξῃ
Καὶ μ' ἄλλους του συναδελφοὺς
Τὸ ᾆσμα συναλλάξῃ.

Τὸ σῶμα ἀδαμάντινη,
Καὶ φλογερὴ τὸ αἷμα,
Τηρεῖς ἐγρηγορότα νοῦν
Καὶ σπινθηρίζον ϐλέμμα.

Αὐτὰ, ὦ Κόρη τέρεινα!
Διὰ νὰ μὴ ἐνθυμῶμαι,
Ἄφινε, ὅσον δύναμαι,
Καὶ ϑέλω νὰ κοιμῶμαι,

Ὡς αἱ ῥοδῖναι παρειαὶ,
Ὡς τὸ γλυκόν σου ϛόμα,
Ἂς μειδιᾷ ὁ οὐρανὸς
Εἰς τὸ ϛιλπνόν σου ὄμμα·

Ποτὲ σιμά σου σκοτεινὴ
Λύπη νὰ μὴ πελάσῃ
Πένθους ὑφὴ τὰ κρίνα σου
Πώποτε μὴ σκεπάσῃ,

Αἱ ὧραί σου παιγνήμονες.
Χορεύουσαι νὰ ῥέουν,
Καὶ οἱ παράδεισοι τῆς γῆς
Μῦρα νὰ σὲ ἐγχέουν.

Τὰ ἔργα καὶ οἱ λογισμοὶ
Εἰς τὸν ἐόντα κόσμον,
Μὴ τρέπουσι τὸν προσφυᾶ
Λόγον, εἱρμὸν καὶ νόμον.

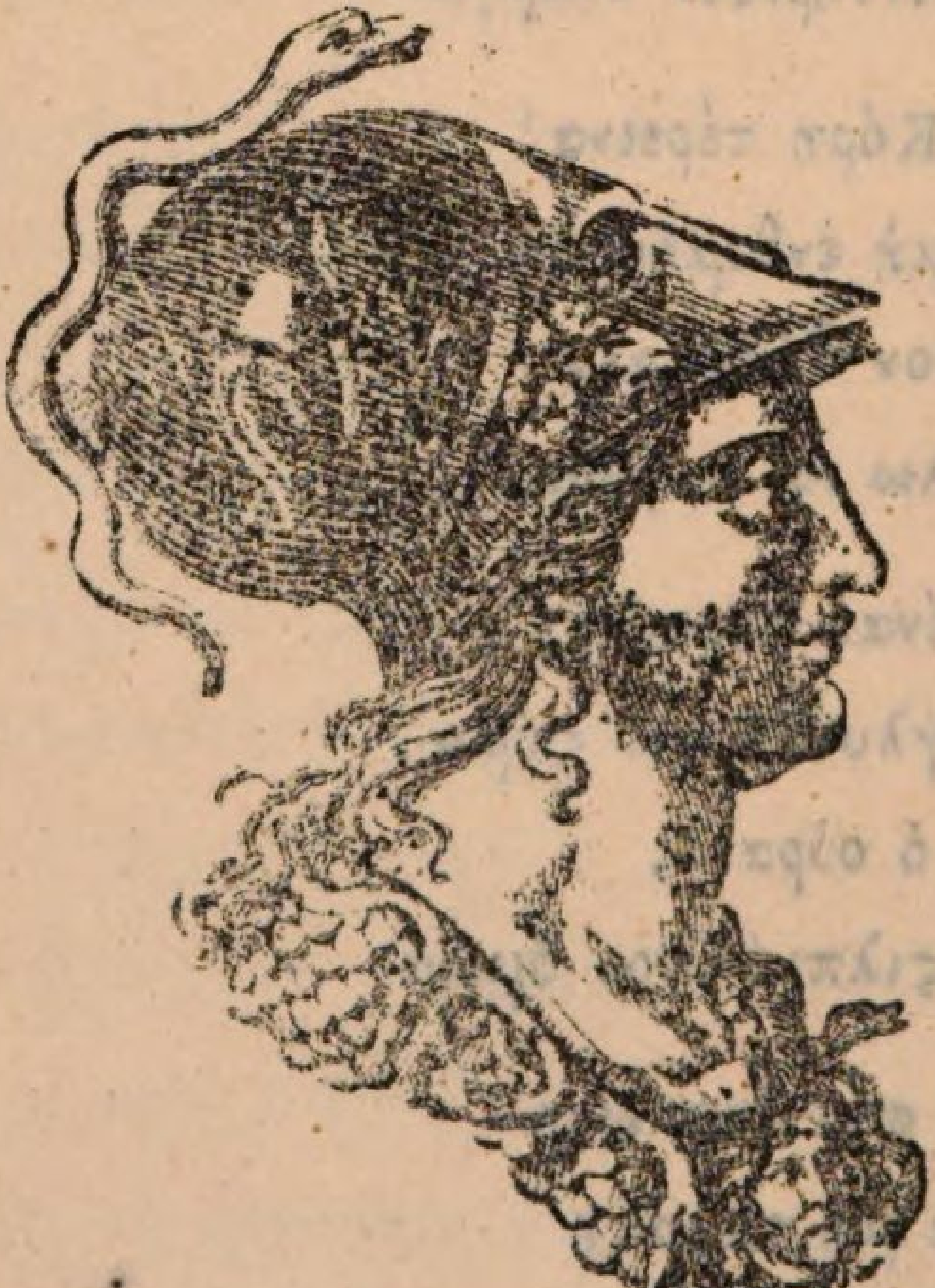

Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΑΗΔΩΝ

Ἀοιδὸς καὶ ἀγρεὺς θνητός,
Δένδρα καὶ λίθους [illegible],
Καὶ ὅπλον ἐκβάλλων
Ἀναπνοαὶ καὶ βόμβοι,
Καὶ σκίδναται εἰς τὸ [illegible]
Τοῦ ὅπλου [illegible].

Μὲ [illegible],
Φωνὲς [illegible]
Ὡς [illegible]
Κρουνὸς [illegible]
Ἀθώας [illegible]
[illegible]

Καὶ κρύπτεται [illegible],
Λαγοῦ τὸ ἦτορ τρέμον,
Καὶ τὰ λυγρὰ μὲ θρίαμβον
Ἔργα του κατατέρπων,
Πλὴν θρίαμβον καλῆς;
Ἀλγεινῆς καρδίας.

Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΛΕΩΝ

Δειλὸς καὶ ἀγενὴς θνητὸς
Δένδρα καὶ λίθους βρώσκει,
Καὶ δόλιον ἐκδίκησιν
Ἀναπολεῖ καὶ βόσκει,
Καὶ σκίδναται εἰς τὸ σκότος
Τοῦ ὅπλου του ὁ κρότος.

Μέν᾽ ἄφαντος, ἀφώρατος
Φονεὺς ἀψύχων ὄντων·
Ὡς ὕφαλος ἐπίβουλος
Κρυπτὸς ἐχρθὸς πλεόντων
Ἀθώας τραυματίζει
Ὁλκάδας καὶ τὰς κλύζει·

Καὶ κρύπτεται ὁ σχέτλιος
Λαγοῦ τὸ ἦτορ τρέφων,
Καὶ τὰ λυγρὰ μὲ θρίαμβον
Ἔργα του κατασέφων,
Πλὴν θρίαμβον κακίας,
Ἀλεεινῆς καρδίας.

φεύγει ὁ ἄνανδρος τὸ φῶς
  Ὡσεί τις πατραλοίας.
Καὶ πρὸς νυκτὸς τεκταίνεται
  Τὰς ἀνοσιουργίας·
Μὲ τ' ἄψυχα παλαίεις,
  ὦ σχέτλιε, καὶ πνέεις!

Πτοεῖτ' ἀνδρῶν φωνὴν ἁγνὴν,
  Ἀῤῥενωπὸν, βροντώδη
Καὶ τρέμει, ὡς ταχὺς ἰχθὺς
  Ῥέει τὰ κρυσταλλώδη
Νερὰ, ἅμα τὸ κῦμα
  Πληγῇ ἀπό τι ψῆγμα.

Μὴν ἴδες τὴν φρουρόσεπτον
  Ἀγκύλην παραλίαν
Πόλιν, τὴν ἀρειότολμον
  Καὶ ὀρφανὴν Ναυπλίαν
Μὲ τοὺς στενούς της δρόμους
  Καὶ τοὺς πυκνυος της δόμους;

Ἴδες, εἰπέ μοι, πέριξ της
  Εἰς τὰς εὐρεῖς πεδιάδας;
Ὡς νήσους ἐπὶ θαλασσῶν
  Ναιούσας τὰς σπιλάδας;
Μὴν ἔτεινες τὸ ὄμμα
  Εἰς ἄκλαυστόν τι πτῶμα;

Νυχτὰ ἐγὼ ἔλαβα [illegible]
Ἕνα περιτρομμένον
Βραχὺν, τραχὺν, μαλλιαρὸν
Καὶ ἐπ' αὐτὸν [illegible]

Λέοντα ὑπερήφανον,
Σύννουν, γιγαντιαῖον,
Καθ' ἕκαστα τὰ μέλη του
Σύμμετρον καὶ ὡραῖον.

Τί κατηφὴς, τί σκυθρωπὸς,
Τί βαρυτεθλιμμένος!
Ὡς ὑπὸ βέλος αἰχμηρὸν
Βαθύτατα τρωμένος!

Νομίζετ' ὁ κρείων Κύριος
Τῶν ζώων καὶ θηρίων
Καὶ ζεῖ εἰς τὰ ὄρη καὶ
Χωρὶς νὰ κάμνῃ φόνον!

Αὐτὰ χίλιαι σκιαὶ
Κύκλῳ αὐτοῦ κοιμῶνται·
Καὶ ἔσω χίλιαι ψυχαὶ
Ἄλλαι [illegible].

Ἄνοιγε τὴν καρδίαν σου
Εἰς τὴν Θεὰν τοῦ οἴκτου,
Ὅστις ἂν ᾖς, καὶ ἄκουσε
Φωνὴν [illegible]-

Συχνὰ ἐγὼ θεῶμ᾽ ἐκεῖ
  Ἕνα πεφυτρωμένον
Βράχον, τραχὺν, μονόλιθον,
  Καὶ ἐπ᾽ αὐτὸν γλυμμένον,

Λέοντα ὑπερήφανον,
  Σύννουν, γιγαντιαῖον,
Καθ᾽ ἕκαϛα τὰ μέλη του
  Σύμμετρον καὶ ὡραῖον.

Τί κατηφὴς, τί Σκυθρωπὸς,
  Τί βαρυτεθλιμμένος!
Ὡς ἀπὸ βέλος αἰχμηρὸν
  Βαθύτατα τρωμένος!

Κοιμᾶτ᾽ ὁ κρείων Κοίρανος
  Τῶν ζώων καὶ δρυμόνων!
Καὶ ϛένει εἰς τὰ ϛέρνα του
  Χωρὶς νὰ πέμπει ϛόνον!

Διότι χίλιαι σκιαὶ
  Κύκλω αὐτοῦ κοιμοῦνται
Καὶ δέκα χίλιαι ψυχαὶ
  Ἄλλαι ἀπορφανοῦνται.

Ἄνοιγε τὴν καρδίαν σου
  Εἰς τὴν θεὰν τοῦ οἴκτου,
Ὅϛις ἂν ᾖς, καὶ ἄκουε
  Φωνὴν κοσμοπολίτου·

Μὴν ἐρωτᾷς, ὦ ὄλβιε
Τίς εἶ ὁ ἀποπνέων·
Ὦ πόσον εἰς τὰ μνήματα
Μακάριος ὁ κλαίων!

Τί, ἂν ἀπὸ τὸν ἕνα εἷς,
Καὶ ἄλλος ἄλλον πόλον!
Μήπως δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς
Πλάστης πατὴρ τῶν ὅλων;

Ἂν καὶ εὐρύχωρος ἡ γῆ,
Ἓν ὅλη εἶν σημεῖον,
Ἐξ οὗ πᾶν πνεῦμα νοερὸν
Ῥέει εἰς ἓν χωνεῖον.

Τὸ φοβερὸν, τὸ ἄκαμπτον
Φάντασμα τοῦ θανάτου,
Ἶσα μεγάλοις καὶ μικροῖς
Πατεῖ τὰ βήματά του
Τὰ ὄμματά του κλείον,
Καὶ πάντα λίχνον σβύον.

Δὲν ἔλαχέ τις εὔσπλαγχνος
Ἐκεῖθεν νὰ διαβαίνῃ
Θνητὸς; καὶ ἀπὸ τὸν πολλὸν
Δρόμον ἐκεῖ νὰ μένῃ;

Ἐπὶ μακρὸν ὁ εὐσεβὴς
  Εἰς πέτραν νὰ καθίσῃ,
Ὁ λέων τὶς καὶ τὰ πικρὰ
  Μνήματα νὰ ῥαντίσῃ.

Τί τὰ γυμνόσαρκα ὀστᾶ
  Ἄκλαυτα τεθαμμένα
Μὲ μόνον ἦχον κλαυθμηρὸν
  Τυμπάνων τυμμένα;

Καὶ τὰ ἀθρόως ἄλση
  Εἰς ἀνθηρὰ πεδία
Κρίνα εὐώδη καὶ λευκὰ
  Καὶ ποικιλόχροα ἴα

Καὶ ῥόδα θεῖα ἀμβρόσια
  Καὶ ὅλα νὰ σκορπίσῃ
Ἐκεῖ καὶ τὴν πικρὰν ἀχλὺν
  Τῆς θλίψεως νὰ λύσῃ.

Πῶς τὰ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων
  ἀξίως γεγλυμμένα
Τῆς μνημοσύνης γράμματα
  Εἶναι ἐξαλειμμένα!

Εἰς τὰ χαράγματα αὐτὰ
  Ὁπόταν ἐξετάνθη,
Ἡ ἱερόσυλός σου χεὶρ,
  Σκληρέ, πῶς δὲν ξηράνθη;

[illegible] [illegible], ἢ δῆθεν
Γῆ, εἰ ἡ [illegible]
Τὸ [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ὁ [illegible]

Τ., ἐν [illegible] τὰν ἕνα εἰς,
Καὶ [illegible] ἄλλον πόθον!
[illegible] ὅλα εἶναι ἡ αὐτή
[illegible] [illegible] τὸν θέλει;

Ἂς καὶ κρύψωμεν ἡ γῆ,
Ἂν θέλῃ εἰς κοιμηθῇ,
Ἂς οἱ πᾶν παιδία [illegible]
Ῥίψῃ εἰς ἓν γονεῖον.

Τὸ σπίτι, [illegible]
[illegible] τοῦ Βασιλέως,
Ὅταν [illegible] [illegible]
Πατεῖ τὰ βάθρα [illegible]
Τὰ ὄργανά του [illegible]
Καὶ πάντα λέγουν οὐδὲν

Δὲν ἔλαχέ τις συσπλάγχνου
Ἐκεῖθεν νὰ διαβαίνῃ
Θνητὸς; καὶ ἀπὸ τὸν πολλὴν
Ἀρύμιον ἐκεῖ νὰ ῥίψῃ

Ἐπὶ μικρὸν ὁ εὐσεβὴς
Εἰς πέτραν νὰ καθήσῃ,
Ὁ λέων τίς καὶ τὰ πυκνὰ
Μνήματα νὰ ῥωτήσῃ;

Τί τὰ γυμνόσαρκα ὀστᾶ
Ἄκλαυστα τεθαμμένα
Μὲ μόνον ἦχον κλαυθμηρὸν
Τυμπάνων τιμημένα;

Καὶ νὰ ἀθροίσῃ ἵλεως
Εἰς ἀνθηρὰ πεδία
Κρίνα εὐώδη καὶ λευκὰ
Καὶ ποικιλόχροα ἴα;

Καὶ ῥόδα θεῖα ἀμβρόσια
Καὶ ὅλα νὰ σκορπίσῃ
Ἐκεῖ καὶ τὴν πυκνὴν ἀχλὺν
Τῆς θλίψεως νὰ λύσῃ;

Πῶς τὰ ὑπὸ τὸν λέοντα
Δεξίως γεγλυμμένα
Τῆς μνημοσύνης γράμματα
Εἶναι ἐξειλημμένα!

Εἰς τὰ χαράγματα αὐτὰ,
Ὁπόταν ἐξετάνθῃ,
Ἡ ἱερόσυλός σου χείρ.
Σκληρὲ, πῶς δὲν ᾿ξηράνθη;

Βλέπω καὶ ἄλλην συμφοράν!
Ἀκροτηριασμένον
Ἀκόμη καὶ τὸν λέοντα!
Ἀπονενοημένον

Τέρας, ὁπόταν τόλμησεν
Ἡ χείρ σου νὰ συντρίψῃ
Τὸν λέοντα, ὁ λέων πῶς
Νὰ μὴ σὲ καταθρύψῃ;

Ἀριϛοτέχνα! δύνασαι
Πάλιν νὰ ἀπεράσῃς
Ἐντεῦθεν, καὶ τοῦ λέοντος
Τὸ τραῦμα νὰ ἰάσῃς;

Η ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

Καὶ τὰ ἀποτελέσματά της

Εἰς τῆς ὀλέθριας σου μητρὸς
Τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην,
Νηπία! γλυκὰ πίνουσα
Γάλακτα, τὴν ἀγκάλην.

Μαρία! τί δὲν ἔθανες
Βρέφος εἰς τὸ βυζί σου,
Καὶ νὰ ταφῇς, καὶ συνταφῇ
Καὶ τῶν κακῶν μαζί σου;

Τί ἔζησες, τί ηὔξησες,
Τί ἔγινες μητέρα,
Καὶ γαλακτόθρεψες καλὸ
Παιδίον, ὡς ἀστέρα·

Καὶ ἔμελλες, ἀπὸ εἰς σὲ
Τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄστρα
[illegible], ἀκούων νὰ τὸ ἰδῇς;
Καὶ πικρασθῇς μὲ μαῦρα;

Η ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ.

Καὶ τὰ ἀποτελέσματά της.

Εἰς τῆς ὀλβίου σου μητρὸς
Τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην,
Νηπία! γλυκὰ πίνουσα
Γάλακτα, τὴν ἀγκάλην.

Μαρία! τί δὲν ἔθανες
Βρέφος εἰς τὸ βυζί σου,
Καὶ νὰ ταφῇς, καὶ συνταφῇ
Καὶ πᾶν κακὸν μαζή σου;

Τί ἔζησες, τί ηὔξησες,
Τί ἔγινες μητέρα,
Καὶ γαλακτόθρεψες καὶ σὺ
Παιδίον, ὡς ἀστέρα·

Καὶ ἔμελλες, ἐνῷ εἰς σὲ
Τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄστρα
Ἔφεγγον, ἄπνουν νὰ τὸ ἰδῇς
Καὶ σκεπασθῇς μὲ μαῦρα;

Πῶς μόνη σου παντάλαινα
  Φρενήρης νὰ ἀνοίξῃς
Τάφον, καὶ μὲ τὰς χεῖράς σου
  Τὸ τέκνον σου νὰ πνίξῃς;

Αἴ! ποῦ ὁμοία συμφορὰ
  Οἰκτρὰ καὶ φρικαλέα
Ἠκούσθη, καὶ εἰς τίνος νοῦν
  Τοιάδ᾽ ἠγέρθη ἰδέα!

Καὶ τίνος δὲν ἐκρύωσε
  Τὸ αἷμα εἰς τὸ σῶμα!
Καὶ τίνος ἀπὸ δάκρυα
  Δὲν κατεφλέχθη τὄμμα!

Παρὰ τὸν Εὖρον ποταμὸν
  Εἰς Θράκης μίαν χώραν
Ἠκούσθη μέγας κοπετὸς
  Καὶ θρῆνος μίαν ὥραν·

Ἀπετεφρώθη ἐκ πυρὸς
  Διαῤῥαγέντος μόλις
Φιλίππου ἡ φερώνυμος
  Χαριεστάτη πόλις.

Ἔῤῥιπτον εἰς τὰ φρέατα
  Μὲ στόνους καὶ κατάρας,
Ὅλα των τὰ κειμήλια
  Γυναῖκες μὲ τοὺς ἄνδρας.

Καὶ ἡ Μαρία ἔρχεται
Εἰς μίαν τῆς ἀγκάλην
Τὰ τιμαλφῆ, καὶ τὸ παιδὶ
Κρατεῖ εἰς τὴν ἄλλην.

Καὶ μὲ τὸν νοῦν τοῦ [illegible]
φθάνουσα εἰς ἓν φρέαρ
Ῥίπτει καὶ ὅλα καὶ παιδὶ
Εἰς τῶν [illegible] τὸ [illegible].

Οὐδ' [illegible] καὶ αὐγή,
Πολύδακρυς μητέρα,
Μὲ τῆς κοιλίας τὸν καρπὸν
Τὸν ἔμψυχόν σου ἀέρα!

Εἰς τὸν καίοντα οἶκόν της
Ἔτρεξε νὰ [illegible]
Καὶ ἄλλα, ὅπως εἰς τ' αὐτὸ
Τὸ φρέαρ νὰ σωρεύσῃ.

Ἀλλὰ τοῦ οἴκου αἱ φλόγες
Εὗρε τὴν τέφραν μόνον
Καὶ εἰς τὸ φρέαρ τρέχουσα
[illegible] τὸν φόνον.

Τὴν συμφορὰν τοῦ τέκνου της
Ἡ [illegible] ἐνθυμήθη.
Καὶ τότε γῆ, καὶ οὐρανὸς,
Καὶ νοῦς, καὶ πᾶν, ἐσκοτίσθη.

Καὶ ἡ Μαρία ἔφερεν
Εἰς μίαν της ἀγκάλην
Τὰ τιμαλφῆ, καὶ τὸ μωρὸν
Ἐκράτει εἰς τὴν ἄλλην,

Καὶ μὲ τὸν νοῦν τοῦ οἴκου της
φθάνουσα εἰς ἓν φρέαρ,
Ῥίπτει καὶ ὄλβον καὶ παιδὶ
Εἰς τῶν ἀνθῶν τὸ ἔαρ.

Πῶς δὲν ἐῤῥίφθης καὶ ἐσὺ,
Πολύδακρυς μητέρα,
Μὴ τῆς κοιλίας τὸν καρπὸν,
Τὸν ἔμψυχόν σου ἀστέρα!

Εἰς τὸν καέντα οἶκόν της
Ἔτρεξε νὰ ἀγρεύσῃ
Καὶ ἄλλα, ὅπως εἰς τ' αὐτὸ
Τὸ φρέαρ τὰ σωρεύσῃ.

Ἀλλὰ τοῦ οἴκου κι' ὄλβου της
Εὗρε τὴν τέφραν μόνον
Καὶ εἰς τὸ φρέαρ στρέφουσα
Ἐκχείλησε τὸν πόνον.

Τὴν συμφορὰν τοῦ τέκνου της
Ἡ ἄφρων ἀνεμνήσθη,
Καὶ τότε γῆ, καὶ οὐρανὸς,
Καὶ νοῦς, καὶ πᾶν, σκοτίσθη!

Ἀνώρυξαν τὸ πρότερον
Παιδὶ, λευκὸν ὡς κρίνον,
Μέλαν, ψυχρὸν, καὶ τῆς μητρὸς
Νὰ ἤκουες τὸν θρῆνον!

Ἠνέωξας τὰ κυανᾶ
Καὶ φωτεινά σου μάτια
Εἰς τοῦ ἡλίου τὰ ϛιλπνὰ
Καὶ ἄφθονα διαμάντια,
Ὦ ἄθλιον παιδίον,
Τῆς Μοίρας τὸ βραβεῖον

Καὶ τῆς μητρός σου ἡ οἰκτρὰ,
Καὶ ἡ λυγρὰ ἀφροσύνη,
Τὸν θάνατόν σου ἔμελλεν
Ἄκουσα νὰ ταχύνῃ!

Αἴ, τί φρικτὴ, τί θλιβερὴ,
Παθητικὴ ἀγωνία,
Ἆρα νὰ ἦτον τοῦ ἁγνοῦ
Παιδὸς ἐν τῇ σκοτίᾳ!

Τὸ αἷμα νὰ ἐκρύωσεν
Ἆρα εὐθὺς ἀθρόον;
Ἢ ὥρας νὰ τὸ ἔδαιρεν
Ἡ Μοῖρα τὸ ἀθῶον;

Ἀ! τί σιγηλά, λευκοὶ καλύμματα
Καὶ σῶμα συγκεχυμένον
Τί ὄμματα χαμηλωμένα!
Τί χείλη συγκεκλεισμένα!

Καὶ τί σκληρά, τί ἔντρομος
Ἦτον ἡ ὑστέρα φωνή!
Ἡ μήτηρ σ' ἄρπαξε τὸ φῶς,
Καὶ τοῦ φωτὸς τὰ δῶρα,
Ὢ ἄκακον παιδίον,
Τοῦ Χάρου τὸ βραβεῖον!

Εἰς τὴν ψυχήν μου σπάραγμα
Ῥέει τις ἀθυμία
Μαραίνετ' ἡ καρδία μου,
Ὡς ἀνεμόπληκτα ἴα.

Ἀ! πῶς ἡ μήτηρ ἔθαψε
Τὰ ἄθλιά της στήθη!
Ἡ τελευταία της πνοὴ
Ὡς ἔσβυσμά τι ἐλήφθη.
Καὶ τ' ἀδρανές της στόμα
Ἔπεσεν εἰς τὸ χῶμα.

Πεθαίνουν μάνα καὶ παιδί,
Καὶ ἄφρω στόμα, στόμα
Ἠγκαλιάσθησαν, καὶ κείτονται
Στόμα σῶμα, χῶμα.

Ἀνοιγάν τὸ κρεβάτι
Παιδί, [illegible] [illegible],
Μέλι, φεγγάρι, καὶ τὰς [illegible]
Νὰ λάμπῃ τὸν [illegible]!

Ἤνοιξες τὰ [illegible]
Καὶ ρωτᾷς μας [illegible]
Εἰς τοῦ ἡλίου τὰ [illegible]
Καὶ ἄφησα [illegible].
Ὦ ἄδικον παιδίον,
Τῆς Μοίρας τὸ βραβεῖον!

Καὶ τῆς μητρός σου ἡ καρδιὰ
Καὶ ἡ λυγρὰ ἀφροσύνη
Τοῦ θανάτου σου [illegible]
[illegible] νὰ παγώνῃ!

Ἀλλ᾽ ἡ μοιραία, τί θλιβερά!
Παθητικὴ ἀγωνία,
Ἆρα νὰ ἦτον τοῦ ἀγαθοῦ
Παιδός ἐν τῇ σκοτίᾳ

Τὸ αἷμα τὸ ἐκχυμένον
Ἆρα τόσος ἀθῴων,
Ἡ ὥρας νὰ τὸ ἔλθωσι,
Ἡ Μοῖρα τὸ ἀθῷον;

Ἀ! τί συχνοὶ, λεπτοὶ παλμοὶ
  Εἰς σῶμα ςυγνωμένον!
Τί ὄμματα χωρὶς φωτός!
  Τί ςῆθος συχνασθμαῖνον!

Καὶ τί σκληρὴ, τί ἔντρομος,
  Ἦτον ἡ ὕςερη ὥρα!
Ἡ μήτηρ σ' ἄρπασε τὸ φῶς,
  Καὶ τοῦ Θεοῦ τὰ δῶρα,
Ὦ ἄκακον παιδίον,
  Τοῦ Χάρου τὸ βραβεῖον!

Εἰς τὴν ψυχήν μου ἀγνώριςη
  Ῥέει τις ἀθυμία,
Μαραίνετ' ἡ καρδία μου,
  Ὡς ἀνεμόφλεκτα ἴα.

Ἀ! πῶς ἡ μήτηρ ἔδαιρε
  Τὰ ἄθλιά της ςήθη!
Ἡ τελευταία της πνοὴ
  Ὡς ἔναυσμά τι ἐλύθη,
Καὶ τ' ἀδρανές της πτῶμα
  Ἔπεσεν εἰς τὸ χῶμα.

Πέθαναν μάνα καὶ παιδὶ,
  Καὶ ἄμφω ςόμα, ςόμα
Ἡρμόσθησαν. καὶ κείτονται
  Συνάμα σῶμα, σῶμα.

'Φύτευσα δύω λυπηρὰς
Διδύμους κυπαρίσσους,
Τῶν τάφων καὶ τῶν σκελετῶν
Συνήθεις παραδείσους·
Ἐκεῖ σιμὰ ν' αὐξαίνουν,
Καὶ δάκρυα νὰ ῥαίνουν.

Καὶ τὰς διψώσας ῥίζας των
Παρὰ τὰ ἔσχατ' ἄκρη.
Ἵλεως μὲ εὐλάβειαν
Ἄρδευσα μὲ τὰ δάκρη.

Δὲν 'ξεύρω, ἂν ἀκόμη
Τῶν δένδρων μου ἡ κόμη
Ἀνθῇ· καὶ τὴν ἰσχνὴν σκιὰν
Μακρὰν, μακρὰν ἐκτείνῃ
Τὸ βράδυ πρὸς ἀνατολὰς,
Ὅταν ὁ Φοῖβος δύνῃ·
Κ' ἂν θάλλῃ καὶ δακρύζῃ!
Τὸν τύμβον νὰ ῥαντίζῃ.

* * *

Η ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΙΠΠΟΣ.

Προσφέρεται εἰς τὸν Κον ἱπποτρόφον
Στ. Μπουδούρην.

Πλέον τερπνὸν τοῦ κόσμου
Θέαμα, Ἥλιε φέγγε μου,
Νὰ ἰδῶ μ' αὐτό μου τ' ὄμμα,
Δὲν μ' ἔλαχεν ἀκόμα!

Ἄκουσον ἐὰν θέλῃς,
Κάτι νὰ μάθῃς μέλλεις
Μίαν καινὴν εἰκόνα!
Καὶ κάλλιστον ἀγῶνα!

Ἡ ἵππος μου εἶν' νέα,
Μεγάθυμη, ὡραία,
Λευκὴ ὡς τὸν χειμῶνα,
Βλέπεις τὴν ἄσπρην χιόνα.

Νὰ κολυμβᾷ εἰς τὸ κενὸν
Μὲ τὸν ὁρμῶν ἀέρα,
Ὅταν πεταγόνται τῆς γῆς
Τὰ ὑγρὰ εἰς τὸν αἰθέρα.

Η ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΙΠΠΟΣ.

Προσφέρεται εἰς τὸν Κον: Δημήτριον
Στ. Μπουδούρην.

Πλέον τερπνὸν τοῦ κόσμου
Θέαμα, Ἕλμα φῶς μου,
Νὰ ἰδῶ μ' αὐτόμου τὄμμα,
Δὲν μ' ἔλαχεν ἀκόμα!

Ἄκουσον ἐὰν θέλῃς,
Κἄτι νὰ μάθῃς μέλλεις·
Μίαν καινὴν εἰκόνα!
Καὶ κάλλιςον ἀγῶνα!

Ἡ ἵππος μου εἶν νέα,
Μεγάθυμη, ὡραία,
Λευκὴ ὡς τὸν χειμῶνα,
Βλέπεις τὴν ἄσπρην χιόνα,

Νὰ κολυμβᾷ εἰς τὸ κενὸν
Μὲ τὸν δριμὺν ἀέρα,
Ὅταν πηγνύωνται τῆς γῆς
Τὰ ὑγρὰ εἰς τὸν αἰθέρα,

Καὶ μὲ τὸ ςίφος πλέουσα
  Ὕπτιος τῶν ἀτόμων,
Ἄνω εἰς τὰ μετέωρα
  Μὲ τὸν τερπνόν της κῶμον,

Ἠρέμα νὰ ἐφάπτετε
  Τῶν νώτων τῆς γῆς ὅλης,
Νὰ σκέπῃ δάση καὶ βουνὰ
  Καὶ ἀγυιὰς καὶ πόλεις

Τὰ μέλη της εἶναι χυτά,
  Σύμμετρα, εὔρυθμα, γλυπτά,
Πτερώεσσαι αἱ διπλαῖ της
  Καὶ σιδηραῖ ὁπλαί της,

Καὶ μήπως εἰς τὸ ςάδιον,
  Πολλὸς ποικίλλος κόσμος,
Δὲν εἶδε ποιὸς τῆς ἵππου μου
  Ὁ ἆθλος καὶ ὁ δρόμος;

Δὲν ἔρρεεν, ὡς ἀςραπὴ
  Διαπερᾷ τὰ νέφη,
Πετῶσ' ἐμπρὸς ὡς ἀετός,
  Πίσω χωρὶς νὰ βλέπῃ;

Καὶ πρὸ τῶν ἵππων τῶν λοιπῶν
  Δὲν ἔφθασε τὸ τέρμα
Πρώτη μ' ἀφρόν, κονιορτὸν
  Καὶ σπινθηρίζον βλέμμα;

Ἡ χαίτη της εἶναι μακρή,
Μεταξωτή, γυαλιστή, ὑγρά,
Καὶ χύν' εἰς τὸν λαιμόν της
Σὰ γάμου τὸν ἀφρόν της.

Νὰ ἔβλεπες τὰ ὄπισθεν
Θαρρεῖς πῶς παραλλάσσει,
Καὶ λέθεν μὴν σονόμαζε
Ὅποιον δὲν τὴν ξεχωρίσει.

Τότε ἡ ἄσπρη χαίτη της
Χαϊδεύει τοὺς ἀέρας,
Καὶ τοῦ ἡλίου ἔναντι
Στράπτει ὡς τοὺς αἰθέρας.

Πλέον τερπνὸν τοῦ κόσμου,
Θάρρος, Ἐλπίς, φῶς μου,
Νὰ ἰδῶ μ' αὐτό μου τόμμα:
Δὲν μ' ἔλαχεν ἀκόμα!

Ὅταν κινῇ, ὁρμᾷ, πετᾷ,
Καὶ φεύγει ἡ ὀλβία,
Ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὡς νερά,
Ὀπίσω τὰ πεδία

Ῥέουν, ἂν καὶ ἀκίνητα,
Μένουν εἰς ἕνα τόπον,
Καὶ χάνονται, καὶ [illegible]
Τὴν ὄψιν τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ μὲ τὸ γῆρας [illegible]
Ὕπνους [illegible],
Ἀλλ' [illegible] τὰ [illegible]
Μὲ τὴν [illegible] τῆς [illegible],

[illegible] τὸ [illegible]
[illegible]
Ἐν [illegible]
Καὶ [illegible]

Τὰ [illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible]

Καὶ μόλις εἰς τὸ [illegible]
[illegible]
Δὲν εἶδε [illegible] τῆς [illegible]
Ὁ [illegible] καὶ ὁ [illegible]

Δὲν ἔφθασε ὡς [illegible]
Διατυφῇ τὰ νέφη,
Πετῶν ἐμπρὸς ὡς [illegible]
Πίσω χωρὶς νὰ βλέπῃ;

Καὶ πρὸ τῶν ἵππων τῶν [illegible]
Δὲν ἔφθασε τὸ τέρμα
[illegible], [illegible]
Καὶ [illegible] βλέμμα;

Ἡ χαίτη της εἶναι μακρὰ,
Μεταξωτὴ, ςιλπνὴ, ὑγρὰ,
Καὶ χύν' εἰς τὸν λαιμόν της
Μὲ χάριν τὸν εἱρμόν της.

Νὰ ἔβλεπες τὸ ὕπτιον
Βῆμα πῶς παραλλάσσει,
Καὶ λίθον μὴν ὠνόμαζες
Ὅποιον δὲν τὴν θαυμάσει·

Τότε ἡ ἄσπρη χαίτη της
Χαϊδεύει τοὺς ἀέρας,
Καὶ τοῦ ἡλίου ἔναντι
'Στράπτει ὡς τοὺς ἀςέρας.

Πλέον τερπνὸν τοῦ κόσμου,
Θέαμα, Ἔλμα, φῶς μου,
Νὰ ἰδῶ μ' αὐτό μου τὄμμα
Δὲν μ' ἔλαχεν ἀκόμα!

Ὅταν κινᾷ, ὁρμᾷ, πετᾷ,
Καὶ φεύγει ἡ ὀλβία,
Ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὡς νερὰ,
Ὀπίςω τὰ πεδία

Ῥέουν, ἂν καὶ ἀκίνητα,
Μένουν εἰς ἕνα τόπον,
Καὶ χάνονται, καὶ ἀπατοῦν
Τὴν ὄψιν τῶν ἀνθρώπων!

Ἑπτακισχίλιοι θεαταὶ
  Εἰς λόφους ἠθροισμένοι,
Ὡς κύματα ἀπὸ σφοδρὸν
  Βοῤῥᾶν, συνωθουμένοι.

Μίαν ἀνέπεμπον φωνὴν
  Ὅλοι γοητευμένοι,
Πῶς τῶν ἀνέμων τὰ πτερὰ
  Ἡ ἵππος μου ἀναβαίνει!

Τὴν πάγκαλλην εἰκόνα της
  Τὴν ἐξαισίαν θέαν,
Καὶ τὴν ταχύτητα αὐτῆς,
  Ἔλμα, τὴν ἀστραπαίαν,

Ὅταν μυρίοι θεαταὶ
  Ὁρῶσι κεχηνότες,
Καὶ ἵστανται μετέωροι,
  Ἄφων', ἐξεστηκότες.

Μὲ συριγμοὺς οἱ ἄνεμοι
  Τὰς ἀκοὰς γεμίζουν,
Καὶ οἱ μηροὶ τῆς ἵππου μου
  Κ' οἱ χαληνοὶ ἀφρίζουν.

Ἄδικα εἰρωνεύεται
  Αὐτὸς ὁ μαῦρος κόσμος·
Καὶ ἄκοσμον τὸν ἄφησαν,
  Λόγος, αἰδὼς καὶ Νόμος·

Ἴνα λογχίζετ' αὐτήν,
Καὶ κρίμα καὶ κακίαν,
Καὶ καίρια ἡ ἀδικία
Πληγώνει τὴν καρδίαν.

Τίνες σοφοὶ καὶ συνετοὶ
[illegible] ἀνθρώπους εἶπον,
Ὅτι μωρὸς καὶ ἄτυχος
Ὁ ἰδανικὸς μὲν ἔζησεν

Ἀθῷος ἐνθουσιασμὸς
Λογχίζεται ὡς κρίμα!
Καὶ τοῦ ἀδίκου λογισμοῦ
Γίνεται οἰκτρὸν θῦμα.

Νὰ βλέπῃς τοὺς λοξῶντας
Σφάζοντας ὀφθαλμοφανῶς,
Τὸ τῶν [illegible] φῶτα,
Καὶ τοὺς συγγενεῖς παλμούς.

Οὐχὶ διότι ἀποθνῄ
Κ' ἐγκλείεται τὴν φυλακήν,
Ἀλλ' ἐν τῇ δόξῃ της τρυφᾷ
Τὸν ἆθλον τὸν μεγάλον.

Τότε κορδώνει τὸν λαιμόν,
Καὶ τὴν οὐρὰν ὑψώνει,
Καὶ δείχνει μὲ τὰς παιδιάς
Πῶς τάχα νὰ θυμώσῃ.

Ἴσα λογίζετ' ἀρετὴν,
Καὶ κρίμα καὶ κακίαν.
Καὶ καίρια ὁ ἀδαὴς
Πληγόνει τὴν καρδίαν.

Τίνες σοφοὶ καὶ συνετοὶ
Αἰδέσιμ' ἄνδρες εἶπον,
Ὅτι μωρὸς καὶ ἄστοργος
Ὁ ἐξυμνῶν μιὰν ἵππον!

Ἀθῶος ἐνθουσιασμὸς
Λογίζεται ὡς κρίμα!
Καὶ τοῦ ἀδίκου λογισμοῦ
Γίνεται οἰκτρὸν θῦμα!

Νὰ ἔβλεπες τοὺς λοξωτοὺς
Σφάζοντας ὀφθαλμούς της,
Τὸ τῶν μυκτήρων φύσημα,
Καὶ τοὺς συχνοὺς παλμούς της,

Οὐχὶ διότι ἀπαυδᾷ
Κ' ἰχνηλατεῖ τὸν σταῦλον,
Ἀλλ' ἐν τῇ δόξῃ της τρυφᾷ
Τὸν ἆθλον τὸν μεγάλον.

Τότε κυρτόνει τὸν λαιμὸν,
Καὶ τὴν οὐρὰν ὑψόνει,
Καὶ δείχνει μὲ τὰς παιδιὰς
Πῶς τάχα νὰ θυμόνῃ.

Καὶ σχηματίζει ἓν ἔμπρος,
  Καὶ ἄλλ᾽ ὀπίσω, τόξα,
Αὐτὸ εἶναι τὸ ἆθλόν της,
  Ὦ Ἔλμα, καὶ ἡ δόξα.

Καὶ ἐναλλὰξ μὲ τὰς ὁπλὰς
  Τὸ ἔδαφος σκαλίζει,
Καὶ βλέπουσα τριγύρω της,
  Ὡς σάλπιγξ χρεμετίζει.

Καὶ ὅταν κρύος θεατὴς
  Βλέπῃ καὶ δὲν θαυμάζῃ,
Ἡ ἵππος μου βαρυθυμεῖ
  Μόνον, καὶ σκυθρωπάζει·

Διότι εἰς τοῦ ἤθους της,
  Καὶ τῆς ψυχῆς τὸ βάθος,
Ποτὲ δὲν ἐμφιλοχωρεῖ
  Νέμεσις, οὔτε πάθος.

Ξένη εἰς τὴν ἐπιϐουλὴν,
  Εἰς τοὺς ἐχθροὺς μετρία,
Πλείονας εἰς τὰ νῶτά της
  Ἔσωσεν ἡ ὀλϐία.

Ὁ λέων εἶναι βασιλεὺς
  Τῶν ζώων καὶ δρυμόνων,
Ἡ ἵππος μου εἶν᾽ ἄνασσα
  Ἀνδρῶν καὶ Ἡγεμόνων!

ἂν σέργῃ ἡ πορεία,
Τοὺς χαλινοὺς νὰ θλάσῃ,
Ἀλλ' εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς
Λευκὸς νὰ ἀπολύνῃ.

Ἡ ἵππος μου βδελύσσεται
Καὶ πρόσταγμα, καὶ βίαν.
Νίκην καὶ ἆθλ' ὁρμᾶται
Εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Θυμοῦ τὰ νεῦρα καὶ ὁ νοῦς
Ἐλθοῦσι τὴν σφοδρότητα,
Καὶ ὁμαλὴν ἡ ἔμπειρος
Πτῆσίς της τὴν ἀξίαν τε.

Εἰς τῆς γυναικὸς, συνετή,
Ἔμφρονος, εὐγνώμονα
Ἵππου ἐμοῦ τὴν ἀρετήν,
Ἡ προφορὰ τοῦ λόγου

Λείπει καὶ μόνον· τὰ λοιπὰ
Τοῦ σώφρονος τὰ δῶρα
Ἐλέγχει ἀφθονώτερον
Αὐτὴ ἡ ἀθλοφόρα.

Ὁπόταν φέρῃ ἵππαρχον
Χαρὰν ἐπὶ τῶν ὤμων,
Ναί, φυλάσσει, συνετή,
Τὴν τάξιν καὶ τὸν δρόμον.

Δὲν ςέργει ἡ περίνοη
  Τοὺς χαληνοὺς νὰ ἑλκύουν,
Ἀλλ' εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς
  Λυτοὺς νὰ ἀπολύουν.

Ἡ ἵππος μου βδελύσσεται
  Καὶ πρόςαγμα, καὶ βίαν,
Νίκη καὶ ἆθλ' ὀφείλονται
  Εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Θερμὰ τὰ νεῦρα καὶ ὁ νοῦς
  Ὠθοῦσι τὴν σποδόν της,
Καὶ ὁμαλύν' ἡ ἔμπτερος
  Πτῆσίς της τὴν ὁδόν της.

Εἰς τῆς γενναίας, συνετῆς,
  Ἔμφρονος, εὐαγώγου
Ἵππου ἐμοῦ τὴν ἀρετὴν,
  Ἡ προφορὰ τοῦ λόγου

Λείπει καὶ μόνον· τὰ λοιπὰ
  Τοῦ οὐρανοῦ τὰ δῶρα,
Ἔλαχεν ἀφθονώτερον
  Αὐτὴ ἡ ἀθλοφόρα.

Ὁπόταν φέρῃ ἵππαρχον
  Σοφὸν ἐπὶ τῶν ὤμων,
Νοεῖ, φυλάσσει, κυβερνᾷ
  Τὴν τάξιν καὶ τὸν δρόμον.

Ἐνίοτ' ὅμως παρῳδεῖ,
Καὶ μὲ τὴν κεφαλήν της,
Καὶ μὲ τὴν δεξιὰν αὐτῆς
Κι' ἀριςερὰν ὁπλήν της,

Κι' ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν
Συςρέφει τὸν λαιμόν της,
Διότι ἔχει καὶ αὐτὴ
Ἴδιον λογισμόν της,

Ἡ μακαρία αἰσθάνεται
Πῶς ἥρπασε τὴν δάφνην,
Καὶ σοβαρὰ, ἀγέρωχη,
Πελάζει εἰς τὴν φάτνην.

Ἑτοίμαζε. ἱπποφορβὲ,
Τῆς ἵππου μου τὸ βρῶμα,
Λεῖον, παχὺ καὶ ἁπαλὸν
Τοῦ ὕπνου της τὸ ςρῶμα.

Διότι ἀπὸ τὸν πολλὸν
Δρόμον της κεκμηκυῖα,
Ἱπποφορβὲ, μὲ φαίνεται,
Νὰ ἦναι ἡ ὀλβία.

Ἀπόψε πρέπει ν' ἀναφθοῦν
Ὅλοι τοῦ ςαύλου οἱ λύχνοι,
Ὀπὴ κἀμμία ἀνοικτὴ
Πρόσεχε νὰ μὴ μείνῃ,

καὶ σὰ μὴ κρυώσῃ,
  Καὶ σὰ κ' ἔρθῃ ἀπάντησι.

Καὶ σὺ σφιχτὰ τὰς ἡνίας
  Νὰ διατηρήσῃς,
Διότι, ὅταν ἀφηνιάσῃ
  Πρέπει τὰς ἐπαναφέρῃ

Σὰν τῶν πλατάνων τὰ γερὰ
  Διὰ νὰ τὴν κατέχῃς,
Πόνος σου, πόσον ὁ ἀγών
  Θὰ ἰδῇς, καὶ θὰ κοπάσῃ.

Ἰδέτε τὴν καταιγίδα,
  Πῶς δειχν' ὅτι ὀργίζεται,
Κοίταξε μὴ βυθισθῇς
  Καὶ τὸν μαρσὸν τὸν ἔδιωξε!

Σφίγγου, ἱππεῦ, καὶ πρόσεχε
  Ὅταν τὴν ἀναβαίνῃς,
Νὰ δείχνῃς ὅτι, σὺ αὐτὴ
  Σὲ δὲν καταλαβαίνει.

Ὁ Ἵππος εἶναι Κοίρανος
  Τῶν ζώων καὶ ἑρπετῶν,
Ὁ Ἵππος μου εἶν' Ἀναπαυτικὸς
  Ἀνδρεῖος καὶ Ὑπερήφανος

[illegible]
Καὶ μὲ τὸν [illegible]
Καὶ μὲ τὴν [illegible]
Κι [illegible]

Κι ἀπ' [illegible]
[illegible] τὸν [illegible]
Διότι ἔχει καὶ αὐτὴ
[illegible]

Ὁ [illegible]
Πῶς [illegible]
Καὶ [illegible]
[illegible] εἰς τὴν [illegible]

[illegible]
Νὰ [illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible]

Διότι ἀπὸ τὸν [illegible]
[illegible]
[illegible], μὲ [illegible]
Νὰ εἶναι ἡ [illegible]

[illegible]
Ὅλοι τοῦ [illegible]
[illegible]
[illegible] νὰ μὴ [illegible].

Διὰ νὰ μὴ κρυώσῃ,
Καὶ σὲ κ᾽ ἐμὲ κακώσῃ.

Καὶ σὺ σιμά της ἄγρυπνος
Νὰ διανυκτερεύσῃς,
Διότι, ὅταν αὔριον
Πρωΐαν τὴν ἱππεύσῃς,

Εἰς τῶν πλατάνων τὰ νερὰ
Διὰ νὰ τὴν ποτίσῃς,
Μόνος σου, πόσον σ᾽ ἀγαπᾷ,
Θὰ ἴδῃς, καὶ θὰ νοήσῃς.

Ἰδέτε τὴν παιγνήμονα,
Πῶς δείχν᾽ ὅτι ἁρπάχνει,
Κώνωπα μὴ βομβαίνοντα,
Καὶ τὸν μηρόν της δάκνει!

Σκέπτου, ἱππεῦ, καὶ πρόσεχε
Ὅταν τὴν ἀναβαίνῃς,
Νὰ δείχνῃς ὅτι, ὅσ᾽ αὐτὴ,
Σὺ δὲν καταλαβαίνεις.

Ὁ λέων εἶναι Κοίρανος
Τῶν ζώων καὶ δρυμόνων,
Ἡ ἵππος μου εἶν᾽ Ἄνασσα
Ἀνδρῶν καὶ Ἡγεμόνων!

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ

Ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ τέλους τοῦ Ἀνδρέου Λόντου.

Ἄφετε, ἄνδρες, τὸν νεκρὸν
  Ἥσυχα νὰ κοιμᾶται,
Καὶ τὴν ψυχρὰν αὐτοῦ σποδὸν,
  Μὴ τὴν ἀνακυκᾶτε·
Εἰς τὸν Θεὸν ἀνήκει
  Τοῦ νέκυος ἡ δίκη.

Σιγᾶτε καὶ τὰ κρίματα
  Ὅλα αὐτοῦ ἐμφρόνως·
Διότι συνετάφησαν
  Κι' αὐτὰ μ' αὐτὸν συγχρόνως.
Ἁρμόσωμεν εἰς τόνον
  Τὰς ἀρετάς του μόνον!

Σήμερον ἐπροσκύνησα
  πρωῒ τὴν Παναγίαν (α)
Καὶ ἔβλεπα τὴν νήνεμον
  Ἐκεῖθεν πελαγίαν,
Μήπως ἰδῶ κυλίον
  Τοῦ Δαίμονος τὸ πλοῖον.

(α) Ναὸς τῆς Θεοτόκου χαριέστατος, ἑδράζων παρὰ τὰ Νοτιοδυτικὰ ἀπόκρημνα νῶτα τῆς ἀκροναυπλίας, καὶ ὁρῶν καθαρὰ τὰ εἰς τὸν λιμένα τῆς χώρας προσορμιζόμενα πλοῖα.

[illegible]

Πρὸς Δύσιν ἔρχεσθε. Πόσα
Ὡραῖα πεδία καὶ βουνά,
Καὶ χώρας, κ' εὐρὺν Πόντον,
Βράχους, σκοπέλους, νήσους,
Ἄλση καὶ παραδείσους.

Ἠλεία ποικίλλα καὶ πολλὰ
Τὸ κῦμα σὲ χαρίσματα,
Ἐν ὥραις τοὺς λιμένας των
Ἔσπευσαν νὰ προφθάσουν·
Ὅταν τὴν γῆν πατοῦσιν
Οἱ ναῦται τὴν φιλοῦσιν

Βλέπουν, λευκὸν καὶ πρόσχαρον
Τὸν δίσκον τῆς Σελήνης,
Καὶ μὲ θυμὸν τὸν Ἥλιον
Βάλλοντα τὰς ἀκτῖνας,
Καὶ ἔτρεμεν ἡ αὔρα,
Κ' ἐκπνέουσι τὰ θέρμα

Εἰς τῆς Ἁγνῆς τὸ ἱερὸν
Κάθε δωμάτιον τρίτον
Τρυφῶ μὲ τὸν ἐξαίσιον
[illegible] Κορμάτην
Αὐγή, ὅταν ἐράσθη
Μὲ ἡ λεπτὴ πτερόεσσα

Θαυμάσιος περιωπὴ
Πρὸς Δύσιν, Ἄρκτον, Νότον
Βλέπει πεδία και βουνὰ,
Καὶ χώρας, κ᾽εὐρὺν Πόντον,
Βράχους, σκοπέλους, νήσους,
Δάση καὶ παραδείσους.

Πλοῖα ποικίλλα καὶ πολλὰ
Τὸ κῦμα νὰ χαράσσουν,
Ἐν ὥραις τοὺς λιμένας των
Ἕκαςον νὰ προφθάσουν·
Ὅταν τὴν γῆν πατοῦσιν
Οἱ ναῦται τὴν φιλοῦσιν,

Μέγαν, λευκὸν καὶ πρόσγειον
Τὸν δίσκον τῆς Σελήνας,
Καὶ μὲ θυμὸν τὸν Ἥλιον
Βάλλοντα τὰς ἀκτῖνας,
Καὶ ἔτρεμεν ἡ αὔρα,
Κι᾽ἀπέπνεον τὰ ἄςρα.

Εἰς τῆς Ἁγνῆς τὸ ἱερὸν
Κάθε δεκάτην τρίτην
Τρυφῶ μὲ τὸν ἐξαίσιον
Μελάντατον Κομήτην
Αὐτὸν, ὅταν ἀράσσῃ
Πρὶν ἢ λεπτὸν περάσῃ.

Ἰδού! ἰδού! ἀσπάζεται
Ὁ Δαίμων τὴν Ναυπλίαν,
Ἡ μελανόχρως ὄψις του
Δηλοῖ πενθηφορίαν·
Ἄλλοι ἐντὸς ϛενάζουν!
Καὶ ἄλλοι σκυθρωπάζουν!

Ἐρατεινὴ συμπάθεια,
Θεῖον τοῦ Πλάϛου δῶρον
Εἰς τὸν βραχύβιον θνητὸν,
Γήφυρτον ὁδοιπόρον
Ἐν μέσῳ ὀνειράτων,
Χιμαίρων καὶ κριμάτων!

Ἐκ φύσεως οἱ ἄνθρωποι
Εἰς τὰ καινὰ ἐντείνουν,
Καὶ τῶν σπουδαίων ἔργων των
Ἀφρόντιδες ἐκκλίνουν,
Διὰ ν' ἀκούσουν μόνον
Χαρᾶς ἢ λύπης τόνον.

Ὡς χείμαῤῥοι εἰς τὰς ἀκτὰς
Οἱ Ναυπλιεῖς συῤῥέουν,
Καὶ πυκνὸν καὶ βίαιον
Ἀέρα ἀναπνέουν·
Τοῦ πυροσκάφου ἡ λύπη
Μυϛήριόν τι κρύπτει!

Πᾶς ἄλλων τῶν ἐπιδέξιων
   Ἀκίνητη, σιγηλή,
Μένει ἡ ἄγγελος τοῦ νοῦ
   Ἄλλους λέξεις γλῶσσα
Μέγα τι ὑπηρετοῦν
   Ὁ νοῦς μου καὶ φαντασία

Ἀπειλοῦν τι ἄσχημα,
   Ἀνάπαυσιν τι θρῆνοι,
Πικρόκαρπον, [illegible]
   Ὅπως μᾶς δώσῃ χάριν
Καὶ ἐκ μελῳδίας [illegible]
   Τοῦ μελωδικοῦ [illegible]

Ἠλιοκρίνης ἀπὸ ὧδε
   Κλαίοντας κωπηλάτες,
Ἰδὲ πατοῦντας τὴν φωνὴ
   Θρηνοῦντας ἀπεύθετα,
Καὶ εἰς φυτῶν δακρύων,
   Εἶναι τὴν γλῶσσαν πολὺ

Μαθέτε, ὦ Ναυκλῆρες,
   Οἱ ὅσοι, ὅσως ὅσος
Τῆς πολυτλήτου μας μητρός
   Τοῦ ἀγνοῦ πυρῆνος
Τοῦ Ἅδου καταβαίνομεν
   Ἤδη μὲς παρμένοι

Πῶς ὅλων τῶν ἐπιβατῶν
  Ἀκίνητη. σιγῶσα,
Μένει ἡ ἄγγελος τοῦ νοῦ
  Ἄλλοτε λάλος γλῶσσα!
Μέγα τι ὑποπτεύει
  Ὁ νοῦς μου καὶ μαντεύει!

Ἀπαίσιόν τι ἄκουσμα,
  Ἀνήκουστόν τι δρᾶμα,
Πικρότατον, θανάσιμον
  Ἴσως μᾶς δώση κρᾶμα!
Καὶ ἐκ μελαίνης λέμβου
  Τοῦ μελαντέρου Ἐρέβου

Ἑλκυομένης ἀπὸ διὼ
  Κλαίοντας κωπηλάτας,
Ἶδα πατοῦντας τὴν ϛεῤῥὰν
  Θρηνοῦντας ἐπιβάτας,
Καὶ εἷς αὐτῶν δακρύων,
  Εἶπε τὴν γλῶσσαν λύων

Μανθάνετε, ὦ Ναυπλιεῖς;
  Οἱ ἥρωες, ἕνας ἕνας
Τῆς πολυτλήτου μας μητρὸς
  Τοὺς ἀχανεῖς πυθμένας
Τοῦ Ἅδου καταβαίνουν,
  Ἔνθα μᾶς περιμένουν.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔσβυσε
Πολυφεγγής τις λύχνος.
Ἐνάμιλλ' ἐριδμαίνουσιν
Ὁ ψόγος καὶ ὁ ὕμνος·
Ποῖον ἁρμόζει μᾶλλον
Ὧδε τῶν δύω ἄθλων;

Σήμερον ἡ οὐράνιος
Τοῦ Ξενοφῶντος γλῶσσα
Προχέει δηλητήρια
Εἰς τὰς Ἀθήνας τόσα!
Καὶ τίς ἐκ τῶν Ἑλλήνων
Ἀπέμεινεν ἀπήμων;

Ἡ ὕβρις τὸν εὐάγωγον,
Καλὸν λαὸν δροσίζει.
Καθ' ὥραν τὰ ἀκάμαντα
Μέλη του τραυματίζει,
Καὶ πλήσσει καὶ ναρκόνει
Καὶ τὴν ψυχήν του ἀκόμη!

Εἰς τίνος πλέον κεφαλὴν
Νοῦ σαλαγμὸς καὶ γνῶσις;
Μὴν εἶναι τὸ φαινόμενον
Ἦθους καὶ λόγου πτῶσις!!
Πᾶσα σκοτίσθη κρίσις!
Καὶ ἀνετράπ' ἡ φύσις! (α)

(α) Ὁ Μίλτων τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὁ Ζώης τῆς Γαλλίας ἀπεφήναντο θεόσδοτον τὸν τύπον· ἂς εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς

Τοῦ Λόντου μία φλογερή,
Λυγρά, οἰκτρὰ ἰδέα!
Ἁπάντων μας κατέπληξε
Τὰ ὦτα [illegible]!
Μὲ περιβάλλον βρόντου
αὐτόχειρα τὸν Λόντον!!

Σιγᾶτε, ἄνδρες εὐσεβεῖς,
Λάτραι τῆς ἀληθείας!
Ἀλγεινὴν μὴ πλάσσετε
Φωνὴν αὐτοχειρίας!
Θνητὸς μὴ προλογίζῃ,
Ὅ,τι θεὸς γνωρίζει
Μόνος... Ἄ, μὴ μοι [illegible]
Μ' αὐτὴν τὴν [illegible]
Ἀπλῶς σκεπάζομαι,
Ἴσως ἐγὼν καὶ [illegible]
Ἄς μὴ σαλπίζῃ ζῶσα,
Ὅ,τι δὲν εἶδ' ὄμμα!

[illegible]

Τοῦ Λόντου μία φλογερὰ,
Λυγρὰ, οἰκτρὰ ἰδέα,
Ἀπάντων μας κατέπληξε
Τὰ ὦτα ἀστραπαία!
Μὲ πυροβόλου βρόντον.....
Αὐτόχειρα τὸν Λόντον!!!

Σιγᾶτε, ἄνδρες εὐσεβεῖς,
Λάτραι τῆς ἀληθείας!
Ἀλεγεινὴν μὴ πλάσσετε
Φωνὴν αὐτοχειρίας!
Θνητὸς μὴ προλογίζῃ,
Ὅ,τι Θεὸς γνωρίζει
Μόνος.... Ἆ! μή μοι πρὸς Θεοῦ,
Μ' αὐτὴν τὴν ἀνομίαν,
Ἀνιλεῶς σπαράσσωμεν
Ἴσως ἁγνὴν καρδίαν!
Ἂς μὴ σαλπίζῃ στόμα,
Ὅ,τι δὲν ἴδεν ὄμμα!

ὅτι ὁ τύπος εἶναι ὁ λύχνος τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας· ἀλλ' ἐφημερίς τις περιφρονητικῶς ἥψατο τοῦ λυπηροῦ τέλους τοῦ Α. Λόντου! οἱ τεθνεῶτες δύνανται νὰ κρίνωνται ἐπὶ γῆς καθ' ὅσον ἔβλαψαν ἄλλους, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀπ' ἄλλων ἐλογίσθησαν, ὅτι αὐτοὶ ἑαυτοὺς κατέστρεψαν ἐναντίον τοῦ φυσικοῦ καὶ θείου νόμου, τῶν τοιούτων μόνος ἀδέκαστος κριτὴς εἶναι ὁ πλάστης, ὅστις οὐδὲ τὴν πονηρὰν εἰρωνείαν καὶ ἐξουθένισιν συγχωρεῖ.

Μή μοι λογίζης, ὦ 'γαθὲ,
  Ἓν ἀπευκταῖον λάθος
Τ' ἀνδρὸς, εἰς ἱερόσυλον
  Κρίμα ῥοπὴν καὶ πάθος·
Κἂν μὴν ἀποφασίζῃς
  Ἐφ' ὅσων δὲν γνωρίζεις·

Τὸ πλάσμα τοῦ γλυκοῦ πατρὸς
  Ἡμῶν νὰ καταστρέψῃ!!!
Τὸ μέτωπόν του μ' ἔσχατον
  Κρίμα νὰ καταστέψῃ
Ὁ τῆς ὀλβίου Μοίρας
  Λόντος εἰς ἄκρον γῆρας!!!

Τόσην βαρεῖαν πρὸς Θεὸν
  Ἤθελε φέρ' εὐθύνην,
Καὶ εἰς βεβήλου τελευτῆς
  Νὰ ἐκταθῇ τὴν κλίνην
Αὐτὸς αὐτογνωμόνως
  Ὁ ἥρως γέρων μόνος!

Μὴ ἆρ' ἐπάλαισε τοῦ νοῦ
  Τὴν ϑείαν ἁρμονίαν,
Τὴν σύνεσιν, καὶ ἔχυσεν
  Ὁ Δαίμων τὴν μανίαν,...
Καὶ ἔπεσε τὸ ϑῦμα
  Χωρὶς ἐνόχου κρίμα!

Ὄχι, ὄχι μοι, πρὸς Θεοῦ!
  Προσεβίξα τὸ ὅπλον
Ὁ γέρων... τὸ ἀκούσιον
  Θῦμα..., ἡ θλῖψις ὅλων.
Ἄνευ τινὸς ἐννοίας
  Λιγγὰς αὐτοχειρίας!!

Βραδέως προσεφέρομεν
  Τὴν γνώμην καὶ τὴν κρίσιν,
Εἰς τὸν θανόντα πρὸ ὥρας
  Ἡ σάθρα δείγμα κλίσιν.
Μόνον ὁ Θεὸς ἐτάστης
  Εἶναι καρδιογνώστης!!

Θεόσεπτος, σεμνός,
  Ὦ Κόσμε, ἁγία.
Τοῦ λογικοῦ πνεύματός σου
  Μόνη παρηγορία
Μὲ τὸν γλυκύν σου νάρον
  Εἰς τὸν πταίοντα κόσμον!

Λέγε ν' ἀνοίγῃ Πλέον
  Ἡ μητρὰ Ἐκκλησία,
Καὶ τοῦ Θεοῦ ἡ ἀνοχή,
  Καὶ ἡ μακροθυμία,
Φιλόστοργον ἀγκάλην
  Εἰς τὴν ἐσχάτην πάλιν.

[illegible] [illegible], — γυαλί,
Σὲ [illegible] πάθος,
Τ' αἰθέρια [illegible]
[illegible] [illegible] καὶ πάθος;
Κι' [illegible] [illegible]
[illegible] δὲν γνωρίζει

Τὸ κάλλος τοῦ γλυκοῦ [illegible]
[illegible] νὰ [illegible]
Τὸ [illegible] του [illegible]
Κρίμα νὰ [illegible]
Ὁ τῆς [illegible] [illegible]
Λύσσης εἰς ἄκρον γέρως!

Τόσον βαρεῖαν πρὸς Θεὸν
Θέλω νὰ [illegible].
Καὶ ὡς [illegible] [illegible]
Νὰ [illegible] τὴν [illegible]
Ἄλλης [illegible];
Ὁ ἔρως γέρων μόνος!

Μὴ ἄρ' ἐπιλάχοι τῆς [illegible]
Τὴν [illegible] ἁρμονίαν;
[illegible], καὶ ἔχουσι
Ὁ Δαίμων τῆς μανίας
Καὶ ἔπεσε τὸ [illegible]
Χωρὶς [illegible] [illegible]

Οὐχὶ, οὐχί μοι, πρὸς Θεοῦ!
Προσέθιξε τὸ ὅπλον
Ὁ γέρων... τὸ ἀκούσιον
Θῦμα... ἡ θλίψις ὅλων,
Ἄνευ τινὸς ἐννοίας;
Λυγρᾶς αὐτοχειρίας!!

Βραδέως προεκφέρωμεν
Τὴν γνώμην καὶ τὴν κρίσιν,
Εἰς τὸν θανόντα πρὸ ἡμῶν.
Ἡ στάθμη δείχνει κλίσιν·
Μόνον ὁ θεῖος Σώστης
Εἶναι καρδιογνώστης!!

Θεόσεπτος, πανίερος,
Ὦ Σύνοδος ἁγία,
Τοῦ λογικοῦ ποιμνίου σου
Μόνη παρηγορία!
Μὲ τὸν γλυκύν σου νόμον
Εἰς τὸν πεσόντα κόσμον!

Λέγε ν'ἀνοίγῃ ἵλεως
Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία,
Καὶ τοῦ Θεοῦ ἡ ἀνοχὴ
Καὶ ἡ μακροθυμία,
Φιλόστοργον ἀγκάλην
Εἰς τὴν ἐσχάτην πάλην.

Ἡ αἴσθησις, Τὸ ἔλεος,
Τί ἆρα νὰ σημαίνουν;
Εἰς τὸν θανόντ' οἱ πνέοντες
Δάκρυ θερμὸν νὰ ῥαίνουν!!
Ὁ Πλάςης εἶπε, δώρει,
Ἀγάπα καὶ συγχώρει!

Ἄ!... Τί με μέλλει ἡ ζωὴ
Ὅλη, ἂν ἀποθάνω,
Καὶ δὲν ἰδῇ τὸ ςῆθός μου
Μὲ τὸν ςαυρὸν ἐπάνω
Ἡ λογική σου ποίμνη
Ἐν τῇ νεκρᾷ μου κλίνῃ!

Ἐὰν ὁ Χριςεπώνυμος
Κόσμος δὲν ὁδηγήσῃ
Τὴν γῆν μου πάλιν εἰς τὴν γῆν
Κ' ἄπνουν μὲ χαιρετήσῃ.
Καὶ βλέπων με νὰ 'ξεύρῃ,
Πῶς μέλλει νὰ μὲ εὕρῃ!

Ἂν γεραρὸς, ἂν αἰδεςὸς
Πνευματικὸς πατήρ μου
Ὁ ἄωτος ἐπὶ τῆς γῆς
Θεόπνευςος αἰθήρ μου
Εἰς τάφον δὲν μ' εὐνάσῃ,
Ἀφοῦ μὲ ἁγιάσῃ,
Ν' ἀνέλθω χωρὶς κρίμα
Εἰς τοῦ πατρὸς τὸ βῆμα!!

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΥΟ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΜΑΡΙΑΣ καὶ ΑΓΛΑΪΑΣ

Ὁ ἐν τῷ Καταφυγίῳ [illegible] [illegible] [illegible] μι-
[illegible] ὅλων τῶν λογίων [illegible] [illegible]
μικροῦ σκότους, καὶ ἡ [illegible]
[illegible]

Βαβαί! ἔχουν τὰ ἀπὸ σοῦ
Ἀπὸ τὴν χθὲς ἡμέραν
Μὴ δὲν τὴν φέρεις [illegible]
Πλέον ἀπαισιωτέρα.

Παρθένε Μαρία,
Τοῦ οἴκου μας λυχνία;

Τί θάλλεις, τί λάμπεις,
Περίμενσον [illegible]
Καὶ ἔρριψεν εἰς τὸ κενόν,
[illegible] [illegible]
Κ' ἔφερε χθὲς ἡ αὔρα,
Ὡς πέπλον, σκότος μαῦρον!

Ἡ ἀθάνατη, τὸ ἦθος.
  τί ἄρα νὰ σημαίνουν;
Πῶς τὸν θάνατ' οἱ πιστοὶ
  Δάκρυ θερμὸν νὰ ῥαίνουν!
Ὁ Πλάστης εἶπε, δόξαν,
  ἀγάπα καὶ συγχώρει!

Ἀ!... τί μὲ μέλλει ἡ ζωὴ
  αὐτή, ἂν ἀφεθῶ.
Καὶ ἂν ἰδῶ τὸ τέλος μου
  Μὲ τὴν ψυχὴ [illegible]
Ἡ λογικὴ τοῦ ποιητοῦ
  Ἐν τῇ νεκρᾷ μου κλίνῃ!

Ἐὰν ὁ Χριστιανόκοσμος
  Κόσμος δὲν ὁδηγήσῃ,
Τὴν γῆν μου, πάλιν εἰς τὴν γῆν
  Κ' ἄκουσα μὲ χαιρετισμ-
Καὶ βλέπων με νὰ ζήσω,
  Πῶς μέλλει νὰ μὲ κάψῃ!

Ἂν γεραρός, ἂν αἰθεωτός:
  Πνευματικός πατήρ μου
Ὁ ἄπιστος ἐπὶ τῆς γῆς
  Θεόπνευστος αἰθήρ μου
Εἰς τάφον δὲν μ' ἀφήσῃ,
  Ἀργὰ μὲ ἐργάσῃ,
Ν' ἀνέλθω χωρὶς κόσμον
  Εἰς τοῦ πατρὸς τὸ βῆμα!!

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΥΩ ΔΙΔΥΜΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ,

ΜΑΡΙΑΣ καὶ ΑΓΛΑΙΑΣ.

Ὁ ἐν τῷ Καταςένῳ ἀτυχὴς πλοῦς αὐτῶν μεθ' ὅλων τῶν λοιπῶν τοῦ οἴκου των ἐπὶ μικροῦ ἀκατίου, καὶ ἡ οἰκτρὰ κατάδυσις τούτου.

Βαβαί! ἠχοῦν τὰ ὦτά σου
Ἀπὸ τὴν χθὲς ἡμέραν·
¿ Μὴ δὲν τὴν φέρεις σήμερον,
Πλέον ἠπιωτέραν,
Περίνοη Μαρία,
Τοῦ οἴκου μας λυχνία;

Τί θύελλαι, τί λαίλαπες
Περίνισσον δρομαῖοι,
Καὶ ἔῤῥεον εἰς τὸ κενὸν,
Λυσσῶντες ἀςραπαῖοι,
Κ' ἐφόρει χθὲς ἡ αὔρα,
Ὡς πέπλον, σκότη μαῦρα!

Ἀκούεις ἄνεμον συγνὸν
  Νὰ τρύζῃ, νὰ θυμόνῃ
Κῦμα, καὶ δένδρα, καὶ σποδὸν
  Νὰ σείῃ, νὰ θολόνῃ,
Νὰ φαίνῃ φάσμα τρόμου
  Εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ κόσμου;

Ἴδες νὰ πίπτῃ χάλαζα
  Σφαιροειδὴς μὲ κρότον;
Νὰ κρούωνται μετέωρα
  Εἰς τὸ κενὸν μὲ βρόντον;
Νὰ ῥέουν εἰς τὰ ὄρη
  Καὶ χείμαῤῥοι καὶ ὄμβροι;

Ἴδες πῶς φαλακρὸς χειμὼν
  Ἐγκυμονεῖ, φυσόνει,
Καὶ τὸ κενὸν μὲ τὰ ὑγρὰ
  Τῆς γαίας μας πληρόνει,
Καὶ πλήσσει τὸν ἀέρα,
  Καὶ φρίσσ' ἡ πέριξ σφαῖρα;

Καθὼς ὀργίλον γύναιον
  Ὁρμᾷ, βροντᾷ, βαΰζει,
Καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἁγνῆς
  Παρθένου ἀσχημάζει,
Μὲ ὅμοιον ἐπίσης
  Ἐφάνη χθὲς ἡ φύσις.

Σκέπουν πυκνὰ [illegible]
Καὶ ἥσυχα κινοῦνε,
Καὶ τῶν βληχῶν τὸ ἦχος
Μόλις κινεῖ καὶ βάλλει
Φυλλώματα μὲ τόσον
Ὑγρῶν Ζεφύρων ἀρδευτόν.

Ἰδὲ πῶς ἄνω τέρψη
Αὐτὰ κλωνάρια δένδρων
Κλίνονται ἀπὸ τὴν πνοὴν
Τῶν ἀλλόρρων ἀέρων
Ὡς καὶ ὑπὸ τὸν μόνον
Χορὸν τῶν ἀηδόνων.

Μὲ ὅλα καὶ ὅσ' ἔλαχον
Εὐαίσθητον, ὡραίαν
Ψυχήν, ὅσοι τῆς φύσεως
Τὸν μειδίωσιν ζῶσιν
Ὀρέγονται, φιλοῦντες
Καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες,

....

....

....

....

....

....

σκιάζει ἄκαρπον γεωργόν
Νὰ τρέχῃ, νὰ θερίζῃ
κόπτει, καὶ δένει, καὶ πατεῖ
Νὰ σπείρῃ, νὰ ἁλωνίζῃ,
Εἰς φαιὸν φάσμα τρόμου
Εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀφρόνων;

Ἰδὲ, νὰ πέσῃ χάλαζα
Ἐξαφνισθῇ μὲ κρότον;
Νὰ κρούσῃ τὸν μετέωρον
Εἰς τὰ κλαδιὰ τὰ ξηρά;
Νὰ ῥέουν εἰς τὰ ὄρη
Καὶ χείμαρροι καὶ ὄμβροι;

Ἴδες πῶς φυλλοβόλους χειμῶνας
Ἠχηρὰ κυλοῦν,
Καὶ τὰ κλαδιὰ μὲ τὰ ὑγρὰ
Τῆς γλώσσας μας πλημμυρεῖ,
Καὶ κλέπτει τὴν μέρα,
Καὶ φεύγει ἡ πέρα ἐκεῖθεν;

Καθὼς ὀργίλον γόνατον
Θυμᾷ, βροντᾷ, βιάζει,
Καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ὀργῆς
Παρθένου ἀσχημίζει,
Μὲ ὄψιν ἐπίσης
Ὡραία χθὲς ἡ φύσις.

Σήμερον πνεῦμα ὁμαλὸν
Καὶ ἥσυχον κυμαίνει,
Καὶ τῶν βλαστῶν τὰ ἁπαλὰ
Μόλις κινεῖ καὶ ῥαίνει
Φυλλώματα μὲ τόσον
Ὑγρῶν Ζεφύρων δρόσον.

Ἰδὲ· πῶς ἄνω τέρενα
Λεπτὰ κλωνάρια δένδρων
Σείονται ἀπὸ τὴν πνοὴν
Τῶν ἐλαφρῶν ἀέρων.
Ὡς καὶ ἀπὸ τὸν μόνον
Χορὸν τῶν ἀηδόνων·

Μὴ ἄρα καὶ δὲν ἔλαχον
Εὐαίσθητον, ὡραίαν
Ψυχὴν, ὅσοι τῆς φύσεως
Τὴν μειδιῶσαν θέαν
Ὀρέγονται, φιλοῦντες
Καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες;

. . . .
. . . . . , . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Τῆς φύσεως τὰ χρώματα
Καὶ τ᾽ἄνθη τί ποικίλλα!
Ἄλλην τὴν γεῦσιν ἔλαχον
Καὶ ἄπια καὶ μῆλα,
Καὶ τῶν πτηνῶν συνάμα
Ἀνόμοιον τὸ ᾆσμα.

Τώρα χολὴν, τώρα ϛοργὴν
Φαίνουσι τὰ ϛοιχεῖα,
Πότε τὰ κύματ᾽ἄγρια,
Καὶ πότε εἶναι λεῖα,
Πάλιν ἡμέρα κλαίει,
Καὶ πάλιν τέρψιν χέει.

Καὶ ὅρα. . . . γαία, οὐρανὸς,
Ἀέρες γαληνιῶσι,
Καὶ οἱ τερπνοὶ παράδεισοι
Κύκλω μας μειδιῶσι,
Καὶ κρύος ῥύαξ βλύζει,
Κ᾽ἠρέμα ψιθυρίζει.

Καὶ τὰ λιγύφθογγα πουλιὰ
Ναίουν εἰς τοὺς ἀέρας:
Ὡσεὶ μὲ τ᾽ἁπλωτὰ πτερὰ
Ἐπόθουν τοὺς ἀϛέρας·
Τί ἆρα ἄνω θείαν
Πνέουσιν Ἀμβροσίαν!

Ἀλλ' ὁ αἰθέριος ἀετὸς,
Τῶν πτερωτῶν ὁ Κρείων
Ὁ γαῦρος οὗτος, 'ποῦ τὴν γῆν
Βλέπει ὡς ἓν σημεῖον
Ἀπ' ἕν' εἰς ἄλλον πόλον
Ἐξ οὐρανίων θόλων!

Ἡμέρα διαχύσεως,
Ἀθώας εὐθυμίας,
Καὶ ἀκυμάντου, γαληνῆς
Ἀλείας εὐπλοΐας
Φέγγει, σεπτή μου ὁμαίμων,
Τοῦ νοῦ μου αἴτιος δαίμων

Ἴσα μὲ σὲ αἰσθάνομαι,
Ὦ Ἀγλαΐα φίλη.
Τῆς φύσεως τὰς χάριτας
Καὶ τὰ χρυσᾶ σου χείλη·
Μήπως δὲν πίνει νέκταρ
Τῆς ὥρας μας τὸ ἔαρ;

Καὶ εἶν' ἡμέρα νὰ ῥυῇ
Μάτην τοιάδ' ἡμέρα;
Δύω σκνιφὰς νὰ μᾶς εὑρῇ
Ἡ ζοφερὰ ἑσπέρα;
Εἰς τόσων κήπων βάθος
Μὴ δρέψωμεν ἓν ἄνθος;

Εἰς τὸν πατρῷον οἶκόν μας
Ποικίλλος ὄλβος ῥέει,
Καὶ ἄφθονα τὰ ἀγαθὰ
Εἰς πλείστους διαχέει,
Καὶ ἄλλο τί μᾶς λείπει
Παρ' ἔλεγχος καὶ λύπη;

Πρὶν ἢ φανῇ ὁ ἥλιος
Τὴν δρόσον νὰ ῥοφήσῃ,
Καὶ τῆς νυκτὸς τὰ ἀραιὰ
Σκότη πρωῒ νὰ λύσῃ,
Κᾄτι εἰς τὸν πατέρα,
Κᾄτι εἰς τὴν μητέρα

Θὰ 'πῶ -- νὰ συναρμόσωμεν
Μίαν ἀθρόαν γνώμην,
Καὶ κῦμα, κῦμα μ' ἐρετμὰ
Τὴν πέραν τερπνὴν κώμην
Ὅσοι τοῦ οἴκου ὦμεν
Γλυκὰ νὰ ἀσπασθῶμεν.

Ἰδέ μου, διὰ τὸν Θεόν,
Ἐκείνους τοὺς πλατάνους,
Τοὺς ὑψικόμους, γεραρούς,
Δασεῖς, ὑπερηφάνους,
Ὡς τὰς νεφέλας ἔγγισαν,
Τὰς φθάνουν, καὶ τὰς σχίζουν.

Τί καθαρά, τί δροσερὰ
Ἀργὰ νερὰ τὰ ῥέουν,
Πλάτανοι τὰ ἀπορροφοῦν,
Καὶ πλάτανοι τὰ χύνουν
Ὅπου δὲν θάλλουν ἄλλοτε
Τραγικὰ φλέγει μέγα.

Ὑπὸ τὰς ἱερὰς σκιὰς
Τῶν σεβαστῶν πλατάνων,
Ἡ ἐρατὴ ἐχλεύαζε
Τὸν τύφον τῶν τυράννων.
Κ' ἐγώ, τὸν ἔρωτά μου
Θέλω ἐδῶ κοντά μου

Καὶ μόνος εἰς τὰ κύματα,
Ἄνω ἐκμαρμάρη,
Τὰ χρυσωμένα καὶ κομψὰ
Κρυφιά του δὲν θ' ἀπλώσῃ
Κανένας μας μαθ' ὅρος
Ὁ ἄγγελος τῆς χλόης

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
Μίαν ἀδελφὴν γνώριμη, [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Ἰδέ μοι, διὰ τὸν Θεὸν,
Ἐκείνους τοὺς πλατάνους,
Τοὺς ὑψικόμους, γεραροὺς,
Δασεῖς, ὑπερηφάνους,
Ὡς τὰς νεφέλας λήγουν,
Τὰς φθάνουν, καὶ τὰς θίγουν!

Τί καθαρὰ, τί δροσερὰ
Ἄρα νερὰ νὰ ῥέουν,
Πλάτανοι τὰ ἀποῤῥοφοῦν,
Καὶ πλάτανοι τὰ χέουν·
Ὅπου δὲν θάλλουν δένδρα,
Τραχεῖα φλέγει πέτρα.

Ὑπὸ τὰς ἱερὰς σκιὰς
Τῶν σοβαρῶν πλατάνων,
Ἡ ἀρετὴ ἐξουθενεῖ
Τὸν τῦφον τῶν τυράννων
Κ᾿ ἐγὼ τὸν ἔρωτά μου
Θέλω ἐκεῖ κοντά μου.

Καὶ μήπως εἰς τὰ κύματα,
Ἅμα ἐξημερώσῃ,
Τὰ χρυσωμένα καὶ κομψὰ
Κωπιά του δὲν θ᾿ ἁπλώσῃ
Κατόπιν μας μεθ᾿ ὥρας
Ὁ ἄγγελος τῆς χώρας;

. . . .
  . . . .
. . . .
  . . . .
. . . .
  . . . . ,

Πρὸ τῶν ορίων ἔμμενε
  Καὶ φρόνιμα ὡμίλει
Μαρία... εἰς σεμνῶν, καλῶν,
  Νέων παρθένων χείλη,
Φυλάσσεται κρυφία
  Τοιάδ' ἐπιθυμία.

Καὶ φέρε, ἐὰν ἄτοπος
  Καὶ ἄκαιρος ἡ λέξις,
Ἀλλὰ τὴν κλίσιν σου κρυφὴν
  Ὤφειλες νὰ καθέξῃς·
Μόνον ἐκτὸς πατέρος,
  Μόνον ἐκτὸς μητέρος.

Ὦ! τί γονέων δίδυμοι
  Ἐλάλουν δύω κόραι,
Καὶ τῆς δρομαίας των ζωῆς
  Ἐχόρευον αἱ ὧραι·
Καὶ οἱ σεπτοὶ γονεῖς των
  Περιχαρέες ἦτον.

Δὲν μάντευον αἱ δόλιαι,
Ὅτι πρὶν ἑσπερώσῃ,
Ἔμελλον εἰς τὰ ἄγρια
Κύματα νὰ ταφῶσι·
Κ' αὐταὶ καὶ οἱ πτωχοί των
Ἤδη οἰκτροὶ γονεῖς των!

Τῶν θυγατρῶν τὰ ῥήματα
Καὶ τὰς ἐπιθυμίας
Ἤκουον . . . καὶ ᾐσθάνοντο
Χαρὰν εἰς τὰς καρδίας.
Καὶ ἅμα μίαν λέμβον,
Τὸ τεῖχος τῶν Ἑβδόμων

Εἶδαν γυρίζουσαν, κομψὴν
Εἰς τὴν γαληνιαίαν
Τοῦ Κατασφύνου θάλασσαν
Εἰς μίαν προκυμαίαν,
Μὲ τέσσαρας ἐρέτας,
Εὐρώστους, ἀθλητάς,

Καὶ μόλις τὰς χρυσᾶς [illegible]
Τὰ ὁλόδροσα ἄκρα
Ἐχύθησαν . . . κ' ἐκάθητο
Ἡ πάχνη καὶ ἡ αὔρα,
Ἐκλείσθη εἰς τὸ πλοῖον
Τὸ ἀγλαὸν φορτίον,

Δὲν 'μάντευον οἱ ὄλβιοι,
Ὅτι πρὶν ἑσπερώσῃ,
Ἔμελλον εἰς τὰ ἄγρια
Κύματα νὰ ταφῶσι
Κι' αὐταὶ καὶ οἱ πρηνεῖς των
Ἤδη οἰκτροὶ γονεῖς των!

Τῶν θυγατρῶν τὰ ῥήματα
Καὶ τὰς ἐπιθυμίας
Ἤκουον... καὶ ᾐσθάνοντο
Χαρὰν εἰς τὰς καρδίας,
Καὶ ἅμα μίαν λέμβον,
Τὸ τεῦχος τῶν Ἐρέβων

Ἶδα χαρίεσσαν, κομψὴν
Εἰς τὴν γαληνιαίαν
Τοῦ Καταστένου θάλασσαν
Εἰς μίαν προκυμαίαν,
Μὲ τέσσαρας ἐρέτας,
Εὐρώστους ἀθλοθέτας.

Καὶ μόλις τῆς χρυσῆς Ἠοῦς
Τὰ ἐρυθραῖα ἄκρα
Ἐχάρασσαν... κ' ἐλύοντο
Ἡ πάχνη καὶ ἡ αὔρα,
Ἐπέβη εἰς τὸ πλοῖον
Τὸ ἀγλαὸν φορτίον.

Ζεῦγος κλεινὸν καὶ ὄλβιον
  Μὲ δύω θυγατέρας
Εἰς τὴν ἀκμαίαν ὥραν των,
  Καὶ ἄλλας νεωτέρας
Δύω, καὶ παῖς τις ἄλλος
  Ἐξαίσιος τὸ κάλλος.

Τί θησαυρὸν ἐρίτιμον
  Ὡδήγουν ζηλωτέοι,
Τέσσαρες λεοντόκαρδοι
  Ἐρέται ἀστραπαῖοι,
Πλήσσοντες ἄμφω λεῖα
  Νερὰ μὲ τὰ κωπία!

Τὸ κυανοῦν, τὸ ἄσπιλον,
  Τὸ ἡμερόεν δῶμα
Τοῦ οὐρανοῦ νὰ ἔβλεπε
  Τὸ φλογερόν σου ὄμμα,
Ὤμοι τοῦ κόσμου στέμμα,
  Χαριτωμένη Ἔλμα!

Μόλις λεπτὸν, καὶ ἁπαλὸν,
  Καὶ δροσερόν τι πνεῦμα
Ἐστέλευε τὰ ἔπακρα
  Φύλλα μὲ λεῖον ῥεῦμα,
Κ᾽ ἐστέναζε τὸ κῦμα
  Εἰς τῶν κωπιῶν τὸ ῥῦμα

Τὸ φῶς τοῦ νοῦ μου, ἀφίνει
Ἐκεῖ ψηλὰ νὰ ἴδω,
Νὰ βλέπω πῶς εἰς τὰ νερὰ
Πλέουν αἱ ἄσπραι νῆσσαι
Καὶ ψάλλουν ὡς τὰ ἄστρα
Εἰς τῶν ὑδάτων τ' ἄκρα.

Ὁ ἥλιος ἐαρινὸς
Ἐσκόρπιζε διαμάντια,
Καὶ ἄστραπτον καὶ θάλασσα
Καὶ δάση καὶ λιβάδια.
Ἀ! βλέμμα ἂν δὲν πάθαινε
Μὴν ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ!

Ἔφεγγαν καὶ τὰ κυανᾶ
Ὄμματα τῆς Μαρίας,
Τῆς μετ' ὀλίγον τοῦ σκληροῦ
Βοῤῥᾶ οἰκτρᾶς θυσίας
Μὲ ἄπειρα αἰθρίαν
Τὸν οἶκον τὸν πατρῷον ἐκεῖ

Ἡ πρώρα ἄνοιγεν ἀφρῶδες
Αὔλακα ὡσεὶ μνῆμα,
Ἡ πρύμνη πάλιν ὄπισθεν
Ὡμάλυνε τὸ κῦμα.
Πάντοτε ταραγμένον,
Καὶ πάντοτε παρθένον.

Τὸ φῶς τοῦ νοῦ μου, ἔπρεπε
Ἐκεῖ σιμὰ νὰ ἦσαι,
Νὰ βλέπῃς πῶς εἰς τὰ νερὰ
Πλέουν αἱ ἄσπραι νῆσσαι,
Καὶ ϛίλϐουν ὡς τὰ ἄϛρα
Εἰς τῶν ὑδάτων τ' ἄκρα.

Ὁ ἥλιος ἀκέραιος
Ἐσκόρπιζε διαμάντια,
Καὶ ἄϛραπταν καὶ θάλασσα,
Καὶ ὄρη, καὶ λιϐάδια,
Ἀ! βλέμμα ἂν δὲν πάθῃ,
Μὴν ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ!

Ἔφεγγαν καὶ τὰ κυανᾶ
Ὄμματα τῆς Μαρίας,
Τῆς μετ' ὀλίγον τοῦ σκληροῦ
Βοῤῥᾶ οἰκτρᾶς θυσίας
Μὲ ἅπαντα ἀθρόον
Τὸν οἶκον τὸν πατρῷον!

Ἡ πρώρα ἄνοιγεν ἐμπρὸς
Αὔλακα ὡσεὶ μνῆμα,
Ἡ πρύμνη πάλιν ὄπισθεν
Ὡμάλυνε τὸ κῦμα,
Πάντοτε χαραγμένον,
Καὶ πάντοτε παρθένον.

Καὶ μήπως δὲν αἰνίττετο
Τὸν θάνατον ἡ πρώρα;
Καὶ μήπως δὲν ἐσήμανεν
Ἡ ἀπευκταία ὥρα;
Ἐσήμανε καὶ φθάνει,
Καὶ πόνος μὲ λαμβάνει!

Λαίλαψ σφοδρὸς καὶ βίαιος
Ὁρμᾷ ἀπὸ τὴν Ἄρκτον,
Φυσᾷ, συρίζ' εἰς φάραγγας,
Συῤῥεῖ εἰς ἕνα βάλτον,
Καὶ ἐμμανὴς ῥαπίζει
Τὴν λέμβον, καὶ τὴν κλύζει!

Τὰ κύματα πλησσόμενα
Ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων,
Ἀνείλκυον καὶ ἔδαιρον
Τὰς σάρκας τῶν παρθένων,
Λευκὰς ὡσὰν ἐκεῖνα
Τ' ἄσπρα ἀφράτα κρίνα.

Οἱ γηραιοὶ, οἰκτροὶ γονεῖς
Μὲ τὸ μωρὸν παιδίον
Ἔγιναν ἄφνω ἄφαντοι
Συνάμα μὲ τὸ πλοῖον·
Κ' ἐπνίγησαν καὶ πόνοι,
Κ' ὀλολυγμοὶ, καὶ ϛόνοι!

Ματαίως ἄνδρες τέσσαρες
Ἐρέται ῥωμαλαῖοι
Τέσσαρας ὥρας πάλαισαν
Τὰ κύματ' οἱ γενναῖοι
Ἐκόπη ἡ πνοή των,
Καὶ ἔσϐυ ἡ ζωή των.

Ἕνδεκ' ἀθῶα πλάσματα
Ἀπέπνευσαν εἰς μίαν
Στιγμὴν εἰς τὰ ἀφρίζοντα
Κύματα μ' ἀγωνίαν,
Καὶ μετὰ πόσον θρῆνον
Βαθὺν κοιμοῦνται ὕπνον!!

Ἐμάκρυνε τὰ σώματα
Τὸ πέλαγος κυλίον,
Καὶ πάλιν συνεπάλληλα
Ἠθροίζοντο πλησίον·
Ἐπόθουν καὶ πνιγμένα
Νὰ ἦναι ἡνωμένα.

Ἐρήμωσεν, ὢ δύστηνε!
Ὁ οἶκος καὶ ὁ ὄλϐος,
Καὶ εἰς ἐκεῖνον, ἀντὶ σοῦ,
Θρονίζεται ὁ φόϐος,
Καὶ βασιλεύει σκότος,
Κ' ἐσίγησε πᾶς κρότος.

Δόξα, νεότης, καλλονὴ,
Τιμὴ καὶ ὀλβιότης,
Πλούτων σωροὶ καὶ συγγενῶν
Πολλὴ συχνὴ φιλότης,
Τὰ βλέφαρ' ἅμα κλείουν,
Τίποτε δὲν ἰσχύουν.

Τίνες νὰ ἦσαν οἱ παλμοὶ
Τοῦ ϛήθους σου, Μαρία,
Καὶ ἡ ἐσχάτη τῆς οἰκτρᾶς
Ψυχῆς σου ἀγωνία
Ἐμπρός σου μὲ τὸν μαῦρον,
Καὶ ἄκαμπτόν σου Χάρον;

Καὶ τίς γωνία, τίς ἀκτὴ,
Μαρία, σ' ἀγκαλιάζει;
Δὲν 'ξεύρ', ἐκεῖ ἡ κλαυθμηρὰ
Ψυχή μου νὰ ϛενάζῃ,
Ἕως νὰ σ' ἀνταμώσῃ,
Καὶ τάφον νὰ σὲ δώσῃ;

Μὲ πέπλον χρυσοκόλλητον
Λευκὸν θὰ περιβάλω
Τὴν σάρκα σου, καὶ τὴν [illegible]
Ἠξεύρω ἄμμα ἄλλο
Δὲν εἴργει ἡ τιμή σου
Εἰς τὸ ἁγνὸν κορμί σου.

Ἁγνὸν μὲ τὰς χεῖράς μου
Μνῆμα ἐγὼ θὰ σκάψω,
Καὶ ὅλως καὶ εὐσεβὴς
Τὸ σῶμά σου θὰ θάψω,
Καὶ ἄνθη θὰ σκορπίσω,
Καὶ μύρα θὰ ῥαντίσω.

Τοῦ δαίμονος ἀπαισίου
Σ' ἐβάσκανε τὸ βλέμμα,
Πλὴν μ' ὅλα τ' ἄνθ' ἐγὼ τῆς γῆς
Θέλω σὲ πλέξει στέμμα
Νυμφικὸν εἰς τὸ μνῆμα
Νὰ τοῦ βαφῇ τὸ χρῶμα!

Ἄ! καὶ ἐὰν ποτὲ ψυχὴ
Ἤθελε ζῶσα γείνει,
Τὸ μέλλον κρῖνον [illegible]
Σιμά σου νὰ [illegible]!
Καὶ τὰς ψυχάς μας σώσῃ
Ὁ πλάστης νὰ ἑνώσῃ!

Μὲ πέπλον χρυσοκόλλητον
Λευκὸν θὰ περιβάλω
Τὴν σάρκα σου, καὶ τὴν αἰδῶ,
Ἠξεύρω ὄμμα ἄλλο
Δὲν στέργει ἡ τιμή σου
Εἰς τὸ ἁγνὸν κορμί σου.

Ἅγιον μὲ τὰς χεῖράς μου
Μνῆμα ἐγὼ θὰ σκάψω,
Καὶ ἵλεως καὶ εὐσεβὴς
Τὸ σῶμά σου θὰ θάψω,
Καὶ ἄνθη θὰ σκορπίσω,
Καὶ μύρα θὰ ῥαντίσω.

Τοῦ δαίμονος ἀπαίσιον
Σ' ἐβάσκανε τὸ βλέμμα,
Πλὴν μ' ὅλα τ' ἄνθ' ἐγὼ τῆς γῆς
Θέλω σὲ πλέξει στέμμα,
Νυμφία εἰς τὸ μνῆμα
Μὲ τοῦ βοῤῥᾶ τὸ κρίμα!

Ἀ! καὶ ἐὰν ποτὲ ψυχὴ
Ἤθελε ζῶσα νεύσει,
Τὸ μέλλον κρύον σῶμά μου
Σιμά σου νὰ κηδεύσῃ!
Καὶ τὰς ψυχάς μας σώση
Ὁ πλάστης νὰ ἑνώσῃ!

Καὶ μή τι ἀτελεύτητον
Ποθῶ εἰς τὴν ψυχήν μου,
Καθιερῶν τὸ τέλος μου
Εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχήν μου,
Καὶ ἀπὸ μιὰν εἰς ἄλλην
Ζωῆς περνῶν ἀγκάλην;

Μή τι ποτὲ ἀπόλλυται
Εἰς τὴν φορὰν τῶν κόσμων;
Μόνον συχνὴ ἀλλοίωσις
Τελεῖται κατὰ νόμον,
Καὶ ὅ, τι ἅπαξ ἔφυ,
Ἀμείωτον συστρέφει·
Καὶ ὅσα γῆ χωρίζει,
Ὁ οὐρανὸς τ' ἀθροίζει!

ΟΙ ΑΠΑΘΕΙΣ ΕΙΡΩΝΕΣ,

ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΤΙΣ ΦΘΙΣΙΚΟΣ

Παρηγορούμενος.

Ὅταν τὸ κλεῖον μέταλλον
Σημαίνῃ εἰς τὴν χώραν
Τὴν ῥέουσαν ἐνδελεχῶς
Τοῦ βιοτοῦ μου ὥραν,
Εἶναι κοινὸς ὁ νόμος
Τὸν φέρει πᾶς ὁ [illegible]

Πόσον οἱ [illegible] [illegible]
Ὅταν διανοοῦνται
Τὸ ὡρισμένον τέρμα των,
Ἂς τρέμουν, ἂς πτοῶνται.
Ὡς ἐγὼ, ἂν ἐλπίζουσι,
Μὴ μέλλον ν' ἀναπαύσωσι.

Ἄγριον [illegible], [illegible],
[illegible], [illegible],
Παραμυθίας πάροχος
Εἰς τὴν ψυχὴν ἰδέα
Τερπνῆς ἀθανασίας,
Ἀμβρότου, αἰωνίας!

ΟΙ ΑΠΑΘΕΙΣ ΕΙΡΩΝΕΣ,
ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΤΙΣ ΦΘΙΣΙΚΟΣ
Παραπονούμενος.

Ὅταν τὸ κλαῖον μέταλλον
Σημαίνῃ εἰς τὴν χώραν
Τὴν ῥέουσαν ἐνδελεχῶς
Τοῦ βιωτοῦ μου ὥραν,
Εἶναι κοινὸς ὁ νόμος·
Τὸν φέρει πᾶς ὁ κόσμος.

Μόνον οἱ ὕποπτοι θνητοὶ
Ὅταν διανοοῦνται
Τὸ ὡρισμένον τέρμα των,
Ἂς τρέμουν, ἂς πτοοῦνται.
Ὡς ἄρ', ἂν ἀποπνεύσουν,
Μὴ μέλλουν ν' ἀναπνεύσουν.

Ἄϛρον ϛιλπνὸν, ἡδύτατον,
Διηνεκὴς, ὡραία,
Παραμυθίας πάροχος
Εἰς τὴν ψυχὴν ἰδέα
Τερπνῆς ἀθανασίας,
Ἀμβρότου, αἰωνίας!

Ἀπ᾽ ἀδαμάντων φωτεινῶν
Πύλην ἠνεῳγμένην
Βλέπω περίβολον τερπνὸν
Εἰς τὴν χωριζομένην
Ψυχήν μου ἀπὸ δρόμων,
Καὶ κόσμων παρανόμων.

Τὴν κτίσιν μιᾶς φύσεως
Πῦρ ἱερὸν πυρόνει,
Ὡς καὶ τὸ θεῖον φύσημα
Τὸν κρύον χοῦν ψυχόνει,
Καὶ ὅταν ὁ δεσμός των
Θλᾶται... ὁ ὁρισμός των

Εἰς δύω κύκλους ϛρέφεται
Και χωριϛοὺς ἀέρας,
Εἰς τὴν ϛυγνὴν καὶ κρύαν γῆν,
Καὶ τοὺς λεπτοὺς αἰθέρας,
Μ᾽ ἓν τοῦ Παμβασιλέως
Νεῦμα ἀκαριαίως.

Ὡσεὶ τὸ ὕδωρ εἰς ἀτμοὺς
Χαλάζας καὶ χιόνας
Καὶ πάγους ἀλλοιούμενον,
Εἰς τὰς ὑγρὰς ϛαγόνας,
Πάλιν ἐπανακύπτει
Καὶ πρὸς τὴν γῆν κυλεῖται.

Τοῦ πανθορῶντος πλάϛου μου,
Ὦ μυϛικὴ σοφία!
Τῶν ἀτερέμνων οὐρανῶν
Καὶ κόσμων ἁρμονία!
Πῶς ἄνω τείν' ὁ νοῦς μου,
Καὶ γῆν πατεῖ ὁ ποῦς μου!

Παχὺ χωρίζει πέτασμα
Τὸν πυκνὸν ἀέρα
Τῆς ἀτμοβρύτου σφαίρας μας,
Καὶ τὸν λεπτὸν αἰθέρα,
Ἔνθ' ἄπεϛι πᾶν σῶμα,
Οὐδὲ περᾷ τὸ ὄμμα.

Βραχεῖ' ἀμβλεῖα ὅρασις
Κινήσεις διακρίνει,
Ἀλλὰ τὰς ἀρχικὰς αὐτῶν
Αἰτίας δὲν βαθύνει,
Κι' αὐτὸς ὅσον ὑψοῦται,
Ταχύς μας νοῦς θολοῦται,

Εἰς τῆς σαρκὸς εἶν' ἡ ψυχὴ
Τὸ πάχος κολλημένη.
Ὡς τοῦ ϛιλπνοῦ ἀδάμαντος
Ἡ ἀϛραπὴ φυρμένη
Εἰς τὸν πηλὸν ἐκρύβη,
Καὶ φῶς γλυκὺ δὲν ϛίλβει

Θεώρει, Ἕλμα ὄλβιος
  Τὸ ἄςρον τῆς ἡμέρας,
Καὶ τὸν ὑγρὸν καὶ σκιερὸν
  Μανδύαν τῆς ἑσπέρας,
Ἀλλοῖον φῶς ἐναύουν,
  Καὶ ἐναλλὰξ ἐλαύουν.

Ὁ ὡρισμένος χρόνος μας,
  Ῥέων ζοφώδ᾽ αἰῶνα!,
Μὲ μίαν τοῦ Ὠκεανοῦ
  Ταυτίζεται ςαγόνα,
Ἀνέντευκτον σημεῖον,
  Καὶ τούτου εἶναι μεῖον!

Τοῦ Πανθορῶντος Πλάςου μου
  Ὦ πάνσοφος ἐννοία!
Τῶν ἀτερέμνων οὐρανῶν
  Καὶ κόσμων ἁρμονία!
Εἶναι αἰθήριό νοῦς μου,
  Πλὴν γῆν πατεῖ ὁ ποῦς μου!

Ὢ! τί μοι γῆ πρὸς οὐρανὸν,
  Καὶ πλάσις πρὸς τὸν Πλάςην!
Μυρίων κόσμων, φλογερῶν
  Αἰθέρων ἀναβάτην,
Ἀςράπτοντα, βροντῶντα,
  Ὠκεανοὺς κυκῶντα!

Θνητῶν βροτῶν ἀπογεννήματα [illegible]
Ἀλληλοφαγοῦσι [illegible]
Τῆς πρώτης ὕλης καὶ [illegible]
Εἰκὼν τῷ ὄντι [illegible]
Ἀόρατον κ' αἰτία [illegible]
Ἐν . . . ! τί καραδοκοῦμεν [illegible]

Βέβηλον διανόημα [illegible]
Ἀτυχήσων μακαρίων, [illegible]
Καὶ ἄσχημον ὄζημα [illegible]
Ἀσυγκίνητον ἀλαζόνων, [illegible]
Σκοτίζων καὶ [illegible]
Παρ' ὄχλοις πολυκρότοις [illegible]

Καὶ δὲ ἐγγὺς ἐκτείνεται [illegible]
Τὸ τόξον τοῦ θανάτου [illegible]
Ἐντὸς τοῦ ζωικοῦ κύκλου [illegible]
Ἔνδον τοῦ λογισμοῦ [illegible]
Μὴν ἀλλοπλανηθῶμεν, [illegible]
Καὶ δὲν ἀναπαύθημεν, [illegible]

Ὤ! τί μοι ὅλα τ' ἀγαθὰ [illegible]
Τοῦ φέροντος με κάθε [illegible]
Ἀφ' οὗ σμικρὸν καὶ [illegible]
Ἀντιλάμπουσι τὸ φῶς [illegible]
Ὁ θάνατός μου ὅμως [illegible]
Εἶναι γλυκὺς τῆς νόμ [illegible]

Θνητῶν βροτῶν ἀπόνοια,
  Ἀλληλισμοῦ ἰδέα
Τῆς κρύας ὕλης καὶ τοῦ νοῦ·
  Εἰκὼν τῷ ὄντι ὡραία!!
Αἰτιατὸν κ᾽ αἰτία
  Ἓν...! τί παραβασία!!

Βέβηλον διανόημα
  Ἀσχήμων μιαςόρων,
Καὶ ἄσχημον ἀξίωμα
  Ἀσχήμων ἀλαςόρων,
Σκοτίςων καὶ ἀφώτων
  Παρ᾽ ὄχλοις πολυκρότων.

Καὶ δὴ ἐγγὺς ἐντείνωμεν
  Τὸ τόξον τοῦ θυμοῦ μας,
Ἐντὸς τοῦ ςενοῦ κύκλου μας,
  Ἔνδον τοῦ λογισμοῦ μας·
Μὴν ἀλλοπλανηθῶμεν,
  Καὶ δὲν ἀνευρεθῶμεν.

Ὤ! τί μοι ὅλα τ᾽ ἀγαθὰ
  Τοῦ φέροντός με κόσμου,
Ἀφ᾽ οὗ σμικρὸν καὶ σβέννυται
  Ἀντλούμενον τὸ φῶς μου!
Ὁ θάνατός μου ὅμως
  Εἶναι γλυκύς τις νόμος!

Ἀλλὰ εἰς τὸ ἐνδότερον
Τοῦ στήθους μου τὸ βάθος,
Ἐφύτρωσε καὶ τρέφεται
Ἀνίατόν τι πάθος,
Καὶ ἰοβόλον κρᾶμα
Πίνω εἰς πᾶν μου ἆσθμα.

Σήμερον εἰς δασύφυλλον
Σκιόεντ᾽ ἀνθοφόρον,
Ἀπὸ νερὰ κατάῤῥυτον,
Καὶ ἔμπλεων ὀπώρων
Παράδεισον, εἰς νέαν
Δακρύουσαν ἰτέαν

Ἀνεπαυόμην μόνος μου,
Καὶ πέραν δύω νέοι.
Καὶ ἄλλοι δύω πολιοὶ
Σιμά των γηραλαῖοι
Τὸ πένθος μου ἐγέλων,
Καὶ τὸ οἰκτρόν μου μέλλον.

[illegible] μου πάλιν [illegible]
Δὲν εἶν' ἡ εἰρωνεία
Τί ἔσχημα, τί [illegible]
Εἰς πάρεργα [illegible],
Εἶναι καὶ εἰς ἀπορίαν.
[illegible]

Δὲν μ' ἔρχεται νὰ ἐνωθῶ,
Σκληροί! πῶς καὶ [illegible]
Τὸ πῦρ μου τὸ αἰσθάνομαι
Μισούμενον καὶ λόγον,
Κι ὁ λύχνος μου θὰ σβύσῃ,
Καὶ τ' ὄμμα μου θὰ κλείσῃ!

Ὡς βέλος ἀλλὰ μοὶ [illegible]
Ἰδέτε τον ἐκεῖνον
Μὲ πρόσωπον [illegible]
Ὡς μαγευμένον [illegible]
Τὸν θάνατον ἐν γνώσει
Προτιμάει νὰ ζυγώσῃ.

[illegible]
Δὲν χάνεις τὴν πνοήν σου
Καὶ τὴν [illegible]
Ἀπὸ τὴν φωνήν σου
Αὐτὸς ὁ δολοφόνος
Μὲ δὲν τὴν [illegible]

Τοῦ πάθους μου πλέον πικρὰ
Δὲν εἶν' ἡ εἰρωνεία;
Τί ἄσχημη, τί ἄχαρις,
Εἰς πάρακμα κρανία,
Εἶναι καὶ εἰς ἀκμαίαν
Ἀκόμη νεολαίαν!

Δὲν μ' ἔφθανε νὰ ἐννοῶ,
Σκληροί! πῶς κατ' ὀλίγον,
Τὸ πῦρ μου τὸ αἰσθάνομαι
Μειούμενον καὶ λῆγον,
Κι' ὁ λύχνος μου θὰ σβύσῃ,
Καὶ τὄμμα μου θὰ κλείσῃ!

Ὡς βέλος ἦλθέ μοι φωνή . . . .
Ἰδέτε τον ἐκεῖνον
Μὲ πρόσωπον ὠχρόλευκον,
Ὡς μαραμένον κρίνον,
Τὸν θάνατον ἐν γνώσει
Προσμένει νὰ ζυγώσῃ.

Ὀλίγον ἀτονώτερον
Δὲν χέεις τὴν πνοήν σου
Καὶ τὸν ἐμπαίκτην φθόγγον σου;
Ἆρα τὴν ἀκοήν σου
Αὐτὸς ὁ δολοφόνος
Μὴ δὲν τὴν πλήσσει τόνος;

....
....
....
....
....
....

Χωρὶς ποσῶς νὰ πνέῃ ἀὴρ
Σωροὶ λευκῶν ἀνθέων
Χύνονται ἀπὸ τῶν χρυσῶν,
Τερπνῶν πορτοκαλλέων,
Καὶ ἅμα κάτω κλίνουν,
Μαραίνονται καὶ φθίνουν·

Τὴν ἕλξιν καὶ τὴν ὤθησιν
Νόες σοφοὶ πρεσβεύουν,
Καὶ μὲ τὸ πυκινὸν αὐτῶν
Ἀξίωμα πιστεύουν
Εἰς τὴν ἐναερίαν
Τῶν ὅλων συσταθμίαν.

Ἴδα τὴν νύκτα ἀφ' ἑνὸς
Κρημνοῦ μεγάλου ἄκρον
Λεπτὸν φωσφόρον ἔναυσμα
Νὰ λάμψῃ ὡς ἓν ἄστρον
Καὶ ἄφαντον νὰ γίνῃ,
Ὡς ἄφνω λύχνος σβύνει·

Ὡς τὸ ἀνάστερον φυτὸν
Ἐκεῖνο, ἅμα γέρῃ
Τὸ θίγει, εἰς τὸν μαρασμὸν
Ἐν ἀκαρεῖ τὸ φέρει.
Μαραίνομαι τὸ σῶμα,
Καὶ σβύνομαι τὸ ὄμμα!

Αὐτὸ τὸ νῆμα μ' ἔκλωσαν
Ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις
Νὰ μ' ἀναλύῃ ὡς κηρὸν
Ἐν γνώσει μου ἡ φθίσις
Πρὸ ὅρου καὶ πρὸ χρόνου
Εἰς πλήρωσιν τοῦ φόνου.

Ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος
Δαίμων μὲ φλέγον ὄμμα
Ὡσεὶ τὸ φῶς ἡ πυραλὶς
Ὡς ἡ σκιὰ τὸ σῶμα,
Ἀκοίμητος φρουρός μου,
Ἀδιάλλακτος ἐχθρός μου
Σιμά μου περιτρέχει,
Καὶ τὴν ψυχήν μ' ἐλέγχει!

Χαίρει, κάθηται, σιγηλὸς
Καὶ γρήγορος κοντά μου
Ἐπιβλέπει ἐνέδρευτος...
Ἐγὼ τὰ ὄμματά μου
Ἀπέστρεψα ὀπίσω
Χωρὶς νὰ ἐρωτήσω.

Ὡς τὸ ἀνώνυμον φυτὸν
Ἐκεῖνο, ἅμα χέρι
Τὸ θίγει, εἰς τὸν μαρασμὸν
Ἐν ἀκαρεῖ τὸ φέρει.
Μαραίνομαι τὸ σῶμα,
Καὶ σβέννυμαι τὸ ὄμμα!

Αὐτὸ τὸ νῆμα μ᾽ἔκλωσαν
Ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις,
Νὰ μ᾽ἀναλύῃ ὡς κηρὸν
Ἐν γνώσει μου ἡ φθίσις!
Πρὸ ὅρου καὶ πρὸ χρόνου
Εἰς πλήρωσιν τοῦ νόμου.

Ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος
Δαίμων μὲ φλέγον ὄμμα,
Ὡσεὶ τὸ φῶς ἡ πυραλὶς,
Ὡς ἡ σκιὰ τὸ σῶμα,
Ἀκοίμητος φρουρός μου,
Ἀδιάλλακτος ἐχθρός μου·
Σιμά μου περιτρέχει,
Καὶ τὴν ψυχήν μ᾽ἐλέγχει!

Χαρίεις, κόσμιος, σεμνὸς
Καὶ γεραρὸς κοντά μου
Ἐπέλασεν ἐνάρετος.....
Ἐγὼ τὰ ὄμματά μου
Ἀπέϛρεψα ὀπίσω
Χωρὶς νὰ ἐρωτήσω.

Τί μ' ἤθελε; τί μ' ἔμελλε
  Ἆρα νὰ μ' ἐκσομίσῃ;
Ἆ! Μάτην τὸ ἐζήτησα
  Σιμά μου νὰ γυρίσῃ!
Τί ἔλεγχος μὲ πλήσσει,
  Θνητὸς ἂς μὴ νοήσῃ!!

Η ΟΡΓΩΣΑ ΦΥΣΙΣ

Ἀραιόνονται τὰ νέφη,
Ἀναλύετ' ἡ χιών,
Οὕτω λύονται τὰ [illegible]
Τῶν ἀφθόγγων [illegible]

Πάλιν [illegible] τὸ [illegible]
Μ' ἄνθη, φύλλα, [illegible]
Τί τερπνὰς ἀκούω πέριξ
Καὶ ἀθώας ἠχάς!

Λευκὰ ἄσπρα ἐνδυμένοι,
Ῥόδα, κρίνα στολισμένοι,
Καὶ νεάνιδες καὶ νέοι,
Τί ὡραῖοι, τί δρομαῖοι
Ῥέουν εἰς τοὺς παραδείσους;
Πνέουν ἁπαλαῖς ναρκίσσοις.
Μὲ τὸ μῦρον τῶν [illegible],
Ὡς [illegible] ἀδείαν βρῶσιν,
Οἱ πανηγύρεις ναρκοῦνται,

Η ΟΡΓΩΣΑ ΑΝΟΙΞΙΣ.

Ἀραιόνονται τὰ νέφη,
  Ἀναλύετ' ἡ χιὼν,
Οὕτω λύονται τὰ μέλη
  Τῶν ἐμψύχων οὐσιῶν.

Πάλιν μειδιᾷ τὸ ἔαρ
  Μ' ἄνθη, φύλλα, ἀπαρχάς·
Τί τερπνὰς ἀκούω πέριξ
  Καὶ ἀθώας ἰαχάς!

Λεπτὰ ἄσπρα ἐνδυμένοι,
  Ῥόδα, κρίνα στολισμένοι,
Καὶ νεάνιδες καὶ νέοι,
  Τί ὡραῖοι, τί δρομαῖοι
Ῥέουν εἰς τοὺς παραδείσους,
  Πνέουν ὑπναλεῖς ναρκίσσους.
Μὲ τὸ μῦρον τῶν ὁποίων,
  Ὡς πνοὴν ἡδεῖαν βρύον,
Οἱ παιγνήμονες ναρκοῦνται,

Καὶ εἰς τ' ἁπαλὰ κοιμοῦνται
Ἄνθη ὕπνον ἐλαφρὸν,
Εἰς τὸν φλοῖσβον δροσερῶν,
Κρύων καὶ στιλπνῶν νερῶν,
Εὐφροσύνων εἰς τὸ πόμα,
Κ' εἰς τὸ διψαλέον στόμα,
Καὶ πολλὰ τερπνῶν ἀκόμα,
Ἕως εἰς τὸ λάμπον ὄμμα.

Πόσα χρώματα ποικίλλα
Εἰς τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα
Καὶ λευκὰ καὶ μελανὰ,
Πορφυρᾶ καὶ κυανᾶ,
Κίτρινα, ὡς τὸ χρυσίον,
Καὶ ὡς ἤλεκτρον ἑλκύον
Κι' ἄλλα σύνθετα πολλὰ,
Ποικιλτὰ καὶ παρδαλά!
Μήπως φθάνει ἆρα γλῶσσα
Νὰ εἰπῇ καὶ ἄλλα πόσα
Εἰς τῆς φύσεως τὸν κόλπον
Θάλλουσιν εἰς κάθε τόπον;

Τῶν θνητῶν τί ἀνθηρὸς,
Τί χαρίεις θησαυρός!
Χέων εἰς τὴν αἴσθησίν των
Ἡδυτάτην εὐοσμίαν

Καὶ εἰς τὰς κεφαλάς [illegible]
  Μῆλα καὶ [illegible]
Ὄρη εἰς τὰς κοιλάδας
  Ὁμαλὰς χωρὶς σπιλάδας,
Νέους ἵππους ἀτιθάσσους
  Μετὰ ἀδαμάντων [illegible]
Μὲ ὁπλὰς ἀσιδηρώτους,
  Κεφαλὰς ἀχαλινώτους,
Καὶ μὲ χαίτας ὀρθωμένας
  Καὶ ἀνεμιζομένας
Καὶ μὲ ὦτα αἰχμηρὰ
  Καὶ μὲ μάτια φλογερὰ
Πῶς πατοῦν, πηδοῦν, [illegible]
  Καὶ πτερώνοντες πετοῦν
Καὶ εἰς τὸν χρυσοῦν [illegible]
  Καὶ τὸν σύντροφον [illegible]
Τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν [illegible]
  Τὴν βροντώδη των [illegible]
Καὶ τὴν [illegible] πνοὴν
  Κύκλῳ τὰ βουνὰ [illegible]
Καὶ τὰ ἄστρα ἀντηχοῦν,
  Καὶ φοβίζουν τὸν αἰθέρα,
  Καὶ κλονεῖτ' ἡ ἀτμοσφαῖρα.
Τὰς [illegible] τῶν [illegible]
  Βλέπω καὶ εἰς τὰς [illegible]

[illegible]

[illegible]

Τῶν θνητῶν τί ἀληθῶς

Τί χαρίεις θησαυρός!

Χέων εἰς τὴν αἴσθησιν [illegible]

Ἡδυτάτην [illegible]

Καὶ εἰς τὴν κρυφὴν καρδίαν
Μέλι καὶ παραμυθίαν.

Ὅρα εἰς τὰς πεδιάδας
Ὁμαλὰς χωρὶς σπιλάδας,
Νέους ἵππους ἀτιθάσσους
Μετὰ ἀδαμάστου θράσους
Μὲ ὁπλὰς ἀσιδηρώτους,
Κεφαλὰς ἀχαλινώτους,
Καὶ μὲ χαίτας ὀρθωμένας
Καὶ ἐναεριζομένας
Καὶ με ὦτα αἰχμηρὰ
Καὶ μὲ μάτια φλογερά.
Πῶς πατοῦν, πηδοῦν, κροτοῦν,
Καὶ πτερόεντες πετοῦν·
Καὶ εἰς τὸν χρεμετισμόν των
Καὶ τὸν εὔστροφον εἰρμόν των,
Τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν ῥοὴν,
Τὴν βροντώδη των βοὴν,
Καὶ τὴν ἔμπλεων πνοὴν
Κύκλω τὰ βουνὰ ἠχοῦν,
Καὶ τὰ ἄντρα ἀντηχοῦν,
Καὶ φοβίζουν τὸν ἀέρα,
Καὶ κλονεῖτ' ἡ ἀτμοσφαῖρα.
Τὰς τερπνάς των παιδιὰς
Βλέπω καὶ εἰς τὰς σκιάς,

Εἰκονίζουν ἄθλων δίνας
Μὲ τοῦ Φοίβου τὰς ἀκτῖνας
Ἐκ συχνῆς παραλλαγῆς
Εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς.

Καὶ οἱ κερασφόροι ταῦροι
Κι' ἄσπροι, καὶ φαιοὶ, καὶ μαῦροι
Εὐμεγέθεις, ςιβαροὶ,
Ἔξοχοι καὶ γεραροὶ,
Τί ἀγέροχα κινῶνται,
Τί βαρύβροντα μυκῶνται,
Ἐν ἀργῇ πυκνῇ ἀγέλῃ
Εἰς τοὺς βάλτους καὶ τὰ ἕλη,
Καὶ μὲ βροντερὰν βοὴν
Πλήττουσι τὴν ἀκοὴν,
Πλήττουσι καὶ τοὺς ἀέρας
Τῆς τριγύρω ἀτμοσφαίρας,
Καὶ ἠχοῦν τὰ ὄρη ὅλα,
Ὡς ὀγκώδη τηλεβόλα,
Καὶ εἰς τὸν βαρύν των τόνον
Ὁμοιοῦνται μὲ τὸν ςόνον',
Ὅτ' εἰς τὴν φωνὴν τῶν ζώντων
Συμπαθῆ ἠχοῦσι βρόντον
Ἄντρα, σπήλαια βουνὰ,
Κι' ἄλλα γήςερνα κενά'

Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος καίει
Εἶναι [illegible]

Καὶ οἱ βόες οἱ βαρεῖς,
Οἱ ἀκάματοι ἀροτῆρες,
Μὲ τὰ βήματα τὰ μεγάλα,
Χωρὶς ποῦ καὶ [illegible]
Οἱ βραδέως βαδίζοντες,
Καὶ βραδέως κινούμενοι,
Οἱ αἰώνια μασσῶντες,
Καὶ οὐδέποτε παυόμενοι,
Ὡς ἐπὶ πολὺ πραεῖς,
Καὶ ἐνίοτ' [illegible]
Ἂμ ὁ ἥλιος φωτίζῃ,
Καὶ σχεδὸν νὰ δύῃ,
Μὲ ζυγοὺς βαρεῖς, [illegible]
Εἰς τοὺς δυνατοὺς τραχήλους,
Δι' ἁπάσης τῆς ἡμέρας,
Ἀπ' ἠοῦς ἕως ἑσπέρας,
Ἐκ τῶν ἔργων ἱδρωμένοι,
Κ' εἰς τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας
Τοῦ ἡλίου τὰς καυστικάς,
Διὰ τοὺς ἀγροὺς κινοῦνται,
Σύρουν ἄροτρα ὀγκώδη,
Μεγάλα, βαρέα, [illegible].

[illegible] ἄλλως ἴδιας [illegible]
Μὲ τοῦ φόβου τὰς [illegible]
[illegible] παρηγορίας
Εἰς τὸ ὄρος τῆς γῆς, [illegible]

Καὶ αἱ παρατρέχουσαι [illegible]
Κι' ἄτομοι, καὶ [illegible]
[illegible], [illegible],
[illegible] καὶ [illegible]
Τὰ [illegible] κινοῦνται.
Τὰ [illegible] μυστήρια
Ἐν ἐργῷ [illegible] ἀγάπῃ
Εἰς τοὺς βάλτους καὶ τὰ [illegible]
Καὶ μὲ βροντερὰν βοὴν
Πλήττουσι τὴν ἀκοὴν
Πλήττουσι καὶ τοὺς [illegible]
Τῆς τριγύρω ἀτμοσφαίρας
Καὶ ἤχησαν τὰ ὄρη ὅλα,
Ὡς [illegible]
Καὶ εἰς τὸν βαθύτατον τόνον
Ὁμοφωνοῦσι μὲ τὸν [illegible]
Ὅτι εἰς τὴν φωνὴν τῶν [illegible]
Συμπαθῆ ἠχοῦσι βρόντοι
Ἄντρα, σπήλαια βουνὰ
Κι' ἄλλα [illegible] κενά·

Ἐπειδὴ ὁ ἥρως ταῦρος
  Εἶναι ἔμψυχος ὁ γαῦρος.

Καὶ οἱ βόες οἱ βαρεῖς,
  Οἱ ἀδάμαντ' ἀρουρεῖς,
Μὲ τὰ μάτια τὰ μεγάλα
  Χωρὶς νοῦ καὶ λόγου ϛάλα,
Οἱ βραδέως βεϐαῶτες,
  Καὶ βραδέως κεκμηκότες,
Οἱ αἰώνια μασσῶντες,
  Καὶ ἀείποτε πεινῶντες,
Ὡς ἐπὶ πολὺ πρηνεῖς,
  Καὶ ἐνίοτ' ἐκτενεῖς,
Ἅμ' ὁ ἥλιος φωτίσῃ,
  Ἕως οὗ σχεδὸν νὰ δύσῃ
Μὲ ζυγοὺς βαρεῖς, καμπύλους
  Εἰς τοὺς δυνατοὺς τραχήλους
Δι' ἁπάσης τῆς ἡμέρας,
  Ἀπ' ἠοῦς ἕως ἑσπέρας
Ἐκ τῶν ἔργων ἱδρωμένοι,
  Κ' εἰς τὰς φλογερὰς ψημένοι
Τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας,
  Διὰ τοὺς ἀργοὺς κηφῆνας,
Σύρουν ἄροτρα ὀγκώδη,
  Ἐπαχθῆ, βαρῆ, ἐργώδη,

Κι᾽ ἀνατρέπουσι τὴν γῆν
Μὲ τοῦ κέντρου τὴν πληγήν·

Καὶ ὁ γεωργὸς ὁ γέρων
Μὲ τὴν μίαν χεῖρα φέρων
Τὸ ὀξὺ τοῦ βοῦ του κέντρον,
Καὶ τὸ ἄροτρόν του αἴρων
Μὲ τὴν ἄλλην ἐναλλὰξ,
Καθ᾽ἡμᾶς τοὺς φρούδους, βλὰξ,
Εἶν᾽ καρπῶος, ὀλβοφόρος
Γεραρὸς καὶ γερασφόρος,
Καὶ κλυτὸς, καὶ αἰδεστὸς,
Καὶ κλεινὸς, καὶ σεβαστός.

Νύκτα ὅλα τ᾽ ἄστρα φέγγουν
Τοῦ εὐρέως οὐρανοῦ,
Καὶ Σελήνη, καὶ πλειάδες,
Τέρψις ᾽δικοῦ μου τοῦ νοῦ,
Καὶ ὁ ἄσπρος Γαλαξίας,
Μυστικὸς αἰνιγματίας
Εἰς τοὺς νόας τῶν Πυγμαίων
᾽Απὸ ἕω δύσιν ῥέων
Κάθ᾽ ἀνέφελον ἑσπέραν,
Φωτεινὸς ὡς τὴν ἡμέραν
῾Ομοιάζει μ᾽ ἀπλωμένην
Μιὰν σινδόνην κεντημένην

Μὲ διαμάντια συντριμμένα.
Ἔνθεν, ἔνθεν, σκορπισμένα·
Ὅσα τὸ κενὸν ἐγκλείει
Καὶ ὁ ἄπειρος αἰὼν,
Εὐμοιροῦσι τὰ ςοιχεῖα
Ἅπαντ᾽ ἀπὸ τὸν Θεὸν,
Ἐξαισίας ἁρμονίας,
Δρόμων, τάξεως, ὡρῶν,
Καὶ ἀναλλοιώτων νόμων,
Καὶ κανόνων αὐςηρῶν·

Ἀλλὰ τ᾽ ἄςρ᾽ ἀτάκτως κεῖνται,
Ἀραιὰ, πυκνὰ, εἰκῇ,
Καὶ σποράδην ἐῤῥιμμένα
Ἄλλα ᾽δῶ, ἄλλα ἐκεῖ,
Ὡς εἰς τοὺς ἀγροὺς οἱ ςάχεις
Ἐδῶ σείονται πυκνοὶ,
Ἀλλοῦ δ᾽ ἄλλοι αὐτῶν χῶροι
Διαφαίνονται κενοί.·
Καὶ ἠσέβησα εἰς ὅλων
Τὸν ὑπέρνουν Ποιητὴν,
Καθιςάνων τὸ μηδέν μου
Ἱερόσυλον κριτήν.
Ἴσως ὅταν ἐν τῷ μέσῳ
Κολυμβῶν τις τῶν αἰθέρων,

Καὶ ὁρῶν ὡς ἀπὸ κέντρου
Εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἀϛέρων
Διακρίνει συμμετρίαν,
Τάξιν καὶ εὐθυγραμμίαν·
Ἢ ἡ ἀταξία τάξις
Θεωρεῖται φυσική,
Καὶ εἰς τὸ κενὸν πᾶν ἄϛρον
Προσπηγνύεται εἰκῆ.
Πῶς τὸ νᾶμα τῶν ῥυάκων
Ἀλλοιούμενον εἰς πάγη,
Μὲ τὴν χάριν τοῦ Μαΐου
Ἐθερμάνθη καὶ ἐῤῥάγη
Καὶ ἠρέμ᾽ ἠρέμα ῥέει,
Καὶ χαρίεν ψιθυριζει,
Καὶ τὸν διψαλέον κλαίει,
Τὸν πονεῖ καὶ τὸν ποτίζει·
Εἰς τὰς ὄχθας των φυτρόνουν
Τέρεν᾽ ἁπαλὰ τριφύλλια,
Καὶ τριγύρω ἀηδόνες
Ἄδουν ἔμμελα εἰδύλλια
Καὶ παρθέναι μὲ παρθένα
Ῥόδα, κρίνα καὶ μὲ ἴα
Εἰς τὴν κόμην, εἰς τὰ ϛήθη,
Καὶ τὴν μέσην μία μία

Ὄλαι ἄπειρα ἐνθυμήματα κρυφὰ [illegible]
Εἰς χορὸν συμφώνου [illegible]
Πλέκουν στέμμα μνημοσύνης [illegible]
Μὲ τὴν δάφνην [illegible]
Καὶ αἰνοῦσι τοῦ μεγάλου
περινοῦσα τὴν σκιάν, [illegible]
Κρούουσαι τὸν φρύγιον [illegible]
Εἰς τοῦ ἥρωος τὴν ὑπερ[illegible]
Ἡ ἐαρινὴ εἰς τὴν ψυχὴν [illegible]
Ἡ ζωὴ εἰς ἐξοχὴν [illegible]

Σιγά, σιγὰ τὸ βῆμά σου
Τὸ βῆμά μου, καὶ κρυφά μου,
Χρυσῆ μου Ἐλπίς, κάνε
Κι' ἀνάπνευε ἐλαφρά
Τὰ κρίνα τὰ λευκότατα,
Τ' ἄφθαρτα, τ' ἀμόλυντα.

Ὤ! τὸ γοργόν σου βῆμα [illegible]
Ὤ! τὸ σμικρόν σου στόμα
Καὶ ἄκουε τοὺς συριγμοὺς
Καὶ ἐμμελεῖς ψιθυρισμοὺς
Τῶν ῥυάκων εἰς τὸ κρύσταλ[illegible]
Στρώματά των, καὶ τὴν φυλλάδα
Καὶ ῥεύματα χαμο[illegible]
Ἠχοῦντ' ἐντὸς τῶν [illegible]

Ὅλαι κάτου ἐνωμέναι,
Εἰς χορὸν συνηρμοσμέναι,
Πλέκουν τερπνὰ μυριόσχημα
Μὲ τὴν δάφνην καὶ μυρτιὰν
Καὶ αἰνοῦσι τοῦ μεγάλου
Ἐπαμεινώνδα τὴν σκιάν,
Κρούουσαι τὸν φρύγιον ἦχον
Εἰς τοῦ χάους τὸν ὕπνον·
Τί τερπνὴν εἰς τὴν ψυχὴν
Ἡ ζωὴ εἰς ἐξοχήν!

Σιγά, σιγὰ τὸ βῆμά σου
Τὸ μνῆμά μου, καὶ κρῦμά σου,
Χρυσῆ μου Ἔλμα, κίνα,
Κι ἀνάπνεε ἐκεῖνα
Τὰ κρίνα τὰ λευκότατα,
Τ' ἀφράτα, τ' ἀφθονώτατα.

[illegible] τὸ γοργόν σου ὄμμα,
[illegible] τὰ σμικρόν σου στόμα·
Καὶ ἄχους τοὺς συριγμούς,
Καὶ ἐμμελεῖς ψιθυρισμούς
Τῶν βοσκῶν εἰς τὸ κοῖλον
Στομάτων, καὶ τῶν φύλλων.
Καὶ ἠχήματα χειμάρρων
Ἠχοῦντ' ἐντὸς τῶν ἄντρων,

Ὅλαι ἄσπρα ἐνδυμέναι,
Εἰς χορὸν συνηρμοσμέναι,
Πλέκουν ϛέμμα μνημοσύνης
Μὲ τὴν δάφνην καὶ μυρτιὰν
Καὶ αἰνοῦσι τοῦ μεγάλου
’παμινώνδα τὴν σκιάν,
Κρούουσαι τὸν Φρύγιον ὕμνον
Εἰς τοῦ ἥρωος τὸν ὕπνον·
Τί τερπνὴ εἰς τὴν ψυχὴν
Ἡ ζωὴ εἰς ἐξοχήν!

Σιγὰ, σιγὰ τὸ βῆμά σου
Τὸ μνῆμά μου, καὶ κρίμα σου,
Χρυσῆ μου Ἔλμα, κίνα,
Κι᾽ ἀνάπνεε ἐκεῖνα
Τὰ κρίνα τὰ λευκότατα,
Τ᾽ ἀφράτα, τ᾽ ἀφθονώτατα.

Ὢ! τὸ γοργόν σου ὄμμα·
Ὢ! τὸ σμικρόν σου ϛόμα·
Καὶ ἄκουε τοὺς συρισμοὺς,
Καὶ ἐμμελεῖς ψιθυρισμοὺς
Τῶν ῥυάκων εἰς τὸ κοῖλον
Στρῶμά των, καὶ τῶν φύλλων.
Καὶ ῥήγματα χειμάῤῥων
Ἠχοῦντ᾽ ἐντὸς τῶν ἄντρων,

Βαρὺν, πλὴν ἐναρμόνιον
  Βόμβον εἰς τὸ αἰώνιον
Κενὸν ἐνδιαχέουν,
  Καὶ βαθμηδὸν ἐκπνέουν·
Βαῖνε εἰς τὰ ἀ·ήλια,
  Καὶ ἁπαλὰ τριφύλλια,
Ὦ Ἔλμα μου, ἐκεῖνα
  Καὶ μὴ πατῇς τὰ κρίνα,
Τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως,
  Τὴν τέρψιν τῆς αἰσθήσεως,
Εἰς ὅλους τοὺς λειμῶνας
  Καὶ τ' ἄνθη, ἡγεμόνας,
Μακρὰν ἀπὸ τὰ μνήματα (α)
  Παράλλασσε τὰ βήματα,
Τὸ ὕπτιόν σου βάδισμα
  Τῆς γῆς σου τὸ ἀγλάϊσμα,
Κι' ἄφινε εἰς τὸν κόσμον
  Τὸν ἄλλον κοινὸν δρόμον,
Μήπως ἀκούσῃς ῥᾴθυμα,
  Πικρὰ, λυγρὰ καὶ ἄσχημα
Ῥήματα τῆς ἀργίας
  Καὶ ἀχρηστομαθείας.
Τί τερπνὴ εἰς τὴν ψυχὴν
  Η ζωὴ εἰς ἐξοχήν!

(α) Κοιμητήριον.

[illegible] εἰς τὸν γονέα σου

Καὶ τὸν πατρῷον τόπον,

Τὴν γνῶσιν φεῦγε τῶν [illegible]

Πόλεων καὶ ἀνθρώπων,

Καὶ μὴν ἐπιθυμήσῃς

[illegible] νερὸν ν' ἀντλήσῃς

Κ' ἄλλων [illegible]

Καὶ ἄλλας [illegible]

Εἰς τὰ κρυμμένα σπλάγχνα σου

Πικρὰ [illegible]

Ρῆμα εἰς τὴν ψυχήν σου!

Καὶ εἰς τὴν ἄνοιξίν σου!

Ὀλίγην γῆν [illegible]

Ὁ πούς μου [illegible]

Ἡδεῖα καὶ ἀμέριμνος [illegible]

Εἶναι ἡ παιδική [illegible]

Εἰς τὴν [illegible]

Μακρὰν ἀπό, [illegible]

[illegible] ἡ [illegible]

Ψυχή σου [illegible]

Ὡς ἡ πηγή [illegible]

Κι' ἄλλα [illegible]

[illegible] εἰς τὸν φόβον,

[illegible] ἀπὸ ὄλβον.

Μένε εἰς τὸν γενέθλιον
  Καὶ τὸν πατρῷον τόπον,
Τὴν γνῶσιν φεῦγε τῶν πολλῶν
  Πόλεων καὶ ἀνθρώπων,
Καὶ μὴν ἐπιθυμήσῃς
  Ξένον νερὸν ν᾽ ἀντλήσῃς

Κάλλιον δηλητήριον
  Καὶ ἕλκος ᾽ματωμένον
Εἰς τὰ κρυμμένα σπλάγχνα σου,
  Παρὰ πονηρευμένον
Ῥῆμα εἰς τὴν ψυχήν σου!
  Καὶ εἰς τὴν ἀνοχήν σου!

Ὀλίγην γῆν ἐχάραξεν
  Ὁ ποῦς μου κ᾽ ἡ σκιά σου,
Ἡδεῖα καὶ ἀμέριμνος
  Εἶναι ἡ παιδιά σου
Εἰς τὴν ἀκμαίαν ἥβην
  Μακρὰν ἀπὸ τὴν τύρβην.

Ἀνόθευτον ἡ ἄκακος
  Ψυχή σου πίν᾽ ἀέρα,
Ὡς ἡ πιςὴ, ἡ χαρωπὴ
  Κι᾽ ἀθῶα περιςέρα,
Ἄπειρος εἰς τὸν φόβον,
  Ἔμπλεως ἀπὸ ὄλβον.

Χαίρεις καὶ λόφους, καὶ βουνά,
Καὶ λείας πεδιάδας,
Καὶ ποταμοὺς, καὶ ῥύακας,
Καὶ σκιερὰς κοιλάδας,
Καὶ τοῦ αὐλοῦ τὸν ἦχον,
Καὶ τὸν ἁπλοῦν σου ςίχον;
Καὶ τὸν ἀθῶον ὕμνον,
Καὶ τὸν γλυκύν σου ὕπνον
Καὶ Ῥώμην, καὶ ὑγιείαν,
Καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
Μόνην τοῦ ποθητοῦ μας
Προσγείου βιωτοῦ μας
Ἀκράδαντον κρηπίδα
Καὶ ἀγαθῶν ἐλπίδα.
Οἱ λογισμοὶ τῶν πόλεων,
Ἡ μάςιξ τῆς μερίμνης,
Καὶ τὰ ὠχρὰ, τὰ δυσειδῆ
Νέφη τῆς ἐπιςήμης
Τὸν νοῦν σου δὲν θολόνουν,
Τὸν χοῦν σου δὲν ναρκόνουν.

Ἐνῷ τοῦ ἁβροῦ ὄλβου μου
Ὁ κῶμος, ὡς ἀράχνη,
Ἢ ὄνειρον ὕπνου πυκνοῦ,
Ἢ ὡς ἠώα πάχνη,

Χαίρεις καὶ λόφους, καὶ βουνά,
Καὶ λείας πεδιάδας,
Καὶ ποταμούς, καὶ ῥύακας,
Καὶ σκιερὰς κοιλάδας.
Καὶ τοῦ αὐλοῦ τὸν ἦχον,
Καὶ τὸν ἁπλοῦν σου στίχον,
Καὶ τὸν ἀθῶον ὕμνον,
Καὶ τὸν γλυκύν σου ὕπνον
Καὶ Ῥώμην, καὶ ὑγείαν,
Καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
Μόνην τοῦ ποθητοῦ μας
Προσγείου βιωτοῦ μας
Ἀκράδαντον κρηπίδα
Καὶ ἀγαθῶν ἐλπίδα.
Οἱ λογισμοὶ τῶν πόλεων,
Ἡ μάχαις τῆς μερίμνης.
Καὶ τὸ ὠχρὸ, τὸ βουσειδῆ
Νέφη, τῆς ἐπιστήμης,
Τὸν νοῦν σου δὲν θολώνουν.
Τὸν χοῦν σου δὲν ναρκόνουν.

Εἰς τοῦ ἁβροῦ ὄλβου μου
Ὁ κῶμος, ὡς ἀρχὴν.
Ἢ ὄνειρον ὕπνου πυκνοῦ,
Ἢ ὡς [illegible],

Ἐφάνη καὶ ἐλύθη,
Καὶ ἡ ζωή μ' ἠντλήθη
Πρὸ τῆς γραμμένης ὥρας
Εἰς τὰς μεγάλας χώρας.

Ὅλη σου ἡ διάλεκτος
Καὶ ὅλη ἡ σοφία
Εἶναι οἱ βόες, τ' ἄροτρα,
Ὁ σπόρος, τὰ πεδία
Τὰ ἔργα καὶ τὸ ᾆσμα,
Καὶ τῆς πηγῆς τὸ νάμα,
Τὰ ῥόδα μὲ τ' ἀκάνθη,
Καὶ ὅλα τἄλλα τἄνθη.

Καὶ ὕπνος χωρὶς ὄνειρον,
Καὶ φίλημα ἀθῷον,
Καὶ λόγος ἀπονήρευτος,
Καὶ αὔλημα πατρῷον,
Μὲ τὴν τερπνὴν γαλήνην,
Καὶ μὲ τὴν εὐφροσύνην.

Σὺ μένε, καὶ ἐγὼ κινῶ
Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν δρόμον,
Τὸν οὐρανόθικτον νὰ ἰδῶ
Τοῦ Ταϋγέτου δόμον,
Γείτονα τῶν ἀστέρων
Καὶ τῶν λεπτῶν αἰθέρων.

Καὶ τ' ἀχανῆ του ἄντρα,
Καὶ τοὺς δασεῖς δρυμῶνας,
Καὶ τοὺς πυκνούς του κλῶνας,
Τ' ἄκρα τὰ φαλακρά του,
Καὶ τ' ἄφθονα νερά του.

Πρῶτον ἐκεῖ ὁ ἥλιος
Κάθε αὐγὴν μαρμαίρει,
Ἐκεῖνον μὲ τὰς πρωϊνὰς
Ἀκτῖνας πρῶτον δαίρει.
Ὅλα τὰ πέριξ του βουνὰ,
Καὶ ὅλαι αἱ σπιλάδες
Τοῦ Ταϋγέτου ἄνωθεν
Φαίνονται πεδιάδες
Μεγάλαι καὶ εὐρεῖαι,
Καὶ ὁμαλαὶ καὶ λεῖαι.

Ἀνάμεσα εἰς ἑκατὸν
Χρυσᾶς πορτοκαλλέας,
Καὶ ἄλλας δέκα ἑκατὸν
Ἐλαίας καὶ μωρέας,
Ἆ! μέλλω τὴν πατρίδα
Νὰ ἰδῶ τοῦ Λεωνίδα,
Ὅστις εἰς Θερμοπύλας
Τῆς νίκης του τὰς στήλας
Ἔστησεν αἰωνίους
Μὲ τοὺς τριακοσίους.

Ἡ ξένη διαθήκη,
Ἂς μάθ' ἡ φίλη [illegible]
Ἐκ σοῦ, ἂν ποτ' ἐφθάσα
Ἐπαίδευν νὰ παράστῃ,
Πῶς ἄφησα τὸν κόσμον
Δι' ἐκείνης τὴν γνώμην
Καὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν
Μέλλω γὰ ἰδῶ [illegible]
Νὰ πίω καὶ νὰ δροσισθῶ
Μὲ τὸ γλυκύ του νερὸ
Νὰ τὸν καταφιλήσω,
Καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω
Πῶς τὰ γλυκὰ νερά του
Ὀρίγεται καὶ κλαίει
Εἰς ἁλμυρὰς θαλάσσας
Νὰ φέρῃ καὶ νὰ χύσῃ
Μόνη εἰς τὴν Σπαρτιάτην
Χαμένη πικρὰν ζωήν

Ἡ δεινὴ [illegible],

Ἂς χαρῇ ἡ φίλη Σπάρτα
Ἐκ σοῦ, ἂν ποτε φθάσῃς
Ἐκεῖθεν να περάσῃς,
Πῶς ἐφύγα τὸν κόσμον
Δι' ἐκείνης τὸν νόμον!
Καὶ τὸν Εὐρώταν ποταμὸν
Μέλλω νὰ ἰδῶ σιγανά,
Νὰ πιῶ καὶ νὰ δροσισθῶ
Μὲ τὸ γλυκύ του νᾶμα
Νὰ τὸν καταφιλήσω,
Καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω,
Πῶς τὰ γλυκὰ νερά του
Ὀρέγεται καὶ κλίνει
Εἰς ἁλμυρὰς θαλάσσας
Νὰ φέρῃ καὶ νὰ χύνῃ!
Μὴν εἰς τὸν Σπαρτιάταν
Σημαίνει πικρὸν ἄταν

Ὦ ξεῖνε διαβάτα,
Ἂς μάθ' ἡ φίλη Σπάρτα
Ἐκ σοῦ, ἂν ποτε φθάσῃς
Ἐκεῖθεν νὰ περάσῃς,
Πῶς ἄφησα τὸν κόσμον
Δι' ἐκεινῆς τὸν νόμον!
Καὶ τὸν Εὐρώταν ποταμὸν
Μέλλω νὰ ἰδῶ συνάμα,
Νὰ πίω καὶ νὰ δροσισθῶ
Μὲ τὸ γλυκύ του νᾶμα,
Νὰ τὸν καταφιλήσω,
Καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω,
Πῶς τὰ γλυκὰ νερά του
Ὀρέγεται καὶ κλίνει
Εἰς ἀλμυρὰς θαλάσσας
Νὰ φέρῃ καὶ νὰ χύνῃ!
Μὴν εἰς τὸν Σπαρτιάταν
Σημαίνει πικρὰν ἄταν;

Η ΣΕΛΗΝΗ.

Παλιγγένητόν μου τόξον
  Τῆς χρυσαργυρῆς Σελήνης,
Σύμϐολον τῆς ποθητῆς μου
  Ἀτμοσφαιρικῆς γαλήνης,
Πῶς εἰς τὸ κενὸν χορεύεις,
  Καὶ εἰς ποῖον ἔρμ' ἑδρεύεις;

Μὲ τὴν ὥραν σου καὶ πάλιν
  Καὶ μὲ τὸ λεπτὸν ἐφάνης,
Μὲ τὸν Φοῖϐον συναλλάσσεις,
  Καὶ τὰς φλόγας του βυζάνει
Καὶ μ' ἐφέλκεις 'ς τὸν δεσμόν σ
  Μὲ τὸν ξένον ςολισμόν σου·

Εἰς τὴν αἰσθομένην φύσιν
  Μυςικὸν τὸ χάραγμά σου,
Μυςικόν τι ἡ οὐσία
  Ἡ ἀρχὴ καὶ τοὔνομά σου·
Ἡ μελέτη σου μὲ τέρπει.
  Ἀλλ' ὁ νοῦς μηδὲν ἐμϐλέπει.

Τοῦτον, ὅσοι νὰ ἐλπίσῃ,

Πόθεν ἄγεις, [illegible]

Ποῦ ὑπάρχει, νὰ [illegible]

Τ[illegible] μὲ τὴν [illegible]

Εἰς τοῦ Πλάτωνα τὴν Ἰατρικήν;

Ὅσα ἄρμοις, ὅσα ἀφρ[illegible]

Ὀφθαλμοὶ τὰ εἶδ[illegible]

Κι' εἰς τὸ μέλλον νὰ [illegible]

Τίς ἐντὸς προβλ[illegible]

Εἰς τοῦ σκότους μόν[illegible]

Ὅτι εἶδαν τῆς [illegible]

Τῶν σοφῶν ὁ νοῦς [illegible]

Καὶ τῶν [illegible] ἡ Μοῦσα

Κάλυμμα τὴν κεφαλὴν [illegible]

Κρούοντα, καὶ [illegible]

Ἀρχ[illegible] φροῦδοι οἱ [illegible]

Καὶ Πρώτων οἱ [illegible]

Εἰς τὸν πόθον τῶν ἀνθρώπων

Καὶ τῶν λογισμῶν [illegible]

Μαθητὰς, ἐκεῖνος ἴσως

Καὶ ἐμὲ, καὶ κάθε [illegible]

Ἀλλ' ὁ νοῦς μου εἰς [illegible]

Τὴν σπουδὴν [illegible]

Καὶ τῷ ὄντι μωρὸς ποῖος
Τόσον, ὅσον νὰ ἐλπίσῃ,
Πόθεν ἄγεις, πῶς ὑπάρχεις,
Ποῦ ὑπάγῃς, νὰ νοήσῃ·
Τείνω μὲ τὴν ἀπορίαν
Εἰς τοῦ Πλάϛου τὴν λατρείαν!

Ὅση ἄμμος, ὅσα ἄϛρα,
Ὀφθαλμοὶ σὲ εἶδαν τόσοι
Κι᾽ εἰς τὸ μέλλον νὰ σὲ ἴδουν
Τίς ϑνητὸς προϐλέπει πόσοι!
Εἰς τοῦ σκότους μόνον ἶδα,
Ὅτι εἶμαι τὴν πατρίδα.

Τῶν σοφῶν ὁ νοῦς ἠντλήθη,
Καὶ τῶν ἀοιδῶν ἡ Μοῦσα
Κέκμηκε τὴν κούφην ἄρπην
Κρούουσα, καὶ σὲ ὑμνοῦσα·
Ἄρα φροῦδοι οἱ ἀγῶνες,
Καὶ ἱδρώτων οἱ ϛαγόνες!

Εἰς τὸν πόθον τῶν ἀνθρώπων,
Καὶ τῶν λογισμῶν τὸν σάλον,
Μειδιᾷς, ἐλεεῖς ἴσως
Καὶ ἐμὲ, καὶ κάθε ἄλλον·
Ἀλλ᾽ ὁ νοῦς μου εἰς σὲ κλίνει
Τὴν σπουδήν του νὰ ἰθύνῃ.

Ὥρας, ὥρας παραλλάσσεις,
Ὡς ἂν ἦχες ἡλικίαν.
Ἀνατέλλεις, φαίνεις, φθίνεις,
Περὶ τὴν αὐτὴν τροχίαν,
Καὶ σιμάμας τριγυρίζεις,
Καὶ τὴν νύκτα μᾶς φωτίζεις·

Καὶ ὡσεὶ γεγηρακυῖα,
Λήγουσα καὶ θνησιμαία,
Ὥς τις Ἶρις, πάλιν νύμφη
Ἀναλάμπεις μηνιαία,
Ὥς τι νήπιον θηλάζον,
Χάραγμα φωτὸς αὐγάζον.

Ὁ ὁρίζων ἀφ' ἑσπέρας
Ἀπὸ νέφη θολωμένος
Ὅλος ἦτον, καὶ ὁ κόσμος
Σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος,
Ἔβαινε μὲ ἀθυμίαν
Καὶ ἠγνόει τὴν αἰτίαν.

Ἀλλ' ἐπὶ σμικρὸν σὲ ἶδα
Πορφυρᾶν, καθημαγμένην,
Ὄπισθεν τοῦ Κυλληνίου
Ὄρους ἀναδυομένην,
Ὡς καὶ ἄλλοτε καὶ πάλιν
Εὐρυτάτην καὶ μεγάλην.

Καὶ ὁ δίσκος σ᾽ ἀναβαίνει,
Καὶ ἡ γῆ μας καταβαίνει,
Καὶ ἡ μία, καὶ ἡ ἄλλη
Σφαῖρ᾽ ἀδύνατον νὰ μένῃ
Ἄσειστος εἰς τὴν τροχίαν
Τὴν αὐτὴν μ᾽ ἀκινησίαν.

Μεταξύ σου καὶ τῆς γῆς μας
Ἡ διάστασις αὐξάνει
Εἰς τὸ ὄμμα, καὶ ἐξαίφνης
Ἥσσονα σὲ καθιστάνει·
Τὴν πορφύραν τότ᾽ ἀφίνεις,
Καὶ ἀδάμαντας μᾶς χύνεις.

Τῆς Ἀνάσσης ἐπιστήμης
Ἂς ᾽ρωτήσωμεν τοὺς λάτρας
Πῶς τὰς ὑψηλὰς ἐκείνας
Δύναται ὁ νοῦς τὰς ἄκρας
Ἐρευνῶν νὰ προσεγγίσῃ,
Καὶ φῶς γνώσεως ν᾽ ἀντλήσῃ
Εἰς τὸ κέντρον σου ἐκεῖναι
Αἱ σταυροειδεῖς κηλίδες
Μὴ ἄρ᾽ εἶναι τῆς ψυχῆς μου
Ὁμοιάληθεις ἐλπίδες,
Ὅτι εἶσαι καὶ σὺ σφαῖρα,
Ὡς ἡ γῆ ἡ ἡμετέρα;

Ὄρη, δάση καὶ κοιλάδες;
  Ἢ ςυγναὶ καὶ κοῖλαι λίμναι,
Ἢ καὶ βάλτοι, ἢ καὶ ἕλη
  Οἱ συσκιασμοὶ νὰ ἦναι,
Καὶ ἀμβλύνονται τὰ φῶτα
  Εἰς τὰ σκοτεινά των νῶτα;

Ἀναμέσον τῶν κηλίδων,
  Καὶ τῶν λαμπηρῶν ῥυτίδων;
Μὴ κυβεύῃ ἄθυρμά τι
  Τῶν πολυειδῶν χρωμάτων,
Καὶ μὲ τὰς ἀκτῖνας παίζει
  Τῶν ςιλπνῶν ἡμῶν ὀμμάτων,
Καὶ ἐν μέρει σὲ φωτίζει.
  Καὶ ἐν μέρει σὲ σκοτίζει;

Τοῦ ἡλίου αἱ ἀκτῖνες
  Εἰς τὰ πρόσωπα συνθλῶνται
Τῶν ὑγρῶν ῥευςῶν σωμάτων,
  Καὶ ἀλλοῦ που ἀντισπῶνται.
Μή τι ὅμοιον συμβαίνει,
  Ἔνθα ἡ Σελήνη φαίνει;
Πλὴν σοβεῖ καὶ ἡ ςεῤῥὰ
  Τὰ θερμὰ καὶ φλογερά!

Τῶν ὑψίϛων σου ὀρέων
Μὴ ἀπόκρημνοι σπιλάδες
Θλοῦν τοῦ Φοίβου τὰς ἀκτῖνας,
Καὶ ἐν μέσῳ αἱ κοιλάδες
Εἰς τὸ φῶς δὲν μειδιῶσι,
Ἀλλ' εὐρώεσσαι σκοτῶσι;

Σοφοὶ νόες σὲ ἀρνοῦνται
Καὶ τὴν ἔμψυχον εἰκόνα.
Ὡσανεὶ ὁ θεῖος Πλάϛης
Διὰ τ' ἀδρανῆ καὶ μόνα
Σ' ἤρτησεν εἰς τοὺς αἰθέρας,
Ὡς γυμνὸν, ἄγονον τέρας!

Σὲ κοσμοῦν μὲ πλείϛας Αἴτνας,
Καὶ μὲ ὑετοὺς λιθίνους,
Μὲ τῶν γρίφων λογισμῶν των
Τοὺς λοξοπορεῖς καρκίνους,
Ἐνῷ ὅ, τ' ἡ γῆ ἑλκύει,
Ἀπὸ ταύτην ἀναδύει.

Λείπει νοῦς, ἐὰν ἡ ἕλξις
Καὶ ἡ ὤθησις σιγήσουν,
Ὅλων τοῦ κενοῦ τῶν κόσμων
Τὸν δεσμὸν μέλλουν νὰ λύσουν,
Ὅταν οὐδὲ νοῦς ἂν μείνῃ,
Τὰ ἀνέφικτα νὰ κρίνῃ!

Σὲ χαρίζει ὄρη, βράχους,
Καὶ σὲ ἀφαιρεῖ τὸ ὕδωρ
Ὁ σοφὸς καὶ ἐπιςήμων
Τῆς ἀςρονομίας Μήτωρ·
Πήγνυταί τις δ' ἆρα πέτρα,
Χωρὶς γῆν, ὑγρὸν κι' ἀέρα;
Ἔνθα ἆρ' ἀφ' ὕλης σφαῖρα,
Αἰωρεῖται κι' ἀτμοσφαῖρα·
Ὁ θνητὸς ἀσπάλαξ ὅμως
Τὴν ἀρνεῖται ἀποτόμως.
Ἆρα λύοντ' ἀναδύσεις,
Ἔνθα ῥέουν ὑγρῶν φύσει;'
Ὅπῃ δ' ἂν ὑγρὰ πυροῦνται,
Καὶ ἀτμίδες αἰωροῦνται.

Κολυμβᾷς εἰς τὸν αἰθέρα,
Ὁμολογουμένη σφαῖρα,
Καὶ ἡ νὺξ ἡ ἡμετέρα
Γίνεται λαμπρὰ ἡμέρα
Ἅμ' εἰς τὸ κενὸν χαράσσεις,
Καὶ λαμπρά, λαμπρὰ ἀνάσσεις.

Ἥσυχος, μονήρης βαίνω
Ὑπὸ τὰς γλυκὰς ἐλαίας
Τὰς χρυσὰς προτοκαλλέας
Καὶ τὰς κλαυθμηρὰς ἰτέας
Ἔνθα ὁ Εὐρώτας ῥέει
Ἔνθ' ἀνώνυμός τις κλαίει,
Καθ' ἑσπέρας τῆς ἡμέρας.

Ὡς καὶ τὰ χλωρὰ κλωνάρια,
Αἱ ὀπῶραι καὶ τὰ φύλλα,
Αἱ σπιλάδες τῶν ὀρέων,
Τα λοφίδια τὰ καμπύλα,
Ὑπὸ τ' ἀργυροῦν σου σέλας
Ὡς χιόνας φορτωμένα,
Εἶναι ὅλα ἀσπρισμένα.

Ἅμα σ' ἀσπασθῇ ὁ Φοῖβος,
Καὶ τὸ τόξον σχηματίσῃς,
Καὶ τὴν πυκνὴν ὁμίχλην
Μὲ τὸ φῶς σου πέραν λύσῃς
Καὶ εἰς τὸ κενὸν ἐρέσεις
Χωρὶς κίνδυνον νὰ πέσῃς,

Θερμὸν ἦτορ εἰς ὡραῖον
Θεῖον ἔρωτα λουσμένον,
Ἂν καὶ ἐπὶ γῆς, ὡς κρίνον,
Ἄνυδρον μεμαραμένον,
Τὸ ἐμὸν σκιρτᾷ καὶ πάλλει
Καὶ σιμά μου μία ἄλλη
Καθαραϊσμέν' ἀγκάλη
Μὲ τῆς ἀρετῆς τὰ κάλλη.

Ἂς χορεύῃ ἔμπροσθέν σου
Τῆς ψυχῆς αὐτὸς ὁ ὕμνος
Ἕως νεύσῃ ἄλλος ἔνθουςς,
Καὶ σοφώτερός τις κύκνος
Νὰ σὲ ψάλλῃ, ὦ Σελήνη,
Τῆς τερπνῆς ζωῆς μου κρήνη.

Η ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΑ.

Ἶδα ἀπ᾽ ὀλβίου οἴκου εὐγενῆ ἐκπεπτωκότα
Εἰς τὰ ῥάκη τυλιγμένον, σύννουν, σιγηλὸν ἑςῶτα
Εἰς τὰς παλιῤῥόους δίνας
Τῆς μαγεύτριας Ἀθήνας,
Κ᾽ ἵλεως καὶ συμπαθὴς,
Ἐςαμάτησα εὐθύς.

Μ᾽ εἶπεν, ἀπὸ τὸν Αἴολον ἀνέβαινα τὰ ἴσια.
Οἱ ὀφθαλμοί μου ἔφθαναν τὰ πεδινὰ Πατήσια
Μὲ τὰ χλωρά των δένδρα,
Τῶν ἀηδόνων ἕδρα.

Γέροντες, γραῖαι εἰς τὸ ἓν, καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος
Νέοι, μωρὰ. νεάνιδες καὶ ὁ πανοῦργος Ἔρως,
Τρόπον τινὰ ἀθῶος;
Περίνισσον ἀθρόως.

Εἰ πυκνὰ ἐσκέπτοντο!... ὅμως χωρὶς ἰδέας
Εἰς τοὺς πλανήτας νόας των καρπίμους καὶ ὡραίας·
Ἀθλία ἀνθρωπότης!
Βεβαία ματαιότης!
Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λύμην
Πρώτιςος ἐγὼ ἤμην
Πολυπαθῶν ἀπείρων
Ἀνδρῶν ἴσως ὁ χείρων.

Οἱ [illegible]

Λαΐστας [illegible]

Τὸν Μάρτη τὸν [illegible]

Κι' ἀπὸ [illegible]

Λάμπουν ὅλ [illegible]

Καὶ βλέπουν ὅλ [illegible]

Ὡς καὶ τὸν Προμηθέα μὲ τὰ [illegible]

[illegible]

Καὶ [illegible]

[illegible]

Οἱ ὥριμοι καὶ ἥλικες αὐτῶν ἠσχημολόγουν
'Απόντας.... ἄλλοι ἔναντι πάλιν 'μυριολόγουν
Τὴν Μοῖραν τῶν ἀνθρώπων
Εἰς τῶν κλαυθμῶν τὸν τόπον·
'Ακούων δὲν πονεῖς;
Καὶ βλέπων δὲν θρηνεῖς;

Ἶδα καὶ τὸν Παυσίλυπον μὲ τὰ κονιορτωμένα
Φυτά του, καὶ τὰ κλήματα καὶ τἄνθη τὰ φθιμένα,
Καὶ ἕν τι ἀγελαῖον
Στῖφος ἀνθρώπων κλαῖον
'Εντός.... ὢ τί ἀργία!
Τί ἄσχημ' εἰρωνία!
Τῆς κοινωνίας τραῦμα,
Οἰκτρὸν καὶ μέγα κλαῦμα!
Εἰς τὸν Λαβύρινθον αὐτὸν καὶ κερδαλέον χῶρον
Μὴ δὲν ὀφείλεις καὶ ἐσὺ σμικρὸν νὰ φέρῃς φόρον;

Πόσα ὠχρὰ, σκνιφὰ, δειλὰ, πρόσωπα τοῦ ἐλέους
Ὑποχωροῦν τὰς ἀτραποὺς εἰς ἄλλους ἡμιθέους,
Μὲ ϛόμα διπλωμένον,
Καὶ ὄμμ' ἐπτοημένον!

Καὶ πόσων ὁ ἀγέρωχος καὶ ὑπερόπτης τύφος
Μὲ τὸ ζοφῶδές των, ὡς νὺξ ἡ ἄναϛρος, τὸ ὕφος,
Τὴν ἀρετὴν ὑβρίζουν,
Καί τὴν ἐξουθενίζουν!

Ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον ἑκὼν δὲν ἀντικρύζει
Ἐκεῖ... καὶ ἂν τὸν συναντᾷ, τὄμμα ἀλλοῦ γυρίζει·
Καὶ ἀμφιδιαβαίνουν,
Καὶ ἀλληλοθυμαίνουν
Ἀστοργοι οἱ σκληροί,
Οἱ κοῦφοι, οἱ μωροί.

Χίλια σκελετὰ δονοῦν, τόσαι σκιαὶ σκιάζουν,
Καὶ οὔτε στόματα λαλοῦν, οὐδ᾽ ὀφθαλμοὶ κυτάζουν·
Θνητοὶ μὲ μέγαν ὄγκον,
Χωρὶς ψυχὴν καὶ φθόγγον.

Ἆρ᾽ εἶχεν ὁ Δημόκριτος δίκαιον νὰ γελάῃ ;
Ἆρ᾽ εἶχεν ὁ Ἡράκλειτος δίκαιον νὰ θρηνάῃ;
Ὢ!... ἦν πολλὰ μεγάλος
Ὁ εἷς, ὡς καὶ ὁ ἄλλος!
Δὲν ἐμειδίασε ποτὲ τὸ ἰδικόν μου στόμα!...
Μὲ ῥαίνει πλὴν ἐνίοτε δάκρυ θερμὸν τὸ ὄμμα·
Οὐχὶ δάκρυ δειλίας,
Ἀλλὰ εὐαισθησίας.

Ἂς πλέωμεν τοῦ βιωτοῦ τὸν ἀνὰ μέσον πόρον,
Σοβοῦντες τὸν ὀλέθριον τῶν δύω ἄκρων κόρον.
Ελάλησεν, ἐσίγησεν, ὡσεί τις κρύος λίθος,
Καὶ ἔκθαμβον ἀφίνων με, ἐχύθη εἰς τὸ πλῆθος·
Τὸν ἔκραξα, δὲν στάθη·
Δὲν μ᾽ ἄκουσε, κ᾽ ἐχάθη.

Ἡ [illegible] [illegible], [illegible] δὲν [illegible]
[illegible], καὶ θὰ [illegible], τώρα ἀλλὰ [illegible]
Καὶ [illegible],
Καὶ [illegible]
[illegible] [illegible],
Οἱ κόσμοι, οἱ [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible], τότε [illegible] [illegible],
Καὶ οὔτε [illegible] [illegible], οὐδ᾽ ὀφθαλμοὶ [illegible]
[illegible] μὲ μέγαν [illegible],
Καὶ [illegible] καὶ φθόγγον.

Ἂς εἶχεν ὁ [illegible] [illegible] [illegible],
Ἂς εἶχεν ὁ Ἡράκλειτος [illegible] [illegible],
Ὢ! . . . [illegible] πολλὰ μεγάλος
Ὁ εἷς, ὡς καὶ ὁ ἄλλος!

[illegible] [illegible] [illegible] τὸ [illegible] [illegible] [illegible]
Μ᾽ [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] τὸ [illegible]·
Ὄχι [illegible] [illegible],
Ἀλλὰ [illegible].

Ἂς [illegible] τοῦ βιοτικοῦ τὸν [illegible] [illegible],
[illegible] τὸν [illegible] τῶν δύο ἄκρων [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible] τις [illegible],
Καὶ [illegible] [illegible], [illegible] εἰς τὸ [illegible].
Τὸν [illegible], [illegible] [illegible]
Δὲν [illegible] [illegible].

Bayerische StaatsBibliothek
Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Nikolaídes, Ch.

[Nichtlateinische Schriftzeichen] ?? Exemplar. Elegien und Oden

1846

P.o.rel. 2094

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10035852-7